

Giới thiệu Phúc Yêu

Phúc Yêu của tác giả Dư Uyển Uyển là câu chuyện tình định mệnh xoay quanh cuộc sống giữa hần và nàng từ khi nàng vô tình cứu mạng hần...

Nàng là một cô gái xinh đẹp nhưng lại khá ngốc nghếch, cũng may lúc đó nàng xuất hiện kịp thời để cứu được hần nếu không thì mọi chuyện có thể không đoán trước được... Ấy vậy mà sau cùng nàng chỉ đòi hần một núi bánh bao để có thể ăn thỏa thích.

Liệu câu chuyện có đơn giản kết thúc bằng một núi bánh bao hay cái kết của hai người sẽ có một diễn biến khác ?!!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Bánh bao ở nơi nào?

Kim Phúc vừa tiến đến “Thiết thành”, đều không trông thấy ai bán bánh bao, chỉ nhìn thấy nhiều người bộ dáng giống nàng có vẻ rất đói, lại ngồi trước đường, thậm chí có người nằm luôn xuống đường.

Ca ca của nàng gạt người! giám nói “Thiết thành” cứ ba bước là có một túp lều, năm bước là một tiểu điểm bán trái cây cùng bánh ngọt? Cái gì gọi là tùy tiện đi vài bước, sẽ đụng phải người bán bánh bao rong?

Kim Phúc khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà thờ phì phì cố giữ lấy hai gò má, nha, hai má nàng nếu so với bánh bao trắng cũng không khác mấy đâu.

“Ở chỗ nào bán bánh bao?” Kim Phúc hỏi người qua đường.

“Bánh bao?” người qua đường cười lạnh một tiếng, nàng ta gầy chỉ còn da bọc xương.” Người hiện tại có phúc để ăn?”

“Ta không ăn phúc, chỉ ăn loại này bánh bao tròn.” Kim Phúc nghiêm nghị hai tay chỉ lên trên đầu nàng.

Ách. Ca ca nói đây không phải nói búi tóc bánh bao, nàng thấy bánh bao có cái gì gọi là giống búi tóc trên đầu nàng, tóm lại lần đầu tiên hần nhìn thấy một tiểu cô nương có hai búi tóc vui nhưng đáng yêu như vậy, bộ dáng trông rất giống tiểu hồ lô trong tranh .

“Trong thành nếu có bánh bao, bên đường sao lại có nhiều dân đói như vậy. Trong thành tất cả các gia súc đều bị quân Chu gia lấy đi sung công.” Một ông lão với hơi thở khó nhọc lên tiếng

Ông lão chưa kịp nói xong, vài tên mặc quân phục binh sĩ màu vàng cười ngửa phi vút qua, bụi bay dày đặc, còn xộc thẳng vào mặt Kim Phúc. Mặt tròn của nàng lập tức vo thành một nắm.

“Phi phi phi.” Kim Phúc cố hết sức nhỏ ra hết bụi đất trong miệng.

“Các người tránh ra, không được phép đứng chặn giữa đường!” Bọn lính quơ trường tiên, ngăn giữa đường đẩy những người khác vào hai bên trong lề.

Kim Phúc bị bất ngờ không đứng vững liền bị ngã vào trong, bàn tay trước chạm đất do ma sát mạnh mà bị thương.

“A...đau quá.” Kim Phúc ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai mắt nhắm lệ thối thối miệng vết thương.

“Ha ha.” Binh lính thấy vậy lớn tiếng cười rồi bỏ đi.

“Cái này có gì buồn cười?” Kim Phúc đầy tức tối, hỏi một người đứng bên cạnh đang ôm đứa nhỏ mới sinh khuôn mặt tái nhợt.

“Đó là kiêu ngạo! Là đang ở cười nhạo chúng ta. Thành Chủ của Thiết Thành thừa dịp em trai ra ngoài chinh chiến, rồi nghe những lời gièm pha của phụ nữ Hồng gia, mở cổng thành dung túng địch nhân vào thành!”

Nam tử đang tái nhợt thiếu sức sống kích động rống to, oa nhi trong lòng ngực của hần liền oa oa khóc nỉ non .

Kim Phúc đến bên cạnh, chỉ thấy oa nhi khuôn mặt bắt quá chỉ bằng một cái bánh bao nhỏ, đã khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Cái này có người lớn bên cạnh, vì sao lại khóc?” Kim Phúc đến kỳ quái hỏi.

“Mẹ đứa bé tại chiến trường loạn lạc qua đời, hài tử không có sữa để uống, không có cháo để ăn, đã một ngày chưa có ăn thứ gì vào bụng, một tiểu oa nhi thì làm sao chịu được đói.” Thôi Trường Xuân vừa nói đến vậy, lệ không khỏi rơi xuống má.

Kim Phúc thấy oa nhi khóc đến đỏ đậm khuôn mặt, nàng phút chốc xót xa, trong túi áo còn một ít thức ăn, nàng do dự mân mân đôi môi.

“Oa. Oa.” Oa nhi đột nhiên quay đầu đối với nàng tuôn ra một tiếng khóc lớn hơn.

Kim Phúc đến đã gạt mình, “Đồng” một tiếng cái móng lại chạm đất.

“Được rồi. Cho người một nửa là được.” Kim Phúc đến lăm bảm thò tay vào trong bao quần áo móc ra một bánh màu vàng, phân thành hai nửa, lần lượt một bên cho cha oa nhi. “Cho người.”

“Thôi Trường Xuân tạ ơn cô nương ân cứu mạng!” Thôi Trường Xuân tiếp nhận lấy nửa phần bánh, lập tức đưa vào trong miệng.

“Uy uy. cái này không phải cho người, nhỏ ra a!” Kim Phúc tới bắt ở yết hầu Thôi Trường Xuân, đem hán theo mặt đất đề cao ít nhất một thước.

“Cô nương. Oa nhi mới một tuổi, Thôi mỗ phải cẩn sát trước sau mới có thể cho cho oa nhi ăn.” Thôi Trường Xuân lè lưỡi, thờ không nổi nói.

“Ân.” Kim Phúc liền buông tay ra, Thôi Trường Xuân nặng nề ngồi trên trên mặt đất.

“Oa.” Oa nhi lại như bị kinh động, khóc lớn lên.

“Thật ồn ào!” Kim Phúc bịt lấy hai tai, dùng chân đạp Thôi Trường Xuân. “Người nhanh cho nó ăn, không được ăn vụng. . . .”

“Cô nương, lòng từ bi, mẹ ta ba ngày chưa ăn cơm rồi!” Một nam tử bốn mươi tuổi, quỳ gối trước mặt nàng dập đầu.

“Cha ta bảy mươi rồi, người già cũng như hải tử chịu không được đói a.”

Kim Phúc đột nhiên ngược mắt nhìn lên, bị hù đến nổi đồ ăn trong áo suýt rớt ra

Trước mặt của nàng khi nào lại quỳ hàng chục người thế này a? !

Kim Phúc đến hai tay ôm ngực, cảm thấy những người này thật đáng sợ, bọn họ làm sao biết nàng còn có thức ăn!

Đều cho bọn hán, nàng kia ăn cái gì!

Tuy nhiên nàng không ăn, cũng sẽ không có chết. Chính là, nói không ăn vậy..., nhưng vẫn muốn muốn ăn, nếu không ăn, nàng sẽ không thể chuyên tâm tu hành. Cho nên, nàng nhất định phải ăn no bụng.

“Cô nương hảo tâm, a, cô nương rú lòng thương.”

Kim Phúc nhìn những người kia cúi quỳ trước mặt mình, mỗi người sắc mặt ai cũng đều xanh xao, họ thật sự rất đói a.

Nàng lấy quả Phượng Hoàng để trong ngực ra, phân chia đều phát cho từng người. Nàng còn không kịp ngăn cản, bọn họ ngay cả chưa lột vỏ cũng gặm xuống.

Mà mọi người ăn loại quả này vào, chỉ cảm thấy một cổ hơi ấm từ người lan dần tứ chi, như là đã được ăn đầy đủ ba ngày, cảm thấy khỏe hán.

“Cô nương, cô là từ nơi khác đến sao?” Thôi Trường Xuân ôm hải nhi đã không còn khóc quấy hỏi

“Từ nơi đó.” Kim Phúc chỉ tay lên đỉnh núi Bạch Tuyết Linh sơn.

“Cô nương từ Linh sơn xuống, khó trách trên người có quả Phượng Hoàng, ta mới nhắm một chút, sinh lực khỏe lên gấp trăm lần.” Thôi Trường Xuân nói xong, bên cạnh rất nhiều người nghe vậy cũng đều phụ họa lên.

Mọi người đều biết Linh sơn có rất nhiều điều kỳ lạ, nhìn cô nương này vẻ mặt không nhiễm phàm tục, thần sắc tinh khiết, nhìn lâu cũng cảm thấy có vài phần không giống bình thường.

“Nói nhảm, Phượng Hoàng mười năm mới kết quả một lần, một quả có thể chống đỡ mười ngày ăn, ăn vào đương nhiên sinh lực tốt gấp trăm lần.” Kim Phúc đến đây mà không có bánh bao ăn, chán đến chết nói.

Lời vừa nói ra, chúng thanh liền xôn xao.

“Đa tạ cô nương ân huệ ban thưởng trái cây quý, đợi sau khi tướng quân của Thiết thành trở lại, chúng ta nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp.” Mọi người đồng nói ra.

“Kim Phúc ta đây không cần các người phải làm trâu làm ngựa, chỉ cần bánh bao.” Nàng cái miệng trẻ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm.

“Chờ tướng quân trở về, Kim cô nương muốn bao nhiêu bánh bao thì sẽ có bấy nhiêu bánh bao! Cô không biết Thiết thành chúng ta trước dựa vào tướng quân tài giỏi đề trấn thủ, thời kỳ thái bình, chừng vài vùng có một nửa gia đình giàu có.” Thôi Trường Xuân nói ra.

Kim Phúc không có hào hứng nghe nhiều như vậy, cái kia chẳng liên quan gì nàng, vội vã hỏi: “Hắn khi nào trở về?”

Nàng lời còn chưa nói xong, đột nhiên ngồi rụp xuống, nghiêng đầu để tai sát mặt đất.

“Làm sao vậy?” Mọi người tò mò vây quanh hỏi.

“Rầm rầm rầm oanh. Thật nhiều người phi mã đang đi về hướng này. . . .” Kim Phúc ngẩng đầu, mặt đều dính bùn đất.

“Nhất định là thành chủ trở về rồi!” Thôi Trường Xuân bật thốt lên nói, đưa tới mọi người một hồi hoan hô.

“Phía đông Giác thành Chu gia quân đang nắm giữ, người trấn thủ thiếu, chúng ta chạy nhanh đến đó giúp tướng quân mở cửa thành.”

“Chỗ đó có Chu gia quân! Dao thương không có mất, chết người hàng loạt, ta trên có cha mẹ, dưới còn con nhỏ hai tuổi.”

Một đám người thất chủ bất thiết??? hết tranh luận rồi đứng bất động nhìn nhau

Kim Phúc tới nghe được móng ngựa thanh âm ngày càng gần, nàng hai tay tra eo, hét lớn một tiếng ——

“Ta đi Giác thành mở cửa cho tướng quân của mấy người vào thành!” Như vậy nàng mới có bánh bao ăn.

Thôi Trường Xuân vừa nhìn thấy nàng bộ dáng đông dặc, lập tức nước mắt liền chảy ra

“Tiểu cô nương này ở nơi khác đến cũng đứng về phía bên ta, chúng ta còn do dự cái gì! Chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn Tướng quân ở ngoài thành khổ chiến sao?” Thôi Trường Xuân công đưa nhỏ lên, là người đầu tiên theo sau lưng Kim Phúc.

“Đứng vậy a đứng vậy a, nhanh giúp cho tướng quân kia trở về thành.” Kim Phúc khoa chân múa tay vui sướng, phăng phát đằng trước đã có một núi bánh bao đang đợi nàng.

Có người cúi đầu tránh đi ánh mắt của nàng, cũng đã có nhiều người gia nhập phía sau của nàng, đội ngũ truyền với nhau từ tai này đến tai người khác, kéo đến càng lúc càng dài, càng lúc càng đông.

Kim Phúc không để ý người nói phía sau mình đã dài giống như một con rồng, chỉ biết là sắp có bánh bao ăn, cho nên vui vẻ ngâm nga bài hát.

Khi kéo dài đến một từ lâu nhỏ, một quân lính đang diu tên tiểu tướng uống rượu say khướt ngã qua ngã lại đi đến

”Tạo phản sao? Các ngươi bọn súc sinh toàn bộ cắt hết cho ta!” tiểu tướng của quân địch trừng đôi mắt say hồng, chửi ầm lên nói.

Quần chúng tất cả đều không có lên tiếng, hoảng sợ đứng lùi dần

“Các ngươi đông người như vậy việc gì phải sợ bọn chúng?” Kim Phúc đến kỳ quái nói.

Nàng lời nói chưa dứt, gần trăm nam tử liền hướng ba gã quân địch một loạt tấn công, quân địch lập tức bị đè ép trên mặt đất.

“Rất tốt, rất tốt.” Kim Phúc rất hài lòng, tiếp tục đi lên phía trước.

Quần chúng vang lên một hồi tiếng hoan hô, đoàn người khí chất cao ngời

“Tướng quân. tướng quân. Tướng quân.” Có người dẫn đầu hô to lên.

“Bánh bao tướng quân! Bánh bao tướng quân!” Kim Phúc tới cũng đi theo hét lớn hai tiếng.

Tất cả mọi người kỳ quái nhìn nàng.

“Nhìn cái gì? Chẳng lẽ các ngươi không muốn ăn bánh bao sao?” Kim Phúc đến kỳ quái trừng mắt ngược trở về.

Đã lâu rồi không nhớ hương vị thịt quần chúng vội vàng gạt đầu, vội vàng đuổi kịp cước bộ của nàng, vội xông hướng cửa Giác thành, cùng đội tướng quân đoạt lại Thiết thành, trả lại cho bọn họ thời gian yên bình trước kia

Nhanh! Mau lên!

Thiết Mộc Ứng thân thể trắng kiện cười trên lưng Cao Mã, một loại tư thái dũng cảm từ sau lưng vượt lên đầu mấy ngàn danh quân Thiết gia, hướng phía Thiết thành phóng tới.

Trừ tiếng vó ngựa ra, một đoàn quân đội yên tĩnh không một tiếng người nói chuyện

Thượng giáp màu đen bảo vệ toàn thân Thiết Mộc Ứng, mũ giáp phía dưới vồn vện lộ ra cái cằm nhọn cương nghị cùng đôi con ngươi sắc bén sáng ngời dao kiếm

Mắt Thiết Mộc Ứng thấy một số người đứng ngay cổng Thiết thành, hấn lợi hại nheo mắt, phần nộ trùng mắt nhìn trên cửa thành nhiều quân “Chu” gia

Không biết Thiết thành dân chúng hôm nay tốt không? quân Chu gia từ trước đến nay không hề hiền lành, đốt giết bắt người cướp của, hủy hết lương thảo trong thành, khiến dân chúng chết đói chính là thủ đoạn của bọn chúng

Thiết Mộc Ứng hàm răng xiết chặt, thân dưới hắc mã càng thêm phi chạy nhanh chóng.

Trên tường thành quân Chu gia vừa nhìn thấy “Thiết gia quân” đột kích, vội vàng kích trống thổi còi.

“Thành chủ Thiết thành đã đầu hàng, Thiết gia quân tiến công chính là tạo phản, nhanh lên vứt bỏ vũ khí, miễn cho tội chết!” Chu gia quân khiêu chiến đứng trên thành, lớn tiếng hét to nói.

Thiết Mộc Ứng con mắt hào quang lạnh lẽo nhìn xem binh tướng của địch sắp xếp cung tiễn thủ.

“Làm phản chính là các ngươi giám dẫn binh chiếm thành, không khác nào loại cầm thú!” Thiết Mộc Ứng trợn mắt, phát ra một đạo sư tử gầm kinh thiên động địa.

Người thân, cha mẹ, vợ con của những binh sĩ “Thiết gia quân” đều đang ở trong thành, toàn quân phía bên ngoài nghe tướng quân của mình oai phong khiêu chiến, nên cũng bộc phát những tiếng gầm nhẹ cảm phần trong lòng

“Tiến lên!” quân Thiết gia đồng thanh lên tiếng, oanh oanh liệt liệt cùng tướng quân dẫn đầu chiến đấu

Trên tường thành Chu gia quân thất kinh hoảng sợ nhìn Thiết gia quân tri mã cử động lá chắn liên tiếp tới gần, nhớ tới Thiết gia quân có danh tiếng bất khả chiến bại, tất cả đều không tự chủ được co rúm người lại

Ai mà chưa từng nghe qua năm đó Thiết gia quân chỉ dùng ba nghìn đại quân ba ngày ba đêm công thành, đánh chiếm bạo ngược vô đạo “Lạc thành” có đến hai vạn đại quân đều trở thành chuyện tích.

“Bắn tên!” tướng quân Chu Kỳ của Chu gia quân hạ lệnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, tên bay như mưa.

Chỉ là, tên bay như rừng rậm, nhưng không làm cho một binh sĩ nào của Thiết gia quân ngã xuống, bọn họ đi tới tiền độ thậm chí không giảm, mà ngược lại di chuyển rất nhanh liên kiếm hãm quân địch trước mặt

“Đánh!” Thiết Mộc Ứng ra lệnh một tiếng, hàng thứ nhất Thiết gia quân đã tiến xác tường thành, mười tên công thành, tay lập tức leo lên trên.

Chu gia quân mới căng dây cung bắn tên, đối phương đã bò lên trên tường thành.

“Đồ vô dụng! Bọn chúng đều ngay trước mắt, cũng bắn không trúng một người sao?” Chu Kỳ lớn tiếng mắng rủa.

“Bọn họ đầu đội mũ sắt, đeo mặt nạ, không có một tác khe hở.” một binh cung tiễn thủ nói ra.

Cung tiễn thủ lời chưa kịp dứt, Thiết gia quân đã dọc theo lỗ châu mai trèo lên phản công.

“Hàng thứ hai vào chỗ.” Thiết Mộc Ứng khẽ quát một tiếng.

Thiết gia quân hàng thứ hai cung tiễn thủ đã hướng phía trên tường thành bắn, tuy là ngược gió từ trên xuống, nhưng cung tiễn lực đạo lại vẫn mạnh mẽ bắn về phía quân địch.

Chu gia quân tiếng kêu gào thê thảm đều trúng tên ngã xuống đất, càng ngày càng nhiều quân Thiết gia chiếm lên thành tường.

“Tướng quân, phía đông Giác thành có một tiểu đội dụng cờ “Thiết gia quân” đứng lên công kích, chỉ sợ là quân địch cố ý sắp đặt.” phó tướng Lý Hồ “Thiết gia quân” giục ngựa tiến lên báo cáo.

“Ngươi ở đây phụ trách ra lệnh.” Nói xong Thiết Mộc Ứng khoái mã hướng Giác thành chạy tới, nhanh tựa như tia chớp xuyên qua tầng tầng quân đội, như giẫm trên mặt đất bình thường không hề trở ngại, đủ thấy thuật cưỡi ngựa cao siêu.

Chỉ thấy Thiết thành dân chúng toàn bộ chen chúc tại giác thành, liếc nhìn quơ cờ Thiết gia quân, chính là người đứng đầu dẫn quân, tại sao là —

Một tiểu cô nương?!

Thiết Mộc Ứng để mắt nhìn về phía tiểu cô nương về mặt đang cao hứng bùng bùng, lại nhìn phía sau nàng dân chúng bộ dáng tựa hồ nhảy nhót như chim sẻ, tâm trạng liền nhẹ nhàng thở ra.

” trong Giác thành là người một nhà, người dẫn chính là nhân quân trước đây.” Thiết Mộc ứng khoái mã quay về đối Lý Hồ nói ra.

Lý Hồ mới xoay người, Thiết Mộc Ứng cũng đồng thời đối lĩnh liên lạc hạ lệnh.

“cánh quân bên trái vào thành, một đội quân tấn công tường thành, trung đội theo ta tiến công cổng chính Thiết thành.”

“Dừng tay!” Trên tường thành, tướng quân Chu Kỳ của Chu gia quân một tay cầm kiếm, đâm về thành chủ Thiết Minh Anh mặt mày đã trắng bệch. “Nếu như muốn ca ca ngươi Thiết Minh Anh có thể sống sót... , mau ngoan ngoan đầu hàng.”

Thiết Mộc Ứng con ngươi đen trường hướng lên tường thành nhìn ca ca Thiết Minh Anh khác mẫu của mình.

Vì một người nhu nhược, vì không biết thương cảm dân chúng thẳng tay ăn chơi sa đọa, nên đầu hàng địch làm cho toàn thành người dân chịu khổ? Phụ thân lại cho rằng vì chính người nên dân mới khổ sở, nào nghĩ từ khi Thiết Minh Anh lên làm Thành chủ, lại làm cho nhân dân càng chịu khổ hơn.

“Giết Thiết Minh Anh! Chúng ta không cần loại người chỉ biết núp ở váy mẹ uống rượu ăn thịt, làm cho người dân trong thành chịu bao nhiêu cực khổ!” Trong thành tinh thần quân chúng sục sôi rộng to bay thẳng lên trời xanh.

Thiết Minh Anh hai chân mềm nhũn, chớp mắt trắng bạch, ngất đi.

“Thế cực hôm nay đã đổi, ngươi nếu như giết Thiết Minh Anh, chính là tổn thất đến dân chúng Thiết thành. Thiết gia quân tuyệt không tha nhẹ cho ngươi!” Thiết Mộc Ứng hai mắt nhìn thẳng Chu Kỳ, tay phải vung lên. “Thiết gia quân, vào thành!” Lời nói vừa dứt, Thiết gia quân binh phân ba đường, thế như chẻ tre tới gần về phía trước.

Thiết Mộc Ứng mới đến trước cửa thành, còn không có hạ lệnh công thành, cửa thành cao ba trượng từ từ mở ra, trước mặt hắn chính là tiểu cô nương gương mặt tròn tròn khi này. Tiểu cô nương này trên đầu có hai búi tóc cũng tròn, vẻ mặt rất bản, lại mở to đôi mắt sáng long lanh yên lặng nhìn hắn, hơn nữa —— Về mặt vui vẻ?

Thiết Mộc Ứng nhìn xem nàng, mày rậm càng nhăn lại.

Tên thủ lĩnh ngồi trên Cao Mã, thoạt nhìn mặt rất hung, khí thế so còn dọa người, nam nhân này chính là tướng quân a! Kim Phúc hăng say đối với hắn chới vọt cười.

Nàng nguyên bản tại Giác thành vừa diễn xong cảnh tay không đoạt được bách đao, vừa nghe đến tướng quân này bị giam ở ngoài cửa vào không được, liền xung trận lên ngựa tiến tới đây.

Bánh bao tướng quân nếu không thể vào thành, nàng cái này một chuyến đi chẳng phải hao công tổn sức mà không được gì. Vì vậy, trong lúc đó nàng giống như con khí trái chui phải nhảy tiến vào quân địch, mạnh mẽ đâm tới xông thẳng cổng thành chính.

“Bánh bao tướng quân, nhanh lên tiến vào!” Kim Phúc đến một bên đẩy ra cổng, vừa hướng Thiết Mộc Ứng vẫy tay.

Thiết Mộc Ứng không biết cô nương tự ý đổi tên hắn thành bánh bao này là ai, chỉ cảm thấy nàng thần lực phi phàm, hẳn là nhân tài. Hắn giục ngựa, đi qua bên người nàng thì gật đầu hướng nàng thăm hỏi.

Kim Phúc tới gặp trạng, cười đến híp mắt không thấy thái son.

Nàng hướng hắn vờ tay ——

A? Thiết Mộc Ứng sau khi cười ngựa như bay qua bên người nàng, Kim Phúc tới đây mới lấy lại tinh thần, hai tay nhìn rồng tước.

“Bánh bao? Không phải nói tướng quân vừa về đến thì có thể có bánh bao ăn? Hay là hắn muốn tới địa phương khác trao đổi?” Kim Phúc dạo qua một vòng, chỉ thấy quân chúng ở cửa tất cả đều theo đuôi Thiết gia quân, hướng phía trong thành đi đến.

Ánh mắt của nàng sáng ngời, cảm thấy mừng rỡ ——

Nhất định là muốn đến nơi khác để đưa bánh bao rồi, nàng cũng muốn nhanh chóng lấy bánh bao nha.

Kim Phúc cước bộ nhanh hơn, thờ phỉ phò vài tiếng liền lại lần nữa tiến vào giữa quân chúng, liều mình chạy về phía sau lưng Mộc Ứng.

Lúc này, Chu Kỳ vừa thấy Chu gia quân liên tiếp bại lui, vội vàng bắt Thiết Minh Anh đi xuống thành lâu, chỉ hy vọng Thiết Mộc Ứng còn có chút tình cảm anh em, như vậy con bài trong tay hắn mới có tác dụng.

“Thiết gia quân không giết người đầu hàng, công không mau đầu hàng.” Thiết Mộc Ứng oai phong ngồi trên trên ngựa đen, khuôn mặt tràn đầy chính khí, dáng người bất phàm.

“Tình lại cho ta!” Chu kỳ đánh cho Thiết Minh Anh một cái tát, muốn hắn cầu tình. Thiết Minh Anh rên rỉ tình lại, vừa nhìn thấy Thiết Mộc Ứng đứng đằng trước, nước mắt nước mũi toàn bộ phun ra.

“Đệ đệ tốt, ngươi phải cứu mạng ta a! Đều là Hồng Tuyết Anh yêu phụ kia bảo ta mở cửa thành.” Thiết Minh Anh kêu to.

“Buông hắn ra, ta cam đoan khi trục xuất ngươi rồi đi sẽ không còng tay xiềng chân, chừa cho ngươi chút tôn nghiêm.” Thiết Mộc Ứng nhìn Chu Kỳ, con

mắt sát khí mang đầy sát khí, chỉ sợ cả Chu gia quân cũng không phải đối thủ của hắn.

“Khẩu khí thật là lớn, ai nói Chu gia quân nhất định sẽ thua.” Chu Kỳ bả đao càn ép vào trong cổ Thiết Minh Anh.

“Ngươi nhìn cho kỹ ai đang nắm cục diện.” Thiết Mộc Ứng lạnh lùng cắt đứt lời của hắn.

Chu kỳ nhìn lại, thiếu chút nữa chân quy xuống mặt đất, mới một cái nháy mắt, tường thành trong ngoài đều bị Thiết gia quân cho đoàn đoàn bao vây .

“Ta biết người sẽ làm được!” Thiết Minh Anh lau đi nước mắt nước mũi trên mặt, quay đầu hướng Chu Kỳ quát.”Ngươi cái tạp chủng này còn không mau thả ta ra!”

Chu Kỳ neho mắt, chui thủ càng thêm đâm vào cổ Thiết minh Anh , chảy ra một vết máu.

“Đánh chó phải nhìn mặt chủ, ngươi hiện đang đứng ở địa bàn Thiết thành “Thiết Mộc Ứng coi bỏ thiết chế mặt nạ bảo hộ hương đến bên cạnh địch càng lúc càng gần, truyền lệnh tiểu binh vội vàng tiến lên tiếp nhận.

Một hồi gió lạnh thổi qua, tóc đen Thiết Mộc Ứng trong gió rét giơ lên, đôi mắt lạnh như băng được không hề có tia tình cảm, làm cho người gặp phải hoảng sợ.

“Ta thả hắn, ngươi phải bảo vệ mạng ta.” Chu kỳ nắm chặt chủy thủ, biết rõ Thiết Mộc Ứng nhất ngôn cửu đỉnh (đã nói là sẽ làm)

Thiết Mộc Ứng sau khi gạt đầu, Chu Kỳ nghe một cỗ nước tiểu mùi khai, cúi đầu xem xét —— Thiết Minh Anh cư nhiên sợ đến tiểu trong quần.

“Đi thôi, kẻ vô dụng.” Chu Kỳ khinh thường đem Thiết Minh Anh đẩy về phía trước. Thiết Minh Anh bị ngã sấp bên chân Thiết Mộc Ứng, Thiết Mộc Ứng thân thủ nâng hắn dậy.

“Ta sẽ ban cho ngươi bổng lộc cùng châu báu.” Thiết Minh Anh cầm chặt lấy cánh tay Thiết Mộc Ứng, lớn tiếng nói ra.

“Ngươi nên cứu chính là dân chúng Thiết thành. Cha khi còn sống đã thông báo, không thể để cho bọn họ bị đói, đông lạnh , kết quả ngươi làm cái gì?” Thiết Mộc Ứng mắt lóe ra ánh sáng lạnh, vừa nghiêm khắc trừng hắn.

“Thiết Mộc Ứng làm thành chủ! Thiết Mộc Ứng làm thành chủ!” Quần chúng trong thành la lên.

Thiết Mộc Ứng mặt không thay đổi đứng ở tại chỗ, dưới cao nhìn xuống Thiết Minh Anh.

“Ngươi nghĩ soán vị!” Thiết Minh Anh trừng hắn, tức giận đỏ bừng mặt.

“Ta nguyên không có dã tâm soán vị, là chính ngươi vô dụng khiến ta phải làm ra hành động vậy”

Thiết Mộc Ứng trước bước một bước, Thiết Minh Anh lao đảo lui về phía sau, giẫm phải áo bào, liền ngã.

Thiết Mộc Ung cánh tay dài duỗi ra, lại lần nữa kéo hắn. Thiết Minh Anh đột nhiên duỗi ra móng tay chụp vào khuôn mặt Thiết Mộc Ứng,

Mặt Thiết Mộc Ứng liền bị cào cho một đường chảy máu.

“Ha ha ha.” phó tướng Lý Hồ Thiết gia quân đang ôm bụng cười lớn.”Đàn bà mới lấy tay bắt người!”

“Ngươi mơ tưởng lên làm thành chủ! Ta mới là thành chủ!” Thiết Minh Anh ngửa mặt lên trời cười dài, đôi mắt hiện lên hào quang đặc ý.

Thiết Mộc Ứng thân hình tinh tráng lắc lư , trong nháy mắt mọi thứ trước mặt trở nên một mảnh mơ hồ, thân hình gần ngã xuống,

” trên móng tay của ngươi có độc.” Thiết Mộc Ung trán đỏ mồ hôi lạnh, cảm giác có cỗ mùi tanh dưới cổ họng.

“Loại độc này chuyên môn đối phó với loại người như ngươi hèn hạ muốn cướp ngôi.” Thiết Minh Anh kêu to.

Thiết Mộc Ung một tay bóp ở cổ Thiết Minh Anh, đem cả người hắn cử động cao đến hai chân rời đi mặt đất.

Thiết Minh Anh gương mặt chuyển thành tái nhợt, đầu lười nhả dài ra.

Thiết Mộc Ứng cảm thấy hai tay đang run rẩy, từ trước đến nay thói quen sức nặng khô giáp, vậy mà lúc này đây ngay cả sức cũng không còn.

Hai đầu gối hắn mềm nhũn, cả người đột nhiên té trên mặt đất.

Thiết Minh Anh bị hất đặt ở thân dưới, mạng may mắn còn giữ được.

“Mau đưa giải dược!” Lý Hồ một quyền vung đến trước mặt Thiết Minh Anh.

“Giải dược trong phủ, chờ các ngươi tìm được thì hắn đã chết.” Thiết Minh Anh cười hưng phấn ,cảm thấy Hồng Tuyết Anh bảo hắn giữ độc dược này,

tùy thời hạ độc Thiết Mộc Ứng, quả nhiên là diệu kế.

Lý Hổ xem xét Thiết Mộc Ứng lúc này hai mắt nhắm nghiền, đôi môi trắng xanh, hần tức giận dùng chân giẫm lên lưng Thiết Minh Anh, làm cho hần quỳ rạp trên mặt đất lớn tiếng thét lên.

“Tướng quân chết, chúng ta liền giết người chôn cùng hần!” Lý Hổ nói ra

“Lý Hổ, mau đến.” Thiết Mộc Ứng hơi thở mong manh nói.

Lý Hổ tiến lên đưa lỗ tai nghe lệnh, lập tức dựa vào lời căn dặn đem Chu gia quân giải vào đại lao, miễn cho bọn họ có cơ hội có thể lại lần nữa xâm hại nhân dân Thiết thành.

Mọi việc phân phó xong, hai đầu gối Lý Hổ quỳ xuống đất, nước mắt tại hốc mắt đảo quanh, cảm động và nhớ nhung tướng quân trước khi chết

“Bánh bao tướng quân! huynh không thể chết được!”

Đột nhiên, một cái tiếng kêu to từ khoảng không vọng đến, một đoàn thân ảnh bay thẳng đến trước mặt Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng hai mắt miễn cưỡng mở ra một đường nhỏ, nghĩ rằng cô gái nhỏ này lại nhận nhầm người

Kim Phúc đến bắt lấy hai bả vai Thiết Mộc Ứng, trực tiếp đem hần cả người đều nhấc lên.

“Người chết, bao tử của ta làm sao bây giờ?” Nàng đem mặt thẳng tiến đến trước mặt hần.

Có tử khí!

Kim Phúc buông tay ra, Thiết Mộc Ứng đông một tiếng cả người rơi trở lại trên mặt đất.

“Hần sắp chết.” Kim Phúc ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía người bên cạnh.

Lý Hổ khóc lớn lên tiếng, kéo Thiết Minh Anh qua hướng mặt đất ném xuống.”Tướng quân, ta cắt đầu Thiết Minh Anh báo thù cho huynh!” Lý Hổ hô lớn.

“Tướng quân! Tướng quân!” Quân chúng ở khắp nơi trong thành nghe tin liền khóc lớn chạy tới

Kim Phúc quay lại đầu xem xét, lại gặp dân chúng đều khóc rống chảy nước mắt quỳ xuống đất dập đầu.

Nàng nhảy mất mấy cái, không biết bọn họ tại sao phải khóc? Người đến lúc chết cũng phải chết, việc gì phải khóc?

Nàng đã mệt mỏi một ngày, còn không có đồ ăn nên khóc là nàng mới đúng!

“Nói ta không sao để nhân dân yên tâm, phải chọn ra thành chủ mới hảo hảo đối xử tử tế với bọn họ.” Thiết Mộc Ứng môi trắng bạch nói ra mấy câu yếu ớt, khuôn mặt hơi nghiêng liền mất đi tất cả ý thức.

Kim Phúc đến ngồi dưới đất, không hiểu nhìn người này —— sắp phải chết rồi, hần làm gì còn muốn quan tâm chuyện của người khác vậy ?

“Thỉnh cô nương cứu tướng quân, chúng ta hội dùng núi bánh bao tạ ơn cô nương.” Thôi Trường Xuân lên tiếng hô to.

Núi bánh bao! Kim Phúc vừa nghe, đông một tiếng nhảy dựng lên. Nàng lục khắp tất cả túi tiền trên người, tìm không thấy ca ca cho nàng thuộc giải được, chỉ tìm được một khóa thuốc trị thương cầm máu, lung tung nhét vào miệng cho hần.

Nàng thân thủ mở ra đôi mắt Thiết Mộc Ứng, chỉ thấy hai mắt hần đều trắng dã, còn giữ lấy một tia khí.

“Lão thiên gia, ta nguyện lấy tuổi thọ của ta phân cho tướng quân!” Quân chúng bắt đầu có người khóc hô.

“Ta cũng vậy nguyện ý!”

Kim Phúc nhìn bọn hần, cảm giác một cỗ nhiệt lưu bay thẳng tới ngực, trái tim của nàng thỉnh thoảng đập loạn, lại không biết vì sao lại như thế. Nàng chỉ cảm thấy mọi người như vậy hô, nên vô luận thế nào cũng phải cứu cho được tướng quân Thiết Mộc Ứng đang gần chết này.

Nàng cúi thấp đầu, một tay phủ ở ngực Thiết Mộc Ứng, cái miệng nhỏ nhắn dán lên miệng Thiết Mộc Ứng.

Một khối không khí vô hình từ trong bụng của nàng lúc này bay lên, trải qua lồng ngực của nàng, cổ họng, chậm rãi truyền đến miệng Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng thân thể đột nhiên chấn động, con mắt mở ra.

Kim Phúc lại càng hoảng sợ, lần nữa buông ra Thiết Mộc ứng ném xuống đất.

Thiết Mộc Ứng hai tay chống lấy sau lưng, lúc này không thể bị ném nữa .

“Tướng quân sống lại!” Lý Hồ ôm tướng quân cao hứng khóc lớn lên tiếng.

“Cám ơn lão thiên gia! Đa tạ Kim Phúc cô nương!” Quân chúng dập đầu mà chống đỡ, trong khoảng thời gian ngắn quân chúng hoan hô thanh âm thẳng lên trời xanh

Kim Phúc đến ngồi dưới đất, cảm thấy thân hình trống rỗng , nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết thiếu cái gì, chính là vô lực.

Nàng ôm bụng, đoán rằng chính mình đã đói bụng a!

Kim Phúc, muối cái này đại ngu ngốc, chán sống! Lại đi cứu người, muối cái mạng nhỏ của mình cũng không còn rồi! Còn không mau trở về cho huynh!

Trong đầu của nàng chợt truyền đến một hồi rỗng giặc.

Kim Phúc vừa nghe ca ca Kim Vượng đang gọi nàng, nàng bỗng nhiên đứng dậy, thân mình nhỏ nhắn lắc lư trong chốc lát.

Thảm, nàng thật sự có đói đến như vậy không? Nàng cúi đầu nhìn qua bụng , lại phát hiện trong cơ thể nàng linh châu màu đỏ tu hành ba trăm năm lại rút nhỏ đi ba phần.

Không thể nào! Nàng mới cứu sống bánh bao tướng quân, lại mất gần trăm năm công lực sao?

“Thảm Thảm” Kim Phúc đến thì thảo lắm bầm.

Muội còn biết thảm, nhanh lên trở về!

“Bánh bao tướng quân, bảo bọn họ làm trước một tòa bánh bao đợi ta, ta thời gian sau sẽ trở về ăn.” Kim Phúc đến dùng chân đá Thiết Mộc Ứng.

Thấy hần lẳng lẳng gât đầu, Kim Phúc tới đây mới nhanh như chớp chui ra khỏi đám người, hướng phía Linh sơn rồi đi, lưu lại ánh mắt quan sát của Thiết Mộc Ứng, cùng một tiếng lớn sùng bái cúi lạy của dân chúng đối với thân ảnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một tháng sau——

Trong lúc đó giữa Linh sơn và Thiết thành, tồn tại một mảnh rừng cây rộng lớn.

Nhân dân Thiết thành truyền thuyết nơi này trong rừng cây có thần quỷ yêu ma tu hành, không dám xông loạn, ở nơi này ngoại trừ côn trùng chim thú, luôn yên tĩnh không tiếng động.

“Ngu ngốc! con người tùy tiện cầu cứu, muối liền dùng nội lực trăm năm tu hành cứu sống hần, muối đem nội lực phân chia cho ta có phải tốt hơn không!” Kim Vượng cầm củ khoai lang trong tay Kim Phúc đánh trên đầu nàng.

“Huynh niệm lâu như vậy, còn niệm nữa không khéo thuốc luôn đầy?” Kim Phúc trái phải tránh công kích của ca ca. “Hơn nữa muối không phải tùy tiện hô một tiếng liền cứu người, mà là bọn hần nói muốn cho muối một tòa bánh bao son!”

“Muội vì một tòa bánh bao son mà mất đi trăm năm công lực, ngốc đến không có thuốc cứu được!” Kim Vượng khê đảo mặt, trong tay khoai lang vung đánh cang dùng sức. “Muội vì hần ta mà mất bao năm tu hành, nếu muội giờ gặp nguy nan thì ai đến cứu?”

“Huynh a.” Kim Phúc đến cười hi hi nói ra.

“Ai nói huynh sẽ cứu muội? Muội ngốc đến nỗi ta không muốn cứu!” Kim Vượng đá nàng một cước.

“Được rồi. Muội sẽ không tùy tiện cứu người nữa, ca ca tốt!” Kim Phúc đến bên Kim Vượng, đầu chỉ đến vai hần, con mắt nháy nháy nhìn .

“Tóm lại, ta không cho phép muội lần nữa muốn ăn tòa bánh bao son!” Kim Vượng dùng bàn tay đánh đầu của nàng.

“Chính là muội còn chưa thấy banh bao a.”

“Có người đến rừng rậm!” Kim Vượng cảnh giác bộ lông dựng đứng dậy.

”mùi hương của bánh bao tướng quân!” Kim Phúc mắt sáng lên, tại chỗ thốt lên .

“Muội như thế nào nhận biết mùi của hấn ?”

“Muội dùng miệng bả khí đến trong miệng hấn thì nhớ rõ của mùi hương hấn. Có nham bích, Thiết khí cùng mùi máu, nhưng cũng có một chút ẩm áp. Hấn tới vừa vặn, muội tìm hấn đòi bánh bao.” Kim Phúc nhếch miệng cười, không thể chờ đợi được chạy vội đi.

Kim Vượng nhìn nàng bộ dáng không có học lâu linh, tức đến đưa khoai lang hướng phía sau nàng phong đến.

” Muội cút vào trở lại trong huyết động cho ta, nếu không ta liền không bao giờ mang thức ăn cho muội nữa!” Kim Vượng hung ác nói.

Thân thể Kim Phúc dừng lại, nàng chậm rãi quay đầu, con mắt tròn không cam lòng nhìn xem Kim Vượng .

Ồ. Nàng sợ nhất chiêu này.

Kim Phúc mím môi, cúi thấp đầu, buông lỏng cước bộ trở lại huyết động.

” Bánh bao của muội a.” Nàng không cam lòng, đi hai bước lại quay đầu liếc mắt nhìn.

” trở lại trong huyết động, huynh ngày mai mang bánh bao trở về cho muội ăn, cái này vừa lòng chưa?!” Kim Vượng lớn tiếng trách móc.

“Hảo.” Kim Phúc mặt mày hớn hờ, phút chốc lui về trong huyết động. Có bánh bao, mọi thứ đều được!

“Bảo cáo tướng quân, rừng này không có một bóng người.” Lý Hồ hét lớn một tiếng.

Thiết Mộc Ứng gật đầu, nhảy xuống ngựa, buồn bực tiến rừng rậm um tùm đi vào.

Tuy nói quân địch leo lên Linh sơn tiến công Thiết thành cơ hội cực kỳ bé nhỏ, nhưng cùng Chu gia quân trải qua trận chiến ấy, bất luận chi tiết nào hấn cũng không chủ quan bỏ qua.

Dù sao, Thiết thành bị Chu gia quân công hãm tuy nhiên chỉ có một tháng, nhưng đã trải qua nhà bị đốt cháy, của bị cướp mất, các con sống cùng đường đi đều bị phá hủy một phần ba, khiến cho hôm nay nhân tâm mỗi một. Cha tiến hành ba, bốn mươi năm xây dựng cuộc sống an nhàn cho nhân dân, lại vì mê sắc đẹp, nhẹ dạ tin vào nhạc phụ, lời gièm pha của thê tử mà Thiết Minh Anh có thể hủy hoại tất cả trong nháy mắt.

“Trong thành cây cối đã điêu tàn hầu hết, nhưng nơi này cỏ cây lại xanh tươi gần như quý dị, nguyên nhân là gần Linh sơn sao?” Thiết Mộc Ứng đem ngựa cột tại thân cây .

“Linh sơn có tiên khí.” Lý Hồ nói ra, còn hướng Linh sơn xá một cái.

“Xác nhận Linh sơn hơi nước dồi dào, nơi này trần trụi sức sống.” Thiết Mộc Ứng cũng không tin những chuyện thần tiên yêu ma.

“Làm sao huynh lại nghĩ như vậy? Kim Phúc cô nương đến từ Linh sơn, dứt huynh một khóa tiên đan thần dược, lại không biết truyền cái gì vào trong miệng huynh, huynh mới sống lại . Còn không tin có tiên nhân!” Lý Hồ nói ra.

“Vị Kim cô nương kia có thể là một vị thần y hậu nhân, đúng lúc đi ngang qua nơi đây.” Thiết Mộc Ứng nhìn xem rừng rậm phát ra ánh sáng xanh trong vắt, nhớ tới Kim cô nương kia, tâm hấn có chút trầm xuống.

Nàng sau khi rời đi, hấn liền thỉnh thoảng nhớ thương nhất đối với đôi mắt, nghĩ đến là vì có ân không báo, trong nội tâm cảm thấy không yên a.

“Trong thành mọi người chính là mỗi ngày thấp hương bái Phật, cảm tạ lão thiên gia phái nàng đến cứu hấn một cái mạng, cứu toàn thành.” Lý Hồ vừa nhắc tới tình cảnh lúc ấy, mặt chữ điền của hấn kích động ửng hồng.

“Ta chỉ hi vọng Kim Phúc cô nương có thể xuất hiện lần nữa, để cho ta hảo hảo đáp tạ ơn cứu mạng của nàng.” Thiết Mộc Ứng quắc con ngươi đen nhìn qua Linh sơn, nghĩ thầm Kim cô nương kia bộ dáng không sợ trời không sợ đất, thật sự vô cùng có hứng thú.

“Kim cô nương không xuất hiện, huynh mỗi ngày phân phó tiệm bánh bao làm bánh bao son, tạo được lợi cho dân chúng huynh đệ .”

“Mọi người cảm thấy tốt mới là trọng yếu nhất, những này qua mọi người khổ cả rồi .”

“Đoàn người biết rõ huynh nguyện gánh vác chức thành chủ, tất cả đều cao hứng mừng mừng, đều nói thời thái bình đã đến, từ nay về sau bánh bao có thể ăn thoải mái”

Thiết Mộc Ứng nhìn về phía trước, trong huyết động lại có con hồ ly đi ra, hấn đột nhiên khẽ giật mình. . .

Vì sao đối với con mắt cảm thấy quen thuộc?

“Có hồ ly!” Lý Hổ giờ lên cung tiền nhắm vào hồ ly.

“Chậm đã, chúng ta hôm nay không phải đi săn. Huống hồ, người nếu tin tưởng Linh sơn có linh, không nên lúc này vọng sát sanh linh.” Thiết Mộc Ứng cũng không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn hồ ly, lập tức cảm thấy có chút hứng thú.

“Hồ ly thì giết cũng không sao.” Lý Hổ nói ra.

“Đôi mắt nó có linh tính.” Thiết Mộc Ứng hướng hồ ly đến gần một bước.

Hồ ly cũng hướng hần đến gần một bước, còn lung lay cái đuôi.

“Nó hiểu được huynh đang nói nó!” Lý Hổ nói ra.

“Nếu thật hiểu được ta đang nói cái gì, liền không nên động thủ. Nếu như giờ ta đi săn mà gặp được người, người chính là chỉ còn đường chết.” Thiết Mộc Ứng mày rậm nhíu một cái, cả khuôn mặt nghiêm nghị lại.

”Tướng quân chúng ta chính là thần xạ thủ.”

“Còn không mau đi!” Thiết Mộc Ứng hướng phía hồ ly lớn tiếng quát.

Hồ ly không có nghe khuyên, lại đi đi về trước vài bước.

Lý Hổ cười lên ha ha.” đệ nghĩ con hồ ly này rất có ý tứ, lông mặc dù không xù, cũng là tron bóng đáng yêu, tướng quân không bằng đem nó về làm thú cưng, coi như làm bạn.”

“Hồ ly vốn là động vật hoang dại, sao có thể tùy ý nuôi tại trong phủ.” Thiết Mộc Ứng cùng hồ ly cứ như vậy nhìn nhau.

“Nó có lẽ nghĩ đến phủ tướng quân hưởng thanh phúc, ha ha bánh bao a!” Lý Hổ ha ha cười.

“Người nếu nguyện ý theo ta tới, liền chính mình đi bên cạnh ngựa.” Thiết Mộc Ứng thuận miệng nói đùa ra.

Hồ ly phút chốc chạy như điên đến bên cạnh ngựa.

Thiết Mộc Ứng nhìn thấy, thật sự ngây ngẩn cả người.

“Nhìn cái này hồ ly đúng là hồ ly, hần là bị tướng quân anh khí bùng bùng hấp dẫn.” Lý Hổ vui nói.

Hồ ly quay đầu lại nhìn Thiết Mộc Ứng liếc, ánh mắt dường như trách hần động tác quá chậm.

Thiết Mộc Ứng bỗng nhiên cười, bước đi bên cạnh mã, tiểu hồ ly lúc này mới hài lòng lung lay cái đuôi.

Thiết Mộc Ứng nhất chân lên, khom người nhảy lên hắc mã. Tiểu hồ ly nhảy dựng lên, bá ở bắp chân của hần.

Thiết Mộc Ứng âm ỉ cười lớn, cánh tay dài chụp tới, liền đem tiểu hồ ly lao đến trước người —— là loại không sợ hần, rất tốt!

“Chưa thấy qua hồ ly hoang dại lại cùng người thân cận như vậy.” Thiết Mộc Ứng thân thủ xoa xoa đầu hồ ly.

Hồ ly mở to một đôi con ngươi đen sáng ngời, cái đuôi rung hai cái.

“Đi thôi.” Thiết Mộc Ứng ghim cương ngựa, giả ngựa nghênh ngang rời đi.

“Tiểu hồ ly này lại làm cho tướng quân nở nụ cười, cái đó quả không đơn giản.” Lý Hổ cao hứng bùng bùng nói, cũng lên ngựa theo tướng quân bước thong thả trên đường trở về

Lúc này, trong rừng đi ra một cái con hồ ly khác, liều mạng trừng mắt bọn họ đang ly khai, thẳng đến thân ảnh họ biến mất hần.

Tức chết hần! Hần chỉ đi hái quả tiên, trở về liền thấy cảnh như vậy. Không bao giờ muốn xem vào việc của tiểu muội này nữa! Nàng thích ăn đau khổ, việc tu hành thì lại bỏ. Đáng chết!

Nàng đáng đời chịu khổ!

Một tháng sau ——

Thiết Mộc Ứng đang ngồi ở bàn ghi tính sổ sách buôn bán, ngược mặt lên, xoa xoa chột cặp mắt đã mỏi, lại cúi đầu nhìn bên chân hần, hồ ly Tiểu Phúc còn ăn bánh bao a

“Ngươi tiểu gia hòa này, lúc nào cũng ăn thật nhiều bánh bao.” Thiết Mộc Ứng xoa xoa đầu Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc dùng đầu cọ cọ lòng bàn tay của hắn, miệng cũng không ngừng tiếp tục nhai bánh bao.

“Tiểu phúc.” Hắn vì tưởng niệm ân nhân cứu mạng Kim Phúc nên đã đặt tên cho con tiểu hồ ly này là Tiểu Phúc. “Ngươi nếu ăn nữa, sẽ biến thành hồ ly béo tròn đấy!”

Tiểu phúc không để ý tới hắn, miệng vẫn không ngừng.

“Mọi người đứng là đã làm hư ngươi.” Thiết Mộc Ứng lấy lại bánh bao, giọng cao trên không trung.

Tiểu Phúc nức nở nghẹn ngào lên tiếng, đứng lên, muốn bắt trở lại bánh bao.

Thiết Mộc Ứng nhìn nó vừa nhảy vừa vẫy đuôi, còn nhảy vai hắn nghĩ muốn chiếm lại bánh bao, khuôn mặt nghiêm trọng giờ trở nên nhu hòa, khóe môi cương nghị hé ra cười.

“Ngươi a, chỉ khi được ăn mới trở nên cực kỳ hiếu động.” Thiết Mộc Ứng đem bánh bao trong tay thả lại trong chén đồng thời tay kia vuốt nhẹ lông hồ ly rồi lên trở lại mặt nó.

“Khuôn mặt của ngươi đúng thật rất mềm mại, đôi mắt càng nhìn càng giống người.”

Tiểu phúc lộ ra ai oán liếc nhìn bánh bao, một bộ thụ ngược tư thái.

“Thôi, ngươi nếu là một hồ ly bình thường nguyện ý làm cho vật cưng nuôi tại sân, mỗi ngày thấy bánh bao đều vui đến quên cả trời đất, trong đêm còn có thể làm vật sưởi ấm, nhảy đến trên giường dựa vào người bên cạnh.” Hắn thì thảo tự nói ra.

Tiểu phúc về mặt vô tội nhìn qua hắn.

“Nếu như muốn ở đây một thời gian thì chỉ cần muốn ăn cái gì, đều có thể làm cho ngươi.” Thiết Mộc Ứng xoa xoa cằm dưới hồ ly, đem bánh bao nhét vào trong miệng Tiểu Phúc.

Tiểu phúc đối với hắn lung lay cái đuôi.

“Ngươi nói ta có nên hay không hạ lệnh chém Thiết Minh Anh? Hắn dù sai, nhưng dù sao cũng là huynh trưởng khác mẫu của ta. Mặc dù ta là vì dân chúng mới tiếp nhận chức thành chủ, nhưng đạo lý vẫn là trên hết. Không có đạo lý, huynh đệ xung khắc, người trong thành nếu là có học cũng sẽ không thể chấp nhận.”

Tiểu phúc ăn xong một miếng bánh bao cuối cùng, liếm liếm miệng, trực tiếp nhảy trên đùi hắn, lung lay cái đuôi, trưng ra bộ mặt thâm tình.

“Ta đã quên ngươi nghe không hiểu, có lẽ chính vì ngươi không hiểu, ta mới có thể chuyện gì đều nói cho ngươi.” Thiết Mộc Ứng vuốt bộ lông mềm mại của Tiểu Phúc.

Đầu Tiểu phúc tựa vào hắn, mắt hồ ly mị hoặc thành một đường.

“Hong Cương đã thừa nhận hắn sai nữ nhân Hồng Tuyết Anh giết giết Thiết Minh Anh mở thành hàng địch, đơn giản là nữ nhi của hắn gả cho Thiết Minh Anh, sợ ta phản đối, liền muốn bày ra mưu kế này, liên kết với quân Chugia. Có chúng làm hậu thuẫn để chống đối lại ta. Hồng Cương là lão sư phó của ta, năm đó còn từng trên chiến trường thay cha ta đỡ một mũi tên, mù một con mắt.”

Thiết Mộc Ứng nhìn Tiểu Phúc, thờ dài.

Tiểu phúc đột nhiên nhảy lên đến trước ngực của hắn, duỗi ra trước đủ vỗ vỗ mặt của hắn.

“Ngươi đang an ủi ta sao?” Thiết Mộc Ứng nói nhỏ một tiếng, trong trái tim tuôn ra một tia ấm áp.

Tiểu Phúc phát ra một tiếng thấp giọng hô, nhảy đến bả vai rộng lớn của hắn, dùng đuôi vây quanh cổ hắn.

“Ngươi tiểu gia hòa này.” Thiết Mộc Ứng cười đem mặt vùi sâu vào cái đuôi của nó, chớp mũi đã có chút cay cay.

Mẫu thân thân là tiểu thiếp, từ nhỏ đối với hắn vô cùng nghiêm khắc dạy bảo, không để lộ ra bất luận ôn tình nào, chính vì trông mong được hắn một ngày kia có thể thay thế vị trí cha trở thành Thiết thành thành chủ. Hắn tuy là áo cơm không ngại, bất luận sự đau khổ gì nhưng lại không người tâm sự, lâu dần cũng có thói quen đem tâm tình tình giấu ở trong lòng.

Không nghĩ tới tiểu gia hòa này so với bất cứ kẻ nào cũng hiểu được hắn.

“Tướng quân, có tin tốt!” ngoài cửa thư phòng vang lên giọng Lý Hồ kêu to.

”vào đi.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Trống quân, huynh nhìn xem, đây là do thư sinh Thôi Trường Xuân vẽ ra chân dung Kim Phúc.” Lý Hổ xông vào thư phòng, trong tay ôm trước ngực tranh cuộn, gò má đỏ rất giống thần tài tiến vào.

Thiết Mộc Ứng nhìn xem bức họa, vẻ mặt cô nương khờ dại, đầu hai búi tóc, nhưng đối với con mắt không phải là ——

Hắn đột nhiên cúi đầu nhìn về phía Tiểu Phúc cũng đang tròn con mắt khờ khạo

Tiểu phúc chính nhảy đến trên bàn, con mắt đen bóng không hề chớp nhìn chăm chăm vào bức họa.

“Đây là ân nhân cứu mạng của ta.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Chúng ta đem bức họa này ra miếu, cho mọi người thấp hương cúng bái.” Lý Hổ nói ra.

Tiểu phúc tò mò một chương đánh về phía bức họa, không ngờ móng vuốt lại làm rách khuôn mặt trong tranh.

“Ngươi làm cái gì!” Thiết Mộc Ứng hét lớn một tiếng.

Tiểu phúc bị hù nhảy dựng, bỗng nhiên co lại đi đến góc giường, tròn to hai mắt đáng thương nhìn hắn.

Thiết Mộc Ứng mày rậm nhíu một cái, cúi đầu nhìn về phía bức họa đã bị hủy hai mắt.

Hắn chỉ nhớ rõ Kim Phúc với con mắt, vẻ phản ngũ quan ngược lại không có gì ấn tượng, dù sao nàng ngày ấy khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bụi đất, cái gì cũng nhìn không ra.

“Trống quân, làm gì cùng tiểu phúc gây khó dễ, cùng lắm thì bảo Thôi Trường Xuân vẽ lại bức khác là được.” Lý Hổ đứng ra giảng hòa, trong ngực còn đang cất giấu một khóa bánh bao ngọt giành cho Tiểu Phúc

“Làm người có ơn phải báo, Kim Phúc cứu ta, ta đối với nàng chính là nhìn thấy bức họa đều nên cung kính.” Thiết Mộc Ứng nghiêm trang nói, vẫn là cẩn thận cuộn tròn bức tranh đã rách lại

“Thì ra lý do là vậy! Đệ còn tưởng rằng trống quân thích Kim Phúc, mới có thể vì bức họa mà nổi nóng.” Lý Hổ vỗ trán một cái, thở dài một tiếng.

“Nói bậy! Ta làm sao có thể đối ân nhân cứu mạng có tâm ý. Huống hồ, Kim Phúc cô nương này xem đến vẫn còn là một tiểu nha đầu.” Thiết Mộc Ứng vẻ mặt nghiêm nghị nói, nhưng cặp mắt không cách nào dời khỏi bức họa ——

Kim Phúc vốn có bộ dáng tròn tròn đáng yêu, nhìn tựa như. Bánh bao?

Khó trách nàng thích ăn bánh bao như vậy! Thiết Mộc Ứng nghĩ đến nàng đối với mọi thứ đều không có tia sợ hãi, nên khóe môi không khỏi giương lên.

“Cái này Kim cô nương rõ ràng chính là tiểu thư đã lớn, hơn nữa diện mạo cũng vừa đúng tuổi lấy chồng.” Lý Hổ nói ra.

“Ta chỉ cảm thấy cặp mắt nàng rất giống với cặp mắt của Tiểu Phúc.” Thiết Mộc Ứng quất mắt nhìn về phía Tiểu Phúc.

“Ai da, huynh không nói thì đệ cũng không biết nha, thật sự là cảm thấy cực kỳ giống, như hai mẹ con!” Lý Hổ chăm chăm vào Tiểu Phúc, vui vẻ phụ họa.

Tiểu phúc đi đến bên người Lý Hổ, chớp mũi người người như nghe thấy gì.

“Đệ lại đem theo cái gì cho Tiểu Phúc ăn, nó vừa mới ăn xong một khóa bánh bao, đệ chẳng lẽ không sợ nó chết vì no?” Thiết Mộc Ứng đôi môi bĩu một cái, nhưng cũng không thể làm gì được.

“Ai da, đệ không có.” Lý Hổ há miệng nói.

Tiểu phúc tại người Lý Hổ dạo một vòng quanh, trở lại bên người Thiết Mộc Ứng

” Thừa Thành chủ, đã tới bữa tối.” Tỳ nữ đứng ở cửa ra vào, thấp giọng kêu.

“Mang vào.” Thiết Mộc Ứng đầu vừa nhấc, khuôn mặt thói quen không lộ vẻ gì.

Tỳ nữ sợ tới mức lập tức cúi đầu, không dám ngược mặt nhìn hắn.

Tiểu phúc thì chạy như bay đến bên người Thiết Mộc Ứng, bá ở chân của hắn, biểu hiện một bộ dáng “Hắn rất dễ thân cận”.

Tỳ nữ đem thức ăn đặt ở trên bàn, Tiểu Phúc lập tức nhảy đến bên cạnh kiểm tra

Hai chén gạo com, một đĩa lớn rau cải xào, một đĩa trứng gà, một đĩa cá lớn, chính là bữa ăn cũng bình thường như những người dân khác.

Thiết Mộc Ứng vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Tiểu Phúc hào hứng trở lại vị trí nó yêu thích nhất — trong ngực của hắn.

“Thấy thức ăn liền không chống đỡ nổi sao? Khi nào lại nuôi ra người thành hảo ăn như vậy?” Thiết Mộc Ứng giật nhẹ tai Tiểu Phúc, nó cũng không toan tính tiếp tục hướng trong ngực hắn dụi vào.

Tỳ nữ tròn mắt há hốc mồm mà nhìn về mặt ôn hòa thư thái của Thành chủ, hoài nghi mình hoa mắt.

Thiết Mộc Ứng phát giác được tỳ nữ nhìn chằm chằm, trong nháy mắt thu lại thần sắc trên mặt, nghiêm con mắt hướng nàng quét tới.

Tỳ nữ sợ tới mức thờ hốt vì kinh ngạc, thanh âm run rẩy nói: “Nô tỳ cáo lui.”

Chẳng trách hắn trên chiến trường bách chiến bách thắng, bị con người đen trùng như vậy, đã cảm thấy bị áp lực thế nào.

Lý Hồ thừa cơ vụng bô bánh bao vào chén bên cạnh góc giường cho Tiểu Phúc.

Tiểu phúc thay đổi tư thái lười biếng, phút chốc đánh về phía bánh bao, rất nhanh đem bánh bao giấu đi.

“Các người còn như vậy chịu Tiểu Phúc, nó sớm muộn gì cũng bị các người chịu thành bệnh.” Thiết Mộc Ứng lơ đãng nói.

Lý Hồ nhìn tướng quân, chỉ là sờ sờ đầu cười ngây ngô.

“Tướng quân đối với việc Thiết Minh Anh cùng Hồng Cương, nên xử lý như thế nào.” Lý Hồ vội vàng nói sang chuyện khác.

“Thiết Minh Anh cả đời giam cầm, Hồng Cương trầm, thân tộc lưu đầy đến biên cương, để lại Hồng Tuyết Anh ở bên cạnh Thiết Minh Anh chuộc tội.” Thiết Mộc Ứng nhìn bữa tối, mặt không thay đổi nói ra.

Lý Hồ trừng mắt to, không thể tin nhìn khuôn mặt kiên cường của tướng quân.

“Tướng quân. Không, Thành chủ, huynh như vậy hình phạt có thể hay không quá nghiêm khắc? Hồng Cương dù sao cũng là lão tướng đã về quê.” Lý Hồ gấp đến độ đỏ bừng lên mặt, lớn tiếng hét lên.

“Đã hết làm quan về quê, càng nên biết sự khổ sở của dân chúng, không nên hăm hại dân chúng Thiết thành.” Thiết Mộc Ứng nhìn Tiểu Phúc đang chậm rãi tới gần, hần vồ vồ đuôi, nó liền nhảy lên, nằm trên đùi của hắn cùng nhìn Lý Hồ.

Hắn vuốt lông Tiểu Phúc, trong nội tâm lại mơ hồ cảm thấy nó chọn lúc này tới gần, là vì muốn an ủi hắn.

“Chính là, Hồng Cương xưa nay cũng lập nhiều công, tưởng rằng trước giờ là người lương thiện, lại thêm có nhiều công lao trong việc phụ trách bên cạnh Thành chủ. Lúc này hồ đồ dung túng Chugia quân vào thành, các dân chúng tất cả đều căm ghét Thiết Minh Anh, ngược lại đối với Hồng Cương thì không hề có lời nói nặng nào.”

” Dân chúng không biết Hồng Cương bụng dạ khó lường, chẳng lẽ ta cũng vậy ngu muội theo?”

Thiết Mộc Ứng gầm lên một tiếng, Lý Hồ liền tắt thanh âm, chỉ dựa vào Tiểu Phúc bên cạnh hắn, đang dùng đỉnh đầu xoa xoa bàn tay của hắn, như là gọi hắn bớt giận lại.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua tiểu tử kia chỉ biết nhìn mà không biết nghĩ, làm cho hắn phải nặng lời nghiêm trọng giáo huấn

“Bất kể thế nào nói, Hồng Cương cũng là cự thần, lại từng là sư phụ của huynh.” Lý Hồ dặt giọng nói ra.

Thiết Mộc Ứng tay phải đưa ra một ngón tay, ngăn cản lời Lý Hồ.

“Ta tâm đã quyết, ngày mai sẽ công bố.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Đệ sợ huynh mới vừa lên nhận vị đã dùng phép nghiêm hình nặng, dễ dẫn đến làm phật lòng dân chúng.” Lý Hồ sột ruột nói.

“Ta thà rằng trong thành dân chúng kiêng kỵ hình pháp mà trong lòng còn có sợ hãi, cũng giúp bọn họ nhìn thấy đã bị trọng tội thì không thể tha thứ. Trong thành bây giờ việc cần làm nhất vẫn là trừng trị những người như Hồng Cương hay là Hồng Tuyết Anh, nếu bởi vì không có những người như thế làm vậy, dân sao phải chịu khổ?” Thiết Mộc Ứng sắc mặt nghiêm túc nói ra.

“Thành chủ lúc nào cũng vì dân chúng, thật sự khâm phục.” Lý Hồ kích động nói ra, mặt hình vuông lại đỏ bừng.”Đệ lập tức sẽ đem tâm tư lần này của huynh cùng tất cả mọi người nói rõ ràng.”

“Không cần giải thích thêm, lâu ngày liền có người hiểu, đệ trước xuống dưới nghỉ ngơi đi.” Thiết Mộc Ứng đem tiểu phúc ôm đến một bên, đi đến bàn, bắt đầu dùng cơm.

Lý Hồ nhìn hắn không lên tiếng nữa, cũng ngượng ngừng lui xuống.

Tiểu phúc ghé vào trường giường , nhìn Thiết Mộc Ứng nhủ lại mảy rậm dùng bữa, nhìn mãi cũng mỏi mắt nhắm lại.

“Ai.” Thiết Mộc Ứng thờ dài một tiếng, mong bản thân sẽ giống tên tiểu tử kia vô tư vô lo thì tốt biết mấy.

Thiết Mộc Ứng miễn cưỡng nuốt xuống trong miệng com canh, để đũa xuống, rốt cuộc không cách nào nuốt xuống. trong lúc đó, hắn đem khuôn mặt vùi sâu vào bàn tay thống khổ thở hỗn hển.

Địch bị giết vô số, làm như vậy là để bảo vệ đất nước, quyết định hiện nay mặc dù cũng là vì bảo vệ nước, nhưng người bị giết lại là Hồng Cương mà hắn từng xem như cha. Lòng của hắn cũng là thịt, làm sao có thể không đau ?

Thiết Mộc Ứng toàn thân căng cứng, bên chân truyền đến một cỗ âm áp, hắn cúi đầu vừa nhìn ——

Tiểu Phúc đã ngủ, chính là ôm bắp chân của hắn, như là muốn an ủi cùng bảo vệ hắn.

“Ít nhất còn có người hiểu ta, đúng không?” Thiết Mộc Ứng đem tiểu phúc một mực ôm vào trong ngực, nhưng vẫn là nhịn không được thờ dài .

Hắn vì là một Thành chủ đứng đầu, người để chia sẻ hi vọng ai ở cũng không đều không có, quyền cao chức trọng như vậy nhưng lúc nào cũng thấy đơn độc.

Có lẽ, hắn thực nên nghĩ đến lời đề nghị của Lý Hồ mấy tháng trước, sớm lấy một người vợ nhập môn, sinh vài đứa nhỏ, tạo chút không khí vui vẻ trong phủ, cũng giúp hắn có thêm người nhà a.

Cách một ngày sau, trời bắt đầu chạng vạng, ánh tà chiều ở trong sân phủ Thiết Mộc Ứng xuyên qua cỏ cây toàn bộ nhuộm thành vàng óng ánh âm áp trong vắt.

Tiểu phúc ăn quá nhiều bánh bao, bụng nở, liền đi vòng quanh sân, để mau mau tiêu trừ bụng trướng đau nhức, như thế mới có thể nuốt thêm nhiều cái bánh bao nữa

“Tướng quân. Không. Thành chủ có thể hay không quá không hợp tình hợp lý? Hồng Cương đại nhân tuy làm hồng đại sự, nhưng dù sao cũng vì Thiết thành đã từng có nhiều công lao. Đem Hồng Cương lưu đây biên giới còn chưa tính, làm gì đến nỗi phải bị xử chém?” Đại thẩm cảm khăn lau nước mắt nói.

“Từ nay về sau mọi người làm việc, phải chú ý một chút, Thành chủ mới cũng không phải là người chú ý đến tình cảm xưa nay. Giết được địch tuy bên ngoài chính là Thiết Diện tướng quân, nhưng giờ trị quốc lãnh huyết vô tình, ta xem từ nay về sau đã kêu hắn là Thiết Diện thành chủ thì tốt hơn.” Nam nhân đã trung tuổi vừa quét lá rụng vừa phụng phịu nói ra.

Tiểu phúc dừng bước lại, nghe được bọn họ thảo luận những chuyện này, miệng một phát lộ ra răng nanh.

Nói hươu nói vượn!

Bọn họ không biết Thiết Mộc Ứng tối hôm qua sau khi hạ quyết định kia, một đêm không ngủ, làm cho nàng cũng không ngủ ngon. Hôm nay sáng sớm, Thiết Mộc Ứng còn vụng trộm dặn dò Lý Hồ dẫn theo ngân lượng đi cho Hồng Cương an cư!

Con người mặc dù nàng thấy không nhiều lắm, lòng người thiện ác cũng sẽ ở tự bản thân hình thành. Mấy ngày nay cùng Thiết Mộc Ứng sớm chiều ở chung, biết chắc hắn là người mặt ác tâm thiện.

Huống hồ, nàng ăn của Thiết Mộc Ứng nhiều bánh bao như vậy, được hắn ưu đãi cung chiu thật tốt, nghe hắn tâm sự nhiều như vậy, đã sớm nghĩ hắn cùng Kim Vượng đến giống nhau là ca ca tốt của nàng.

Đúng vậy, nàng Tiểu Phúc chính là Kim Phúc , cũng có thể nói Kim Phúc chính là Tiểu Phúc.

Nàng ngày hôm ấy ở trong rừng nghe được trong phủ tướng quân có tòa bánh bao son, nghe vậy không khỏi vui mừng, trực tiếp lợi dụng nguyên hình hồ ly hiện thân theo Thiết Mộc Ứng về nhà.

Dù sao, Kim Vượng nói nàng nếu như không trở về trong huyết động, huynh ấy sẽ có thức ăn cũng không cho nàng ăn. Mà nàng thật sự có trở lại trong huyết động, bắt quả là lại chạy ra ngoài mà thôi.

Nhưng là, nàng một chút cũng không hối hận với chuyện đi này.

Thiết thành có nhiều người mong đợi nàng, Thiết Mộc Ứng cũng đem nàng trở thành thú cưng cưng, hơn nữa tựa vào bộ ngực của hắn ngủ rất ngon, thân thể lại ấm áp, quả thực là ở nhân gian có thật nhiều thứ vui. Cho nên, nàng đối hắn nên báo ơn, cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao nàng mặc dù ở nhân gian không lâu, nàng nghe Kim Vượng nói qua rất ở nhân gian có nhiều người nghĩa khí làm nên sự tích, hôm nay đúng là thời điểm nàng nên biểu hiện nghĩa khí.

Nàng giống như người trong Thiết thành nói Thiết Mộc Ứng có nhiều việc để tâm lương khổ, Kim Phúc đến quấy đuôi, lập tức hướng trong sân đi một bước.

“Tiểu Phúc, người tới rồi, có muốn ăn bánh bao hay không?” Đại thẩm vừa nhìn thấy nàng, lập tức thân thiện hỏi.

“Tiểu phúc, gia gia Bảo Bảo.” Lão bộc nói ra.

Ta tuổi so với người già làm gì đến nỗi phải gọi là gia gia? Kim Phúc đến trong lòng nói thầm một tiếng.

“Thành chủ đợi người bên ngoài, nếu hấn có chút tâm đối người như đối với người thì toàn thành dân chúng sẽ có phúc.” Trung niên nô bộc nói ra.

Thiết Mộc Ứng mỗi đêm vì suy nghĩ như thế nào làm cho Thiết thành có cuộc sống tốt, nửa đêm canh ba mới ngủ, hiện tại muốn chém một tội phạm, nhiều người lại liên tiếp chỉ trích hấn bất nhân bất nghĩa, thật sự là quá không công bình.

Kim Phúc mở ra miệng muốn nói chuyện, lại chỉ nghe được một hồi thanh của thú.

Ngu ngốc a! Nàng thực đã quên bây giờ mình đang là hồ ly không phải người.

“Đói bụng rồi, đúng không?” Đại thẩm vỗ vỗ đầu Tiểu Phúc, từ trong túi tiền rút ra một khối bánh.

Kim Phúc không đói bụng, nhưng có bánh không ăn rất kỳ quái, vì vậy ngậm chặt bánh, lung lay cái đuôi sau, nhanh như chớp xoay người lui về trong phòng Thiết Mộc Ứng.

Nàng tu hành ba trăm năm, có thể dễ dàng thành người, ngoại trừ việc muốn hành tẩu nhân gian, thường thức vẻ đẹp bên ngoài, còn có một việc khác trọng yếu hơn phải xử lý ——

Nàng, Kim Phúc —— muốn thay Thiết Mộc Ứng lấy lại chính nghĩa!

Nàng muốn cho Thiết thành dân chúng biết Thiết Mộc Ứng không phải là cái gì Thiết Diện thành chủ, mà là thành chủ khẩu xà tâm phật.

Kim Phúc đi vào nhà trong, cái đuôi hất lên đóng cửa lại.

Vừa thấy bốn bề vắng lặng, Kim Phúc đến hai mắt nhắm lại, trong nội tâm niệm chú ngữ, một tầng kim quang vòng quanh nàng quanh thân di chuyển, kim quang bắt đầu biến hóa ra nhiều màu sắc rực rỡ, càng di chuyển càng nhanh, cuối cùng tạo ra một đạo gió lốc, đem thân ảnh của nàng hoàn toàn ôm trọn trong kén ảnh màu vàng trong lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Thiết Mộc Ứng sau khi nghị sự ở Chánh Điện xong rồi đi thì đã qua giờ Thân.

Hắn mang khuôn mặt lãnh không biểu lộ gì, bước đi như gió qua phòng ngoài thật dài, thấy hấn đi qua, tất cả đều khuất thân hành lễ, lại không một người nào dám ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của hấn.

Có người trong mắt có bất mãn, có người trong mắt có bất an, càng có nhiều người trong mắt cất giấu sợ hãi.

Hấn không trách bọn họ, dù sao một cái liên có thể hạ lệnh xử trăm sư tôn thành chủ, ngay chính bản thân hấn cũng không thể chấp nhận. Thiết Mộc Ứng rất nhanh nhắm mắt lại che giấu đau xót, lại mở mắt ra trở lại làm con người nghiêm nghị lạnh lùng.

Thôi, muốn dân không còn khổ, cần phải đòi hỏi thâm mưu, mới có thể nhìn dân chúng vui vẻ trong tương lai

Dù sao cha mẹ sau khi qua đời, hấn đã sớm thói quen cô độc một thân. Huống hồ, hấn thân là tướng quân quyền cao chức trọng, sợ l cho người ta lấy quan hệ họ hàng mang ra làm cơ hội, trước kia tận lực không giám cũng nhiều người thân cận, lâu nay, chỉ có Lý Hồ dám đối với hấn nói thẳng nội tâm, chiến công càng lớn, thì càng thêm cao xử bất thẳng hấn.

May mắn, hiện nay có Tiểu Phúc nghe hấn nói tâm sự. Nó trông bộ dạng ngốc nghếch khờ khạo, nhưng luôn tâm tình của hấn có tốt hay không, nêu không thì sẽ liên chọc cho hấn cười.

Thiết Mộc Ứng cước bộ nhanh hơn, bước vào sân thành phía Tây.

Trong sân vài toà đèn lồng đỏ thắm to lớn nên đã được châm đốt, đình viện thực trồng rạng rỡ toả sáng.

Vài người làm đang chờ hần hồi phủ, vừa thấy được hần, lập tức đứng thẳng người, cảnh giác sợ hãi kêu: “Thành chủ.”

“Trong thành đúng đang có nhu cầu cấp bách cần ngay vật tư thì trong đình viện chỉ cần đốt hai ngọn đèn là đủ, đường mòn thì không cần thiết tập cho thói quen thích nghi bóng tối. Các người sau khi thay ta nấu nước ấm xong, liền lui ra sớm một chút nghỉ ngơi.” Thiết Mộc Ứng mặt không thay đổi nói ra.

“Vâng” người làm vội vàng dập tắt ánh đèn, liền rời đi.

Thiết Mộc Ứng vừa thấy sân không người, một cái bước xa liền xuyên qua đình viện, vượt đến cạnh cửa.

“Tiểu Phúc?” Hần đẩy cửa kêu.

Một bóng người khéo léo hướng phía hần nhào tới.

Có thích khách!

Thiết Mộc Ứng phi nhanh tránh đi đạo hắc ảnh kia, trở tay một cái bắt, liền đem người chế phục tại trên tường.

“Đau A.... đau. Buông ra buông ra!” Kim Phúc qua lại đầu oa oa kêu to.

Thiết Mộc Ứng nhìn trước mắt bụi tóc hai cục tròn tròn, quai hàm mượt mà, đôi mắt trong vắt cực kỳ giống Tiểu Phúc, ngực liền co rút nhanh xuống.

Gương mặt này cùng Kim Phúc trong bức họa giống nhau, rõ ràng chính là cùng một người!

“Cô cô. cô nương.” Hần chìa về phía mặt nàng, lui về phía sau một bước dài.

Kim Phúc đến cười hi hi trực tiếp hướng trên người hần bỏ nhào về phía trước, Thiết Mộc Ứng không kịp động thủ liền bị nàng ôm lấy.

Cô nương trên người hương hướng chớp mũi hần đánh tới, một cỗ nhiệt khí theo bộ ngực hần vọt mạnh trên xuống thân thể.

“Cô nương xin tự trọng.” Thiết Mộc Ứng xuất chiêu đẩy ra nàng, kéo ra khoảng cách.

Kim Phúc bị bắt ngờ, đầu đông một tiếng đụng vào vách tường. Nàng xoa đầu, con mắt lông mi cái mũi toàn bộ vo thành một nắm.

Thiết Mộc Ứng vì sao đẩy nàng ra? Nàng bình thường không đều như vậy ôm hần sao? Chẳng lẽ người không bằng hồ? Hồ có thể ôm, người không được sao?

Kim Phúc không hiểu cau mày, bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, xoa xoa cái trán, lâm vào khổ tư suy nghĩ.

Thiết Mộc Ứng nhìn xem nàng, ảo giác nhìn người trước mặt thành Tiểu Phúc. Hần có mấy lần nhìn thấy Tiểu Phúc vâng về cái trán cũng đưa ra loại vẻ mặt khó hiểu ánh mắt ngu ngơ.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng trong suốt con mắt nhìn chăm chăm hần, bộ ngực hần như là bị người gầy nhẹ dưới, toàn thân cũng không được tự nhiên lên.

“Các hạ chính là Kim Phúc cô nương?” Hần thô thanh hỏi, nghĩ che giấu khác thường trong lòng.

“Đúng vậy a Đúng vậy a.” Kim Phúc miệng cười toe toét, cười đến lông mi con mắt cũng cong.

Kim Phúc thực vui vẻ cũng không làm cho Thiết Mộc Ứng thư giãn, bởi vì hần trong đầu chỉ muốn một chuyện ——

Vì sao không có người thông báo nàng đến? Chẳng lẽ cả trong phủ lại không có người thấy nàng đã đi vào? Nếu là Kim Phúc đến võ nghệ cao cường, hần hôm nay đã sớm đi đòi nhà ma.

“Xin hỏi cô nương là như thế nào đi vào phòng ta?” Thiết Mộc Ứng hỏi.

“Cứ như vậy vào a.” Kim Phúc đến sôi nổi đi đến bên người Thiết Mộc Ứng, thân thể rất tự nhiên liền hướng hần nhào tới. “Mặt của người vì cái gì hồng hồng?”

“Nói. cô nhìn như vậy là ý gì?” Thiết Mộc Ứng thần sắc trầm xuống, lợi hại trừng mắt, bắt lấy cổ áo của nàng nhấc lên trên.

Kim Phúc đến hai chân không cách nào chạm xuống đất, cổ bị ghim chặt, thở không nổi, đành phải xuất ra thói quen xưa nay của Tiểu Phúc.

Nàng chân đá một cái, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lên trên đạp một cái, hai chân bàn ở eo của hần, hai tay hướng cổ của hần ôm.

Thiết Mộc Ứng bị hù đến cấp buông tay, nhưng bộ ngực mềm mại kề sát trước ngực hần.

“Cô nương xin tự trọng!” Hần đẩy ra tay của nàng, trực tiếp cầm nàng lên hướng bên cạnh hát lên.

Kim Phúc bị ném có được kinh nghiệm, lúc này mũi chân điểm một cái, liền nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, không có lại đụng vào tường.

“Tự trọng là cái gì? Ý nói là ta rất nặng sao? Còn có, người vì cái gì muốn đẩy ngã ta?” Kim Phúc đến về mặt không hiểu nhìn hấn, không hiểu hấn vì sao đối với nàng hung như vậy.

Thiết Mộc Ứng nghiêm trọng gò má xiết chặt, đôi môi bữu một cái, giống tú tài gặp chuyện buồn rầu.

“Người làm gì thế lại bày mặt hung? tức giận hay là không vui a?” Nàng tiến lên một bước, tròn con mắt yên lặng nhìn hấn.

Thiết Mộc Ứng cảm giác có một thanh hỏa thiêu lên mặt, có thể lời của nàng lại làm cho da đầu hấn run lên.

Thiết thành hôm nay do Thiết gia quân cai quản, đề phòng so sánh với lúc trước nghiêm khắc gấp hai. Nghe ngữ khí cô nương này, hiển nhiên là để ý nhất cử nhất động của hấn, mà hấn rõ ràng không biết tự lúc nào mình bị quan sát kỹ như vậy.

Huống hồ, nàng như vào chỗ không người hành tẩu trong phòng hấn, hiện hấn đang ở trong nội thành “Thiết thành”, tiến hành nhiều bí mật nếu đồ bị nàng cầm lấy đi giao cho quân địch, cư dân trong thành sẽ gặp tai họa.

Kim Phúc nghiêm túc đánh giá khuôn mặt hấn lại xanh lại hồng, đoán rằng hấn có thể là sinh bệnh.

“Vì sao ta gần nhất phát sinh chuyện gì, cô đều biết chuyện?” Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn về mặt vô tội của nàng, ánh mắt sắc bén.

“Ta suốt ngày đều ở trong phòng đi tới đi lui, làm sao có thể không biết?”

“Cô nương không biết tự ý xông vào trong tư gia của Thành là phạm trọng tội!” Hấn bước trước một bước, nhưng lại cùng nàng bảo trì nhất định khoảng cách.

“Người gạt người.” Kim Phúc chỉ vào cái mũi của hấn, bất mãn lắm lắm: “Mỗi ngày đều có rất nhiều người trong lúc này đi tới đi lui, quét quét cái này, chuyển chuyển cái kia, không có cái gì trọng tội.”

“Người trong phủ tự nhiên có thể trong này qua lại, mà cô tư cách, địa vị không rõ.” Thiết Mộc Ứng mắt nhìn nàng nhất phái bộ dáng tự tại, lập tức trừng mắt dựng thẳng.

“Thân thể của ta phân rất rõ, ta là Kim Phúc a!” Nàng sợ hấn không có nghe rõ, khàn cả giọng rống to lên tiếng. “Trong thành lúc chiến tranh có người nói, ta nếu cứu người, sẽ cấp cho ta một tòa bánh bao son, cho nên ta mới cứu người. Người nhớ rõ không?”

“Cô đã cứu ta, đại biểu cô có thể có bánh bao son, nhưng cô cũng không thể ở trong lúc này tùy ý hành tẩu, không có người cho cô cái quyền lợi này.” Thiết Mộc Ứng nhìn qua về mặt vô tội, nhưng trong lòng không dám có bất kỳ thư giãn.

“Ta đã ở trong này cùng người một thời gian ngắn.”

“Thình cô nương không cần phải bịa đặt nói, chúng ta cô nam quả nữ không có khả năng cùng tồn tại một phòng!” Thiết Mộc Ứng đánh gãy lời của nàng, hé ra mắt điều mặt lạnh, hôm nay càng run sợ như đông tuyết, mặc cho ai nhìn thoáng qua, đều muốn đông cứng.

Kim Phúc đến rừng mình một cái, lại không dời mắt, chỉ là cong lên môi nhìn Thiết Mộc Ứng.

Nàng mỗi ngày buổi tối đều ôm hấn ngủ, hấn buổi sáng hôm nay trước khi xuất môn, cũng có xoa đầu của nàng, như thế nào hôm nay lại ra bộ dáng hoàn toàn không quen?

Nàng bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, xoa lông mày.

“Thình cô nương thẳng thắn nói ý đồ xông vào phòng, nếu không Mộc Ứng ta không khách khí.” Thiết Mộc Ứng nghiêm nghị nói ra, không cho phép chính mình bị bộ dáng đáng thương của nàng làm cho đã động.

Thiết Mộc Ứng làm gì vậy gọi nàng cô nương? Hấn bình thường không phải gọi nàng là tiểu phúc sao?

A! Kim Phúc nhìn hấn nửa ngày, đột nhiên dùng sức gõ đầu, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Nàng liền trở về vẻ rất cao hứng, cái gì toàn bộ quên mất sạch một việc

Nàng bây giờ không phải là hồ ly “Tiểu phúc”, nàng bây giờ là Kim Phúc “Cô nương”! Cho nên, Thiết Mộc Ứng mới có thể cùng nàng phi thường không quen!

“Kỳ thật a, ta chính là.” Kim Phúc mặt cười hi hi, đột nhiên xụ xuống.

Ách, Kim Vượng đã thông báo một trăm lần, người và yêu khác nhau, tuyệt không có thể tiết lộ thân phận thật sự, nếu không sẽ bị nhân loại dùng chú thuật tàn nhẫn giết chết, trọn đời không thể siêu sinh.

“Ta không muốn chết!” Kim Phúc đến ôm đầu như kêu ra tiếng.

Nàng quả nhiên có mục đích khác. Thiết Mộc Ứng trừng mắt với nàng, con mắt phát quang thoáng chớp rùng mình.

“Có thể chết hay không, tự xem cô muốn hay không khai ra lý do lên vào phủ thành chủ với mục đích gì.”

Thiết Mộc Ứng thanh không rơi xuống đất, Kim Phúc còn không có nhìn rõ ràng hắn là như thế nào ra tay trước, hai tay của nàng đã bị bắt, cùng sử dụng đai lưng cột tại sau lưng, dùng sức bị kéo ra gian phòng.

Kim Phúc bị trói lại dưới cây đại thụ trong nội viện, trước mắt chòng chát một tòa bánh bao sơn nóng hổi.

Nàng chép miệng, liếc mắt nuốt nước miếng, mắt tròn trong vắt phát quang u oán trừng mắt Thiết Mộc Ứng.

“Thiết Mộc Ứng, quý đáng chết, thả ta ra mau!”.

“Chờ cô nói ra mục đích thực sự, ta tự nhiên sẽ thả ra.” Thiết Mộc Ứng lấy ra một cái bánh bao, làm cho mùi thịt bên trong món ăn lan ra không khí.

Đứng ở bên cạnh Thiết Mộc Ứng, Lý Hồ hít một hơi thật sâu, cổ vũ nói: “bánh bao thơm quá, da mỏng nhân nhiều, cắn xuống đi miệng đầy hương vị a, nếu có người nguyện ý chiêu hàn, vững chắc có thể ăn được ba ngày ba đêm.”

“Ta nói ta nói. Ta là tới trợ giúp Thiết Mộc Ứng làm sáng tỏ lời đồn, làm cho mọi người biết rõ hắn chỉ là mặt ác tâm thiện, thật ra là vì bảo vệ dân chúng trong thành.” Kim Phúc đến oa oa kêu to.

Nàng lại hiểu hắn! Thiết Mộc Ứng trừng mắt Kim Phúc về mặt thành thật, trong lòng sục sôi làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn xem.

Nhưng này nhìn lên, trong lòng của hắn bị đáng một cái. Nàng không chỉ có con mắt như tiểu phúc, mà ngay cả hiểu tâm tình của hắn cũng không có sai biệt a.

“Ta nói xong rồi, như vậy có thể thả ta ra đi? Bụng của ta thật đói, ta muốn ăn bánh bao! Ta không thích bị trói!” Kim Phúc đến về mặt cầu xin nhìn qua Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng lòng mềm nhũn, thân thủ muốn giúp nàng cởi trói, có thể tiện đà suy nghĩ, nàng đối với hắn tâm tư càng như thế tình tường, giống như hắn và Lý Hồ lúc nói chuyện, nàng kỳ thật đều ở bên cạnh nghe trộm, lòng của hắn liền lại cứng lên.

“Thiết nữ có hay không mặt ác tâm thiện, khi nào đến phiên cô quyết định? Huống hồ, ta cùng với cô cũng không liên quan, không nên lăm miệng.” Thiết Mộc Ứng lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói ra.

“Ta gặp chuyện bất bình a!” Kim Phúc cổ tay thay đổi, tức đến quai hàm phồng đến như hai khóa bánh bao. “Uy, ta nói tất cả, vì cái gì còn không cho ta ăn bánh bao?”

Thiết Mộc Ứng nhìn xem nàng cùng Tiểu Phúc không có sai biệt bộ dáng, thế nếu hắn tin có quỷ thần thì hắn sẽ cho rằng các nàng cùng tiểu hồ ly đó là cùng một người.

“Nàng cùng Tiểu Phúc như thế nào giống như vậy? A, hôm nay sao không thấy Tiểu Phúc?” Lý Hồ hướng trong phòng đi, vừa đi vừa gọi. “Tiểu phúc, người trong phòng sao?”

“Nó không có ở đây a!” Kim Phúc đến lăm bậm nói.

“Cô làm sao biết Tiểu Phúc không có ở đây? Cô tốt cùng trong này chờ đợi bao lâu? mục đích thực sự là cái gì?” Thiết Mộc Ứng thô bạo nói nói, phất chốc rút ra trường kiếm bên hông, trực chỉ cổ họng của nàng.

Kim Phúc giãy dụa lấy, kiếm lợi hại trên cổ nàng kéo lê một đường vết rách, máu tươi lập tức uốn lượn thành một cái huyết xà, thấm ướt vạt áo trước.

”đau quá !đau quá! Ta nói ta chính là tới giúp người, người vì cái gì còn không thả ta ra? Người gạt người người gạt người.” Kim Phúc gấp đến độ khóc lên.

“Sợ đau nhức thì mau nói thật, nếu không kể tiếp còn có nhiều vết thương muốn đối phó cô.” Thiết Mộc Ứng trầm giọng nói ra, bắt buộc chính mình đối với nàng hai mắt đầm lệ bất vì sờ động.

Cho dù bộ dáng nàng đáng thương như Tiểu Phúc, cho dù đây là con mắt ngẫu nhiên giống như trong giấc mộng của hắn!

“Thành chủ, tiểu phúc thật sự không thấy. Nhốt Kim cô nương mười ngày nửa tháng, bỏ đói nàng, cũng không tin nàng không nói.” Lý Hồ khắp nơi tìm không thấy Tiểu Phúc, hiện tại thậm chí tìm năng tính số.

“Như vậy bánh bao hội hư mất, hư mất ta liền không muốn ăn, không ăn ta sẽ không nói.” Nàng hờn dỗi cái, tức giận đến đập mạnh hai cái chân.

“Ta mỗi ngày sai người đưa tới xuất lộ bánh bao mới. Tôm cá Bao nhĩ, mảnh hãm bao lớn tử, mứt táo ngọt.” Thiết Mộc Ứng dựa theo việc Tiểu Phúc thích ăn bánh bao lấy ra hết lời dụ.

“Ta nói, ta nói! Ta chính là Tiểu Phúc.” Bản thân.

“Cô là Tiểu Phúc người phương nào?” Thiết Mộc Ứng ép hỏi.

“Ta là chủ nhân của Tiểu Phúc !” Nàng cái khó ló cái khôn, lớn tiếng nói ra.

“Cho dù cô là chủ nhân Tiểu Phúc, cho dù cô nóng lòng tìm kiếm nó, cô vẫn đang không có đạo lý ỷ ả núp tại trong thành.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Ta thích ăn bánh bao, Tiểu Phúc cũng thích ăn, ta nghe thấy được hương vị bánh bao, biết rõ nó nhất định cũng ở nơi đây, cho nên ta nhảy qua vài cái nóc nhà, một đường đi tới đây.” Nàng oa a lung tung nói ra.

Dù sao nàng nói thật, hắn cũng không tin.

“Cô không có khả năng có cái mũi thính như vậy.” Thiết Mộc Ứng không cho là đúng nói.

” có có!” Kim Phúc đến nhăn nhó cái mũi, đông nghe tây ngửi, chỉ vào làn khói phía xa ở nhà bếp kêu to. “Bên kia nấu thịt kho tàu nấp hương, bạo xào gà xé phay, còn có ta thích bánh bao thịt táo.”

“Thành chủ, đầu bếp nữ hôm nay thật sự nấu mấy món này.” Lý Hồ trừng to mắt, nhìn không được dựng thẳng ngón tay cái.

Thiết Mộc Ứng mị thu hút, chích luôn luôn nhìn chăm chăm vào Kim Phúc bộ dáng nhăn cái mũi nghe thấy gì đó .

“Thành chủ, Kim cô nương chẳng những có thần lực, hơn nữa lại có dị năng, nhất định nhân tài cho quân ta.” Lý Hồ kéo Thiết Mộc Ứng đến một bên, thì thầm âm lượng nói ra: “Nàng đã cứu mạng của huynh, lại là chủ nhân Tiểu Phúc , như thế nào cũng không phải người xấu.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta không phải người xấu.” Kim Phúc mà nói.

“Cô nghe được bọn ta nói cái gì!” Lý Hồ quá sợ hãi nói.

“Ngươi nói cực kỳ lớn tiếng, vì cái gì nghe không được?” Kim Phúc đến kỳ quái nhìn Lý Hồ.

“Đã tai mũi linh mẫn như thế, Như vậy Tiểu Phúc ở đâu?” Thiết Mộc Ứng gây sự hỏi tới.

“Tiểu phúc nói huynh đệ nó gặp nạn, trở lại Linh sơn đi hỗ trợ .” Kim Phúc đến mắt xoay động, loạn nói lung tung.

“Cô có thể cùng Tiểu Phúc nói chuyện?” Thiết Mộc Ứng lạnh lùng liếc qua nàng, mặt lộ vẻ thần sắc chán ghét.

“Đương nhiên.” Bởi vì ta chính là nó a!

“Ta hận nhất loại người hay nói dối, miệng đầy quái dị.” Thiết Mộc Ứng mày rậm nhíu một cái, khế quát một tiếng, tất cả cảm giác tốt đối Kim Phúc toàn bộ mất hết.

Kim Phúc nhìn Thiết Mộc Ứng thần sắc chán ghét, trong lòng vận đau đớn. Nàng không thích hắn như vậy nói với nàng, nàng yêu mến hắn đối với nàng bộ dáng cười hi hi

“Nếu lời nàng nói là sự thật, Linh sơn nhân khác thường thường nhiều. Kim cô nương cái mũi linh mẫn, thính giác lại lợi hại. Không bằng thỉnh Kim cô nương theo chúng ta nói, cô hôm nay nghe được những gì? Hảo chứng minh cô không có gạt thành chủ chúng ta.” Từ trước đến nay Lý Hồ nhiệt tình yêu thích những thứ lạ , mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà nói ra.

Kim Phúc lại nhìn Thiết Mộc Ứng liếc, cong môi lên lẩm bẩm nói: “Có rất nhiều người hướng trong lúc này đi tới. Bọn họ nói nhanh lên nhanh lên, nghe nói Kim Phúc đến phòng tướng quân. Không. phòng thành chủ đó! “

Thiết Mộc Ứng vừa nghe, biết rõ hắn là trong phủ nô đem bánh bao đến đã thấy được tướng mạo Kim Phúc, mà mọi người nghe tin tức Kim Phúc tới phòng thành chủ, đều kéo nhau tiến đến.

“Tiểu cô nương kia chính là ân nhân cứu mạng của Thành chủ cùng Thiết Thành ! Hiện nay lại đến Thiết thành, nhất định là lão thiên gia muốn ban phúc cho Thiết thành .” Kim Phúc lại nói vài câu của dân thành đang nói, đặc ý dương dương nhìn Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng bất động thanh sắc, chỉ là trong nháy mắt không nháy mắt nhìn lại nàng.

Được rồi, cho dù nàng cho là thật có tài tai thính mắt tinh, cái mũi hảo, nhưng nàng không nên trốn trong phòng hắn.

Kim Phúc dùng mắt khổ qua nhìn lại Thiết Mộc Ứng, cảm thấy người này thật sự thật kỳ quái, rõ ràng đối tiểu phúc rất tốt, như thế nào đối những người khác toàn bộ kém đến nỗi không hiểu được.

“Tất cả mọi người đối với ta rất tốt, chỉ có ngươi cột ta.” Kim Phúc đến chep miệng, cảm thấy ngực lại bắt đầu rầu rĩ đau nhức, lồng mày rậm cũng nhíu lại.

“Thành chủ, các cư dân tôn sùng như thế, ta xem không nên nhốt nàng a.” Lý Hồ nói ra.

Thiết Mộc Ung nhìn vẻ mặt khó chịu của Kim Phúc, trong nội tâm sớm có tính toán.

Hắn sáng nay mới trị tội Hồng Cương, nếu là lúc này lại đem ân nhân cứu mạng trị tội, thành dân sẽ xem hắn như là bạo quân. Dù sao, các thành dân sẽ không hiểu được nàng như vậy xâm nhập tư gia, nhiều việc nguy nan.

Đành phải trước hết để cho các thần dân thỏa mãn muốn ý niệm trong đầu cùng nàng thân cận, đợi cho hắn đem chiến sự trong thành một lần nữa bố trí ổn định, lại lấy bộ dáng Thiết gia quân tổng nàng rời đi, đem nàng giải vào mặt lao, ép hỏi nàng vào thành cách nào.

“Thay nàng cỡi trời, không cho phép nàng trốn.” Thiết Mộc Ung đối Lý Hồ nói ra.

“Cỡi trời, ăn bánh bao, này mới đúng a.” Kim Phúc tâm mở ra, cười vui sướng.

Lý Hồ cũng đi theo cười ngây ngô, hướng nàng đến gần một bước. “Ta giúp cô nương cỡi trời.”

“Thiết Mộc ung, có răn tại phía sau ngươi, ngươi ngươi ngươi ngàn vạn không nên cử động!” Kim Phúc đến đột nhiên chỉ vào sau lưng Thiết Mộc Ung, thanh âm run rẩy nói.

Thiết Mộc Ung nhìn qua vẻ mặt lo lắng của nàng, hắn hạ tâm tĩnh chuyên chú nghe, quả thật mơ hồ nghe được thanh âm độc xà tê tê bò dưới đất.

Hắn theo lấy ra tiểu đao, cũng không quay đầu lại hướng phía nơi phát ra thanh âm phóng tới

Huru!

Kim Phúc đến xem con rắn bị đâm chết, hù đến miệng không có cách nào khép lại.

“Thành chủ đao pháp thật giỏi!” Lý Hồ hét lớn một tiếng.

Thiết Mộc Ung quay đầu lại nhìn Kim Phúc, biết rõ nàng lại cứu hắn lần nữa, nhưng này chữ “Tạ” đơn giản lại bị chặn tại cổ họng, như thế nào đều nói không ra miệng, bởi vì hắn phân không rõ nàng hôm nay là địch hay bạn u.

“Thật là lợi hại thật là lợi hại, may mắn không có việc gì.” Kim Phúc đến nhảy đến bên người Thiết Mộc Ung, vỗ ngực một cái, nhẹ nhàng thở ra.

Thiết Mộc Ung trừng mắt Kim Phúc, hai gò má xiết chặt.

” Cô làm sao tự mở trời?” Hắn rất muốn đem việc nàng xuất hiện nghĩ đến rất đơn thuần, nhưng cảm giác, cảm thấy tình hình thực tế không phải đơn giản như vậy.

Kim Phúc đến xem tay, quẹo trái hai vòng, quẹo phải hai vòng.

“Đôi đó, ta làm thế nào ? Ta nghĩ là dây do đã nói lỏng.” Kim Phúc đến bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, xoa xoa cái trán dùng sức nghĩ tới.

A, giống như nàng vừa rồi do cấp bách, pháp lực tự động đem ra sử dụng lên.

Chính là, cũng không thể nói nàng có ba trăm năm. Ách, vì cứu Thiết Mộc Ung một mạng, đi tong trăm năm tu hành, cho nên chỉ còn lại có hai trăm năm công lực hồ ly.

Thiết Mộc Ung nhìn Kim Phúc đang thần sắc do dự, khuôn mặt hiện lên một hồi bức bối.

Đây cũng là hắn không có cách nào tin tưởng nguyên nhân của nàng, nàng nếu là thật sự như mặt ngoài xem ra đơn thuần như vậy, cần gì phải nói chuyện áp a áp ứng.

A, hắn không thể không đoán rằng nàng tất nhiên là gian tế. Chỉ là, có quân địch nào sẽ phái gian tế ngu ngốc đi như vậy?

Thiết Mộc Ung nhìn nàng suy nghĩ, còn không kịp nói thêm nữa cái gì, trong phủ cư dân đã như ong vỡ tổ chen đến cửa ra vào.

“Kim Phúc cô nương đến, cô cuối cùng cũng xuất hiện! Thành chủ chúng ta chuẩn bị tốt một hồi bánh bao son a!” Quần chúng hô to lên tiếng.

“A a a. Ta lại đã quên bánh bao son!” Kim Phúc đến lập tức phóng tới bánh bao son, miệng trước nhét một cái, hai tay tất cả cầm một cái.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng mặt tròn, tròn búi tóc, trong miệng, trong tay bánh bao tròn, tạo thành một bộ hình cầu kỳ quan, mọi người thấy được cười ha ha.

Thiết Mộc Ung hướng Lý Hồ ám hiệu cho hắn chú ý đến đến nhất cử nhất động của Kim Phúc, sau, hắn đi về hướng quân sự, khai báo như thế nào dàn xếp nàng, liền xoay người đi trở về trong phòng.

Nàng cao hứng ăn thật nhiều bánh bao, hẳn cũng không thời gian cùng nàng để ý, hẳn còn có cái khác quan trọng hơn sự muốn làm.

Thiết Mộc Ứng đẩy cửa đi vào trong phòng, hạ giọng, bắt đầu ở trong phòng tìm kiếm bóng dáng Tiểu Phúc .

“Tiểu Phúc.”

Hắn mới không tin Kim Phúc đến cái gì “Tiểu phúc nói huynh đệ gặp nạn, trở lại Linh sơn đi hỗ trợ” bịa đặt lung tung.

Dù sao người hồ bất đồng, càng không nói đến hiểu nó nói gì!

Đêm đó, Kim Phúc được đưa đến một căn phòng nhỏ trong phủ Thiết Mộc Ứng, quân sự nói cho nàng biết chỗ đó nguyên lai là trước đây là nơi ở của thế thiếp Thành chủ trước.

Kim Phúc xem khắp nơi trong phòng đều là những vật dụng được chạm khắc tinh tế, giường được trải vài gấm trông thật bắt mắt, ghế dựa cao, còn có một bàn đầy sơn phấn đủ loại hương, trong nội tâm rất vui mừng, tự nhiên cao hứng bưng bưng kéo tới.

Các cư dân nói muốn vì nàng tổ chức yến tiệc, nhưng có thể bởi vì nàng vừa gấm được một tòa bánh bao sơn lớn, nên căn bản không có bụng nhét thêm gì nữa, đành phải về phòng gấp ngu công.

Kim Phúc lần đầu đến nhân gian, lại với hình dáng này. Trong phòng cùng vài tỳ nữ chơi mấy vần cờ giải khuây, làm náo loạn cả một đêm.

Đội cho hai tỳ nữ giúp nàng thay áo mỏng xong, liền trở về phòng phòng ngủ yên, Kim Phúc nằm ả trên giường, trái xoay phải chuyển lăn qua lăn lại, thoảng cái chui vào trên chăn, lại thoảng cái lại chui ra, đùa vui một hồi lâu nhưng vẫn là không có gì buồn ngủ.

Nàng thậm chí cố gắng biến thân trở lại thành hồ ly, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn ngủ không được.

Quái. Nàng những ngày này ở chung với Thiết Mộc Ứng, mỗi đêm ngã đầu đi ngủ, đều có thể ngủ nhanh chóng a! Khò khè, như thế nào hôm nay lại vậy, rõ ràng cũng có buồn ngủ, nhưng không có cách nào ngủ.

Nhất định là do cái giường này rồi, nàng không thấy quen.

Kim Phúc từ trên giường bật dậy, xuống giường bước đi ra khỏi cửa phòng, mới bước vào sân, liền nhìn thấy hai gã binh lính đang đứng tại cửa ra vào.

“Các ngươi vì cái gì không ngủ?” Kim Phúc tới hỏi.

“Thành chủ muốn chúng ta bảo vệ an toàn của cô nương.” Binh lính cẩn thận đáp, chỉ dám nhìn mặt Kim cô nương, không dám nhìn nàng đang mặc áo ngủ mỏng.

“Ta rất an toàn, không cần bảo vệ.” Kim Phúc sôi nổi đi ra sân, binh lính vội vàng theo đuôi phía sau.

“Đêm đã khuya, cô nương muốn đi đâu?” Binh lính hỏi.

“Ta muốn đi đến phòng của thành chủ ngủ.” Kim Phúc đơn giản nói.

Hai gã binh lính mắt choáng váng, hai mắt nhìn nhau, lại không người nào dám lên tiếng ngăn cản.

Kim Phúc đi trong bóng đêm, một bên trong lòng lảm bảm làm người thật không dễ, không có lớp lông như hồ ly, hại nàng lạnh đến run run, đành phải cước bộ nhanh hơn xông vào phòng Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng phòng vẫn còn đèn đuốc sáng trưng, Kim Phúc đi lên trước gõ gõ cửa.

“Mở cửa mở cửa.” Nàng cao giọng kêu.

Trong phòng Thiết Mộc Ứng trong tay bút son dừng lại, rời mắt khỏi những cuốn sổ nhỏ

Vừa rồi bên ngoài có âm thanh gõ cửa, đêm đã thật khuya, cái này Kim Phúc đến làm cái gì?

“Thiết Mộc Ứng mở cửa!”

“Đã muộn, Kim cô nương về sớm một chút nghỉ ngơi.” Hắn đứng dậy đi về hướng cửa ra vào, qua loa nói.

“Ta chính là cần nghỉ ngơi mới đến a.”

Thiết Mộc Ứng thở hốc vì kinh ngạc, sợ binh lính bên ngoài hiểu nhầm hai người quan hệ mờ ám, đành phải mở cửa

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt là Kim Phúc với chiếc áo đơn mỏng, lộ ra cổ trắng kéo dài đến da thịt trước ngực, đối diện hắn cười toe toét.

Hắn trừng hướng hai gã binh lính, bọn họ tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn.

“Cô. cô mặc như thế còn thể thống gì!” Thiết Mộc Ung lập tức xoay người trở về phòng lấy chăn của mình, đem nàng bao lấy.

“Cũng không phải ta muốn mặc , các nàng giúp ta mặc a.” Kim Phúc đến ôm ấp cái chân, cảm thấy thoáng cái ấm áp lên.

“Hương vị của người thật tốt.” Nàng dùng sức hít một hơi, lộ ra thỏa mãn.

Thiết Mộc Ung lúc này không đỏ mặt, ngược lại đã bị nàng hù đến sắc mặt tái xanh

“Hộ tống Kim cô nương trở về phòng.” Hắn bịch một tiếng đóng cửa phòng.

“Ta không cần phải trở về phòng, ta chính là tới tìm người ngủ a.” Kim Phúc chưa từ bỏ ý định tiếp tục gõ cửa.

Thiết Mộc Ung trừng mắt nhìn bóng người ngoài cửa, tức đến hai vai đều căng cứng lên, bật thốt lên đối với nàng rống to: “Cô nói chuyện lại như vậy không biết liêm sỉ, ta sẽ lập tức đem cô trục xuất ngoài thành, miễn cho làm bẩn không khí trong thành”

“Liêm sỉ là cái gì? Có thể ăn sao?” Kim Phúc tới hỏi.

“Cô cút ngay cho ta! Từ nay về sau bên người nếu không có tỳ nữ, không cho phép cùng những người khác một mình gặp mặt.” Thiết Mộc Ung xoa huyết thái dương, cảm thấy cả đầu đều dữ dội đau.

Rõ ràng gương mặt ngây thơ, như thế nào ngôn hành cử chỉ luôn thô tục, cho dù trong lòng của hắn trước kia đối với nàng “tạ hồ” có vài phần toan tính không bình thường , hôm nay cũng bị nàng làm cho sợ đến mất hồn mất vía.

“Vi sao không thể cùng mọi người một mình gặp mặt? Vi sao ta không thể cùng người ngủ một chỗ?” Nàng hỏi.

“Bởi vì không có quan hệ, cô nam quả nữ chính là hội làm cho người chê trách.” Thiết Mộc Ung nhịn không được lại rống.

“Cái gì nam nữ? Không phải cái gì nghị?”

Thiết Mộc Ung khòe miệng co giật, quyết định không cùng nàng nói nhảm nữa, nếu không hẳn xác định sẽ tức đến phát hỏa.

“Tóm lại, trừ phi là nam nữ đã thành hôn , nếu không không được cùng ở một phòng. Cô nương nếu không trở về phòng, tiệc tối bánh bao tối liền hủy bỏ.” Hắn ồ ồ ra lệnh.

Ngoài cửa Kim Phúc nghe một câu này, ý niệm trong đầu đều bị bỏ đi, đành phải xịu mặt một bên đi trở về, một bên như có gì đâm vào ngực ——

Thật kỳ quái, mỗi lần Thiết Mộc Ung la rống đối nàng, nàng tựa hồ ngực rất đau, nhất định là hắn rống quá lớn tiếng .

Làm gì đối với nàng hung như vậy, nàng mới vào thành mấy ngày, có rất nhiều lời nghe không hiểu cũng không thể trách nàng cái đó.

Thiết thời nhất là nàng có tâm biến thành người nghĩ thay Thiết Mộc Ung hướng dân giải thích giúp hắn, không nghĩ tới bây giờ thậm chí ngủ đều ngủ không được, nàng ngày mai như thế nào nói chuyện a!

Kim Phúc ngồi xổm người xuống, thật cảm thấy người không bằng hồ.

A, nàng nghĩ đến phương pháp nào được ngủ trên giường ấm đó, Thiết Mộc Ung chỉ nói một nam một nữ không thể cùng ở một phòng, đúng không? Nha, nàng muốn trốn a. Kim Phúc đến xoay người, từ dưới nhìn xem binh lính phía trước.

Kim Phúc lần nữa nhanh trí. Nàng nhảy đến binh lính trước mặt, bình tĩnh nhìn xem mắt của bọn hắn, trong miệng vẫn nhớ kỹ chú ngữ.

Tựa tại bọn họ hai mắt đang mơ hồ, nàng đột nhiên hạ thủ, bọn lính đông một tiếng té trên mặt đất thờ to ngủ.

“Hắc hắc, ta đây phải biết tận dụng phép thuật. Thật sự là thông minh, sống ba trăm năm thật đúng là không phải uống.” Kim Phúc khích lệ chính mình một hồi lâu, tìm một góc bí mật đi vào.

Từ trong góc lộ ra từng đạo vàng sáng óng ánh, rồi lại rất nhanh chóng biến mất vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thiết Mộc Ứng từ trong thùng gỗ đứng dậy, rất nhanh lau sạch thân hình, mặc lên áo đơn, vòn vện thêm lớp áo bào mỏng liền đi vào trong phòng, cũng không có bảo gia nhân đang ngủ ở bên cạnh phòng vào đốt than cho ấm.

Thời yên bình cũng phải nghĩ đến thời loạn, hần tông quân nhiều năm qua cũng không có quên nguyên tắc, mặc dù đã lên làm thành chủ, hần vẫn không dám bởi vì an nhàn mà phóng túng, lúc nào cũng nhắc nhở bản thân phải luôn chuẩn bị để phòng những khó khăn phía trước.

Lúc trước mỗi đêm làm cho người ám áp là vì có Tiểu Phúc ngủ bên cạnh bộ dáng rất thỏa mãn. quả thực tựa như người đang mỉm cười.

Thiết Mộc Ứng nhớ tới Tiểu Phúc vừa ngốc nghếch vừa dễ thương kia thì khuôn mặt nghiêm khắc liền trở nên nhẹ nhàng

Có đêm hần không thể nào chợp mắt được, xoay qua xoay lại khiến Tiểu Phúc nhảy lung tung trên giường bày ra kháng nghị, cuối cùng cũng vì nuông chiều mà nằm yên cho nó yên ổn ngủ, khiến nó vô cùng đắc ý.

Tiết Mộc Ứng còn nhớ rõ vào cái đêm đầu tiên mang Tiểu Phúc về, nó liền nhanh chóng nằm chết dí bên cạnh hần, muốn cùng nhau ngủ. Hần đuổi nó xuống đến vài lần, hết lần này tới lần khác nó không có chịu xuống giường. Mà Tiểu Phúc khi vừa lên giường liền ngủ say như chết không chút đề phòng cho dù bị hần làm thịt lột da, khả năng cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Tiểu phúc, ngươi đã chạy đi đâu?”

Thiết Mộc Ứng đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện trong phòng bất quá trở nên trống rỗng, huyệt hẫng trong lòng khiến lòng hần vô cùng khó chịu.

Sột soát.sột soát

Chung quanh đều tịch , Thiết Mộc Ứng nghe được cửa ra vào truyền đến thanh âm kỳ lạ. Thần sắc hần rung mình, toàn thân căng thẳng lên, không lẽ là Kim Phúc kia lại nữa a!

Hần giả bộ không nghe thấy tiếng vang, thậm chí thổi tắt tất cả ánh đèn trong phòng, không muốn cùng nàng dây dưa.

Tại nơi này không phải không có nữ tử giống nàng cứ luôn vây quanh hần lấy lòng , nhưng nữ tử lớn mật như vậy muốn bỏ lên giường của hần chỉ có nàng, hần trước đây chưa từng gặp qua.

Kim Phúc cùng Tiểu Phúc có nhiều điểm rất tương đồng nhau, mắt đen sáng, không nghĩ tới cử chỉ lại như thế làm cho người ta sợ hãi. Xem ra hần mau mau ban thưởng tạ ơn, sớm tiễn khách phương xa. Nhưng Kim Phúc đã cứu mạng hần hai lần, hần nợ nàng xem ra không phải dùng quà cáp mới đáp lại được, trừ khi nàng cũng bị nạn hai lần để tạo điều kiện cho hần giúp đỡ thì mới vẹn toàn được.

Thiết Mộc Ứng nhắm mắt lại, đắp chăn mỏng, chuẩn bị ngủ.

“Ồ.” Cửa ra vào truyền đến một tiếng động vật đáng thương gào thét.

Thiết Mộc Ứng mãnh liệt nhảy người lên, phóng tới cạnh cửa. Mở than cửa ra, một thân ảnh nho nhỏ phút chốc tiến đến.

“Ngươi đã về rồi.” Thiết Mộc Ứng mừng rỡ nhìn Tiểu Phúc, khom người chờ nó nhảy vào lòng.

Chỉ là xưa nay vừa thấy hần, Tiểu Phúc liền hướng nhào vào người hần hưởng thụ, thế sao lúc này lại đứng xa xa ở bên ngoài mấy bước, về mặt ai oán nhìn hần.

Thiết Mộc Ứng dùng thạch đánh lửa nhóm lên hai ngọn đèn cầy, phát hiện Tiểu Phúc vẫn không nhúc nhích nhìn hần.

Hần nhăn lại lông mày, ngồi chồm hồm dưới đất cùng Tiểu Phúc bốn mắt giao tiếp.

“Như thế nào không đến?” Hần nhẹ giọng hỏi.

Kim Phúc đến trọn mắt há mồm mà nhìn mặt mũi tràn đầy hiền lành trước mặt, trong nội tâm nổi băn khoăn cuối cùng rõ ràng ——

Quả nhiên là người không bằng hồ!

Chẳng trách Thiết Mộc Ứng bày ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn Kim Phúc, còn đối Tiểu Phúc khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Cái kia Kim Phúc quả nhiên nói bừa, còn nói ngươi cái gì huynh đệ gặp nạn. . .”Thiết Mộc ưng nói ra.

Hần giám nói nàng nói bậy! Kim Phúc đến trừng liếc hần, nhảy lên giường, tứ chi mới quán đều lại lập tức bật dậy , không hiểu được trừng mắt.

Thiết Mộc Ứng bị Tiểu Phúc trên giường biểu lộ ra khuôn mặt hung tợn, chọc cho cười ha ha.

“Ta bảo người đốt than.” Thiết Mộc Ứng không nghĩ lại kêu tên gia nhân bên cạnh phòng ngủ , cầm lấy thạch đánh lửa thiêu đầy uể oải, vài cái liền đốt

lên hơi than ấm áp đặt dưới giường

“Ngươi hôm nay làm sao vậy? Bình thường không phải nhào vào ngay hay sao?” Thiết Mộc Ứng tại trên giường gạch ngồi xuống, rộng mở vạt áo lộ ra lồng ngực tinh trắng rắn chắc .

Kim Phúc nhớ đến bộ ngực của hắn có bao nhiêu ấm áp lại có thể ngủ tốt, không tự chủ liền hướng hắn đến gần một bước.

Thiết Mộc Ứng chờ mất đi kiên nhẫn, cánh tay dài duỗi ra, liền đem tiểu tử kia tiến vào trong ngực.

“Ngươi cả ngày chạy đi đâu?”

Hắn ý tứ khá tốt hỏi nàng chạy đi đâu? Nàng cả ngày đều bị hắn nắm cho xoay quanh, còn bị hắn cột vào trên cây, đáng thương vô cùng.

Kim Phúc đến hướng hắn nhẹ nhàng trợn mắt một phen, hồ ly đưa ra chương tạt đánh tay của hắn.

“Ta nghĩ một hồi mới biết rõ hồ ly cũng sẽ giận dữ.” Thiết Mộc Ứng cười xoa đầu Tiểu Phúc , tùy ý nó đang dương trào phá xiêm y cũng không quát trách móc.

Kim Phúc đánh cho hai cái, nàng ngáp một cái, đảo hướng lồng ngực Thiết Mộc Ứng tựa vào

“Muốn ngủ rồi?” Thiết Mộc Ứng nằm xuống giường , thuận tay đặt Tiểu Phúc nằm ở bên cạnh mình.

“Cũng chỉ có ngươi không sợ ta.” Hắn vuốt đầu Tiểu Phúc , thấp giọng nói ra.

“Buổi sáng sau khi tuyên an xử phạt Hồng Cương, tất cả các đại thần nhìn ta với ánh mắt sợ hãi. Ta làm sao không nghĩ đối với hắn pháp ngoại khai ân ? Chỉ là Thiết thành đã có mấy ngàn người thiệt mạng, dù có lòng khoan dung nhưng phải tùy việc mà xét.”

Kim Phúc đến gật gật đầu lại gật đầu, cuối cùng hai con mắt đều nhắm lại.

Thiết Mộc ứng nhìn tư thái ngủ say của nàng, nhẹ nhàng cười, tiếp tục nói: “Hôm nay đến thăm chính là Kim Phúc cô nương , tuy nói đã cứu ta một mạng, nhưng nàng hành tung quỷ dị, ta hết lần này tới lần khác so với ngươi có hai mắt tựa nhau. . .”

Thiết Mộc ứng còn chưa nói xong, Tiểu Phúc đã sớm từ chỉ nằm ngửa, ngủ như một tiểu oa nhi

Hắn khẽ môi cong lên, nhìn Tiểu Phúc trong chốc lát sau, liền hai mắt nhắm lại, không nói thêm lời .

Đêm lạnh thế này có ai đó để nói chuyện, cảm giác này thật sự không tồi.

Buổi sáng hôm sau, Kim Phúc tỉnh lại, bởi vì giường ấm áp quá thoải mái, căn bản không nghĩ đứng dậy. Nàng từ từ nhắm hai mắt tại trên giường gạch quay lại lần qua, lần đến đã đối bụng, mới cảm thấy mỷ mẫn lưng lay cái đuôi rời giường.

Nàng tứ chi vừa chạm đất, liền nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng thanh âm nói chuyện.

“ Thành chủ ngày hôm qua đem ân nhân cứu mạng Kim Phúc đến cột vào trên cây, là muốn lấy oán trả ơn sao?”

“Trước giết ân sư, lại giết ân nhân cứu mạng, tại chiến trường giết địch đã quen, quả nhiên không đổi được cá tính lãnh huyết.”

Kim Phúc vừa nghe, tức đến quên đã đối bụng, lập tức muốn phóng tới ngoài cửa.

Chỉ là, Kim Phúc vừa ngủ dậy nên tinh thần thoải mái, đầu óc cũng linh quang rất nhiều, nàng trước đem chính mình biến thành người, sau mới đẩy cửa ra, lớn tiếng nói: “Các ngươi không được nói bậy về Thiết Mộc Ứng ! Hắn là người tốt!”

Bên ngoài vội vàng im miệng, xem xét Kim Phúc cô nương lại theo từ trong phòng thành chủ đi ra, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm mà dừng lại tất cả động tác.

Kim Phúc thấy tất cả mọi người không nói lời nào, nàng hai tay tra eo, dương dương đắc ý nói: “Rất tốt, các ngươi đều đã hiểu.” Nhất định là nàng nói được rất tốt.

“Ai da, không biết Kim cô nương ở nơi này.” Đại thẩm lên tiếng kinh hô, mím môi cười trộm nói.

“Như thế nào thành chủ ngày hôm qua còn cột Kim cô nương, hôm nay hai người tựa như keo như sơn rồi?” Nô bộc có người nhỏ giọng nói.

“Thiết Mộc Ứng ngày hôm qua cột ta, là muốn hỏi ta là thế nào đi vào trong thành tới.” Kim Phúc đến xem hướng tên kia nô bộc, lớn tiếng nói.

“Nguyên lai thành chủ là vì an toàn Thiết thành mới chất vấn cô nương , dụng tâm lương khổ, dụng tâm lương khổ.” Nô bộc bưng tỉnh đại ngộ nói.

“Tóm lại, các ngươi đừng có lại tìm Thiết Mộc Ứng trách oán. Giết Hồng Cương, trong nội tâm cũng rất khổ sở, nhưng hắn sợ hãi nếu không bỏ qua tình cảm cá nhân, tất cả mọi người sẽ học nhân tạo phản, trong thành sẽ đại loạn.” Kim Phúc đến dừng lại một chút, hồi tưởng lời nói Lý Hồ lúc ấy, lại bổ

sung.”Thành chủ lúc nào cũng vì dân chúng, thật sự rất tốt”

“Thì ra là thế a, ta đã nói thành chủ sẽ không như vậy vô tình vô nghĩa.”

“Ngài ấy quả thật là vì mọi người suy nghĩ.” tất cả mọi người đồng thanh nói.

“Hảo, ta đã nói xong.” Nàng muốn biến trở về hồ ly, như vậy Thiết Mộc Ứng mới có thể đối với nàng khá tốt.

Nàng thích hẳn đối nàng đặc biệt, thích hẳn đối với nàng cười, đối với nàng tốt nhìn hẳn càng lâu, tự càng không rời đi hẳn, chưa hết một ngày đã bắt đầu mong hẳn.

“Kim cô nương tình cảm động lòng, như người trong lòng Thành chủ tận tâm giúp đỡ thành chủ nói chuyện !” Đại thẩm cười nhạo nàng.

“Người trong lòng là cái gì? Trong lòng không có cách nào khác bày một người a?” Kim Phúc đến nhảy mắt to, không hiểu hỏi.

“Kim cô nương đơn thuần đáng yêu, chẳng trách Thành chủ vừa ý. Người trong lòng chính là vừa nghĩ đến hẳn, ngực hội thẳng nhảy liên hồi.” Đại thẩm giải thích

“Ta chỉ biết rõ hẳn mỗi khi hung hăng với ta thì tâm hội đau nhức.” Kim Phúc đến vỗ ngực một cái, trề môi dưới.

“Cô nương để ý thành chủ, mới có thể đau lòng a, ta lúc tuổi còn trẻ cùng oan gia cũng là như vậy” Đại thẩm khanh khách rung động cười.

Một, hai tên nô bộc sợ nhện không được muốn nói chuyện thành chủ cùng Kim cô nương thân mật, lặng lẽ theo trong sân chuồn êm đi ra ngoài, không nghĩ tới lại gặp ngay Lý Hổ.

” Chào Lý phó.” Nô bộc hành lễ, vội vàng rời đi.

Lý Hổ đã nghe xong bọn họ nói một hồi lâu , đi vào trong sân, lớn tiếng nói ra: “Kim cô nương, thành chủ thỉnh ngời đến đại sảnh.”

“Làm cái gì?” Kim Phúc đến không hiểu hỏi.

Lý Hổ cười ha hả nhìn xem nàng.”Thành chủ mới lên, cái chur hầu ở những nơi khác đều đem cống vật đến tạ lễ, thành chủ muốn cô tới, nhìn xem có cái gì yêu thích, huynh ấy hội ban cho cho cô nương.”

Bảo nàng chọn! Thích nhất ném thức ăn. Kim Phúc lập tức hoa chân múa tay vui sướng, cao hứng vô cùng.

“Chúng ta đi mau đi mau!” Kim Phúc thúc giục Lý Hổ, muốn hẳn đi nhanh một chút.

Lý Hổ đi đến bên người Kim Phúc, nhìn qua nàng nụ cười ngọt mà trên mặt, cảm thấy cũng chỉ có nữ tử tươi sáng như vậy mới có thể hòa tan lạnh nhạt trên mặt Thành chủ.

“Thành chủ bên cạnh chính là thiếu ngời tri âm” Lý Hổ nói ra.

Kim Phúc đầy trong đầu đều là đợi tí nữa muốn sẽ thấy những thứ bắt mắt, lung tung điểm hai cái đầu.

“Thành chủ khi còn bé, nẫu thân dạy bảo cực kỳ nghiêm khắc, lúc ấy, vì rèn luyện thân thể của huynh ấy, vào đông lại muốn hẳn đứng ngoài tuyết, không cho phép vào nhà.” Lý Hổ nói ra.

Kim Phúc đến gật đầu, cười hì hì nói ra: “Ta cũng vậy thường xuyên vào đông trời hạ đại tuyết đều ra mặt đất chơi đùa, rất vui !” Nàng tích nhất cùng Kim Vượng truy đuổi trong đồng tuyết.

Lý Hổ trừng lớn mắt, thoáng cái mặt chữ điền bị bóp méo sau mới còn nói thêm: “Thành chủ chỉ mặc áo mỏng, quỳ gối trong đồng tuyết, một ngày không có ăn cơm.”

“Thật đáng thương!” Kim Phúc đến vừa nghĩ tới ngày đại hàn chẳng những không có áo da lông mặc, lại không có cơm ăn, nước mắt lập tức tự bạo tổ đi ra.

Lý Hổ lúc này mới hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: “Bởi vì mẫu thân nghiêm khắc hơn người, luôn luôn buộc huynh ấy luyện võ công tốt nhất, lấy được quân quyền, chuyện khác một mực không cho phép huynh ấy dè dặt, năng lực tuy mạnh, nhưng cũng không hiểu được như thế nào cùng người ở chung, lại càng không biết cái gì gọi là đạo lý đối nhân xử thế.”

Kim Phúc đứng ở tại chỗ, cau mày nhìn xem Lý Hổ.

“Những khó khăn này, ta nghe không hiểu, ngời trực tiếp nói với ta, điều này cùng ta có quan hệ gì?” Nàng nói.

Lý Hổ cái cảm muốn rơi xuống, vội vàng lấy tay vịn lấy, cái này. Nàng như thế nào sự tình đơn giản như thế cũng đều không hiểu?

“Nói mau a!” Kim Phúc đến xem miệng hẳn há to vô cùng

“Thành chủ cần phải có người ở cùng.” Lý Hồ bật thốt lên nói ra.

“Hào, ta thích ở cùng hần, không có vấn đề.” Kim Phúc đánh một chuông về phía sau lưng Lý Hồ.

Lý Hồ bị đánh cả người thiếu chút nữa ngã sấp trên mặt đất, lại cũng chỉ có thể gượng cười vài tiếng, bởi vì chỉ cần thành chủ có thể có giai nhân làm bạn, hần hi sinh chút ít nội thương thì có ngại gì.

Thiết Mộc Ứng ngồi phía trên cao, nghe tổng quản đọc chậm rãi cả những thành đưa tới quà tặng, cảm thấy bả vai cứng ngắc, toàn thân đau nhức, thậm chí nghĩ muốn luyện võ, tìm người đối chiến mấy trận vận động gân cốt.

Hần hi vọng dân chúng Thiết thành phải biết sống tốt, như vậy những việc lật lật có thể tự giải quyết, bất luận là dân cần thiết, hoặc là các khoản số sách thuế, không nhất thiết lúc nào cũng cần hần xem qua.

Những việc nếu đối với người dân có lợi, thì hần đều cam tâm tình nguyện nỗ lực, mà loại lễ nghi phiền phức tế cống này, hần không thể chịu đựng được. Nhưng hần là thành chủ, không thể không nhẫn, bởi vậy cũng chỉ có thể nghe tất cả thành tiến cống quà tặng, nghĩ những thứ vô bổ này bán đi đổi tiền mặt như vậy giúp được cho dân nhiều hơn.

“Trái cây ngon ở nơi nào a!” Kim Phúc người chưa thấy mà đã nghe giọng.

Thiết Mộc Ứng nghe được thanh âm của nàng, tinh thần hơi bị chấn động, hoài nghi một lúc mới biết thật là giọng của nàng. Hần vừa nghĩ tới hành động của nàng tối hôm qua, mới giờ lên lông mày, lại rất nhanh nhú lại.

Hần ngược mắt hướng cửa ra vào nhìn, đúng lúc thấy Kim Phúc đến sôi nổi tiến đến.

Kim Phúc đến vừa nhìn thấy hần, lập tức dạng ra gương mặt đầy vui vẻ.

Nụ cười của nàng như vậy chân thành, cười đến một đôi con mắt đều thành đường thẳng, cười đến Thiết Mộc Ứng tâm cũng không khỏi tự chủ đau nhức, thậm chí còn có ý nghĩ muốn ôm nàng vào trong lòng.

Thiết Mộc Ứng cả kinh, vội vàng trấn định tinh thần, hồi phục thần sắc nghiêm nghị như bình thường, xoay người nhìn về phía chỗ hần.

Kim Phúc vừa đến nhìn thấy sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nhìn theo ánh mắt của hần, nàng lập tức hiểu được liền gật đầu.

Ừ, thật sự không thể trách hần nhú mày.

Chông chất tại trên mặt đất tràn đầy lễ vật, không phải thi họa cũng chính là Kim Ngân Lưu Ly, toàn bộ không thể ăn, nếu là nàng khi nhận được những thứ này, tâm tình cũng sẽ rất kém.

“Nhanh đến bên người thành chủ.” Lý Hồ nói ra.

Kim Phúc bước nhanh đi lên phía trước, gặp phải từng người Thiết thành đối với nàng mỉm cười, làm cho nàng nụ cười trên mặt càng sâu.

Nàng kỳ thật thích biến thành người, thứ nhất là có thể làm mọi chuyện dễ dàng hơn, thứ hai lại không làm lo lắng con người khi vừa gặp hồ ly liền muốn xé xác lấy lông.

“Chúc mừng cô nương.” Một bên tỷ nữ nhẹ giọng nói với nàng.

“Tại sao phải chúc mừng ta?” Kim Phúc không hiểu, kỳ quái mà hỏi thăm.

“Cô nương có chuyện vui a.” Ở một bên các nô bộc nghe tin tức Kim Phúc từ trong phòng thành chủ đi ra, tất cả đều che miệng nở nụ cười.

Chuyện vui! Kim Phúc vừa nghe, cho rằng Thiết Mộc Ứng đợi tí nữa nhất định là muốn thưởng cho nàng các món ăn ngon, nàng cao hứng đến nỗi muốn loài đuôi ra để vẫy a.

“Thật rất thích có chuyện vui a.” Kim Phúc rung đùi đắc ý nói, mang theo vẻ mặt vui vẻ nhảy đến bên người Thiết Mộc Ứng.

“Trước mặt mọi người, giết nãy mình còn thể thống gì.” Thiết Mộc Ứng khề quát một tiếng, ánh mắt trừng lớn.

Nàng vừa rời hướng hần cười, hơn nữa là trong mắt chính là bộ dạng vui vẻ, coi như nàng thật sự rất thích nhìn hần, thật không có lúc nào mà bình thường bên cạnh hần cả.

Kim Phúc ngồi xuống cạnh hần.

Thấy hần thân thể cứng đờ, nàng đành không tình nguyện động hạ thân, miễn cưỡng làm cho giữa hai người kéo ra một khoảng cách.

Thấy nàng vẻ mặt thất vọng làm cho Thiết Mộc Ứng trong lòng muốn cười, ánh mắt nhìn qua nàng cũng tự nhiên nhu hòa rất nhiều. Nàng như Tiểu Phúc, tâm tình gì đều hiện rõ trên mặt, quả thực so với những xử giả dưới kia thì chân thật nhiều hơn.

“Trong lòng hãy nhớ muốn thứ gì đó, đợi tí nữa yến hội xong toàn bộ thưởng cho cô nương.” Thiết Mộc Ứng nghiêng người, nói khẽ với nàng.

Kim Phúc mở ra tâm địa nhẹ nhàng, cầm lấy vài cái bánh trên bàn bên cạnh hần bắc đầu ăn.

Ăn vào bánh vòng nàng cảm thấy hương rất thơm, bánh giòn ngọt, một đôi lông mi cao húng đến độ nhún cao gần chạm tóc mái, liễu mạng ngẩng đầu lên.

“Ăn ngon không?” Thiết Mộc Ứng bật thốt lên hỏi.

Kim Phúc đến gạt đầu lại gạt đầu, nắm lên một cái hương trong miệng hần nhét. Thiết Mộc Ứng nhất thời không bắt bẻ, một ngụm liền nuốt bánh vào, sắc khí, ho mãnh liệt.

“Làm sao vậy?” Nàng nuốt bánh vào, lập tức tiến vào trong ngực của hần, đẩy ra miệng của hần muốn kiểm tra trong cổ họng có hay không bị gì.

“Ta không sao.” Thiết Mộc Ứng cảm giác lỗ tai tại nóng lên, một tay vội vàng ra.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Kim Phúc tới bắt cổ áo của hần, không yên tâm liễu mạng hỏi tới.

Thiết Mộc Ứng trong nội tâm mặc dù vui vẻ nàng như vậy quan tâm hần, nhưng trước mặt mọi người, nàng cứ như vậy đối với hần sờ lung tung, luôn không giống lời nói, hần rất nhanh nhìn Thiết tổng quản trong phủ liếc.

Thiết tổng quản cát vội vàng giờ lên danh sách, lớn tiếng kêu: ” sứ giả Gấm thành mang vật lên hiến.”

” thành chủ Gấm thành dâng lên áo khoác Bắc Hải Tuyết Hồ trân quý, chỉ mong hai thành mãi mãi là giao hữu.” Gấm thành sứ giả nói ra.

“Ngươi nói đây là cái gì?” Kim Phúc đến sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch.

” áo khoác Bắc Hải Tuyết Hồ.” Gấm thành sứ giả nói ra.

“Làm sao vậy?” Thiết Mộc Ứng lo lắng nhìn nàng.

“Ngươi theo giúp ta nhìn.” Kim Phúc tới cầm tay Thiết Mộc Ứng, cùng nhau đi đến trước công phẩm.

Tay của nàng mới xoa áo lông mao hồ ly, nước mắt liền ọ ọ rơi.

“Làm sao ngươi ngốc như vậy a? Cưng nhiên để con người bắt được, chém đầu còn lột da, bị người hại biến thành bộ dạng này, ngươi chết được thật thê thảm a!”

Thiết Mộc Ứng cố nín cười toan tính, nhưng khóe miệng run rẩy một chút. Hần thật sự không rõ Kim Phúc trong đầu như thế nào kì kì quái quái nghĩ gì.

Nhưng nàng xác thực là cô nương rất thú vị, hi vọng ái ố toàn bộ hiện tại trên mặt, khờ dại giống như tiểu oa nhi, giống như nàng đối với hần không cách nào che giấu sự yêu thích bình thường. Thiết Mộc Ứng một nghĩ kỹ, những bất mãn tâm tình đối với nàng, tựa hồ cũng dần dần làm giảm bớt.

“Kim cô nương tâm địa từ bi, làm cho người bội phục.” Thiết cát vội vàng tiến lên xin tha thứ.

Thiết Mộc ứng nhìn xem nàng biểu lộ như cha mẹ chết, nhện không được hỏi: “Cô thích ăn bánh bao, bên trong bao chẳng lẽ không phải thịt?”

” không giống.” Nàng lẩm bẩm nói.

“Ồ đâu không giống?” Hần khiêu mi hỏi.

Đợi cho có người dâng lên áo lông da người thì ngươi sẽ hiểu tâm tình của ta . Kim Phúc đến nuốt vào lời nói, cau mày nhìn lại hần.

Bất quá, lại chăm chú ngẫm lại, lời hần nói cũng không còn sai, nàng bất quá bởi vì mình là hồ ly, mới có thể như thế hoảng sợ . Nếu không, bình thường ăn thịt cái đó nàng vẫn thấy ổn.

“Đúng vậy, ta ăn thịt, những này áo khoác Bắc Hải Tuyết Hồ cũng là thi thể! Tóm lại, tất cả mọi người là dựa vào những thứ này sống sót .” Nàng đối với Thiết Mộc Ứng lớn tiếng nói.

Nhóm khách quý vừa nghe đến nàng trái một câu thi thể, hữu một câu thi thể, chỉ cảm thấy những món trên bàn cũng làm cho người thực nuốt không trôi lên.

Nhưng Kim Phúc đến tuyệt đối không thể có thể vì vậy mà mất hứng muốn ăn, nàng đi trở về chỗ ngồi trước, cầm lấy trái cây trước mặt vui vẻ ăn.

“Đa tạ món quà quý của thành chủ Gấm thành.” Thiết cát nở nụ cười, tay đưa ra tiếp lễ vật từ tay sứ giả Gấm thành.

“Ta muốn cái kia.” Kim Phúc giật nhẹ tay áo Thiết Mộc Ứng .” đều đã chết, nhưng không thể chết vô ích, ta muốn hảo hảo mặc.”

Thiết Mộc Ứng gật đầu đồng ý .

“Đó là muốn hiến cho thành chủ .” Gấm thành sứ giả sắc mặt trầm xuống.

Thiết cát vội vàng tiến lên tại bên tai sứ giả Gấm thành nói nhỏ, nói Kim Phúc cô nương chẳng những là ân nhân cứu mạng của Thiết thành, mà Thiết Mộc Ứng rất nặng nghĩa với cô nương. Đương nhiên, Thiết cát không dại dột gì nói ra việc Kim Phúc mới từ trong phòng Thiết Mộc Ứng đi ra.

“Cô nương yêu mến tuyệt áo khoác hồ này, Gấm thành thật có phúc, thỉnh xin vui lòng nhận cho.” Gấm thành sứ giả ý cười đầy mặt nói.

Kim Phúc đến xem xét người này đối với nàng cười, cũng liều mạng trở lại cười rộ lên.

Thiết Mộc Ứng xem nàng cười đến ngu ngốc, nghi hoặc hẳn như thế nào cảm thấy nàng có chút gì đó thay đổi.

Rõ ràng hẳn nhớ tới hành vi tối hôm qua của nàng rất không hài lòng, cảm thấy không cho là đúng. Vậy mà hôm nay mới ở chung chưa lâu mà đã cảm thấy rất yêu mến nàng.

Thiết Mộc ứng nhú mồm, nhìn chăm chăm nàng. Thấy nàng cười đã lâu, cảm thấy da mặt mồi nhừ, lại bắt đầu nhu nâng gò má, trong lòng n không khỏi lại là một hồi muốn cười.

“Xin hỏi thành chủ cùng Kim cô nương khi nào thành thân? Gấm thành sẽ lại các vì người dâng lên đại lễ.” Gấm thành sứ giả tự cho là thông minh mà hỏi thăm.

“Ai muốn cùng nàng thành thân?” Thiết Mộc Ứng sắc mặt phút chốc trầm xuống, trừng hướng Thiết cát.

“Đúng vậy, làm gì thành thân?” Kim Phúc đến kỳ quái nhìn Thiết Mộc Ứng.

“Kim cô nương sáng nay trong phòng người đi ra, cả tòa phủ thành chủ ai cũng biết việc này.” Thiết cát bám vào thành chủ bên tai nói ra.

Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn nàng, cảm giác mình vừa mới bị lừa.

“Cô nương lại tự ý vào trong phòng ta, đến tốt cùng là dụng ý gì?” Thiết Mộc Ứng đem nàng kéo đến bên người, nghiêng răng nghiêng lợi dùng giọng trầm thấp nói ra chỉ có mình nàng nghe thấy.

Là nguoi bảo ta đi vào! Kim Phúc đến miệng mở ra lại không cam lòng nhắm lại.

“Ấn. Là Tiểu phúc bảo ta đi .” Nàng phồng má nói ra.

“Cô có thể nghe lời Tiểu Phúc nói.” Hắn đôi môi nuếch, căn bản cảm thấy nàng thật vớ vẩn.

“Không tin nguoi hỏi tiểu phúc, ta nếu không phải là chủ nhân nó , nó nhất định sẽ trả lời cho nguoi.” Nàng đứng đắn hồi đáp.

“Đó là gian phòng của ta, cô phải được ta đồng ý mới phép vào, không phải là Tiểu Phúc.” Thiết Mộc Ứng rất ít tức giận thờ hờn hển, nhưng chỉ cần đụng đến nàng, tâm tình sẽ gặp loạn.

“Cô là một cô nương, không sợ hũy trong sạch, không sợ sau này không còn trong sạch để gả đi sao?” Cho dù hẳn hôm nay không chán ghét nàng, nàng vẫn quá làm cân.

“Không sợ, ta tu hành nhiều năm, hàng năm mùa xuân điều tiết động dục đều bình yên vượt qua.”

Động dục! Thiết Mộc Ứng há mồm cứng lưỡi nghe ngôn từ nàng nói, khoe miệng căng cứng không không chế được giương lên, hai đạo lông mày cũng chậm chậm thư giãn xuống.

Tạm thời bất luận nàng nhiều lần vào phòng động cơ vì sao, hẳn ngược lại lần đầu phát hiện cùng cô nương nói chuyện đúng là một việc thú vị như thế. Nàng so sánh với những cô nương khúm núm nhất gan kia, thật sự thú vị mấy lần.

“Ta thực thích nhìn nguoi cười.” Kim Phúc đến một tay xoa khuôn mặt của hắn, mê muội nhìn.

Thiết Mộc Ứng đầu tiên là sững sờ, sau đó mặt, phút chốc lấy xuống tay của nàng.

Dưới đài cao mọi người xem xét, chỉ cảm thấy khanh khanh ta ta, cảm tình rất tốt, tất cả đều hiểu ý cười, ngoại trừ sứ giả Hi thành bên ngoài.

Hi thành sứ giả tiến lên vãi chào, lớn tiếng nói ra: ” thành chủ Hi thành vì Thiết thành chủ đã chọn kỹ lựa khéo một phần đại lễ, xin ngài vui lòng nhận cho.”

Sứ giả vỗ tay, ngoài cửa đi vào một tòa kiệu.

Kiệu mới đặt xuống đất, một vũ nương tư thái uyển chuyển xinh đẹp bước ra.

Nàng toàn thân treo đầy chuông nhỏ, thân hình như thủy xà uốn éo, sa mỏng che bảo hộ ánh mắt mị hoặc hướng Thiết Mộc Ứng nhìn, vũ động lên.

Thiết Mộc Ứng mặt không thay đổi nhìn xem vũ nương, khuôn mặt lại lần nữa khôi phục như thường lệ. Mỹ mạo chẳng qua là vẻ bề ngoài, hấn cưới vợ lấy đức, bằng không, ít nhất cũng nên chọn người như Kim Phúc đồng dạng có thể làm cho hấn vui vẻ.

Ý nghĩ này vừa xuất, Thiết Mộc Ứng thoáng chốc kinh hãi, hấn hướng Kim Phúc nhìn ——

Nàng chính là đang cao hứng bùng bùng nhìn xem vũ nương.

Vũ nương mũi chân chìa xuống đất, liên xoay nhiều cái, thân thể đeo ruy băng tất cả đều tùy theo bay múa, thân hình khẽ cong, cuối cùng múa tại trước Thiết Mộc Ứng, mặt mày lạnh nhạt nhìn hấn.

“Nhảy thật đẹp.” Kim Phúc đến người thứ nhất vỗ tay bảo hay.

“Tạ ơn cô nương.” Vũ nương nói ra.

” đây là nghĩa nữ thành chủ Hi thành, nguyện hiến cho thành chủ, vĩnh viễn lấy duyên nối kết.” Hi thành sứ giả nói ra.

Sứ giả Phương thành vượt mặt sứ giả hi thành, vội vàng tiến lên bẩm báo nói: ” con gái thành chủ Phương thành, tài mạo xuất chúng, thỉnh Thiết thành chủ cần phải cho Phương thành cơ hội kết duyên.”

” nữ tử thành chủ Lý thành, mới là điểm quan trọng hơn người, văn võ song toàn, hơn nữa Lý thành đất đai dồi dào, mấy năm liên tục thu hoạch cao.”

“Đủ.” Thiết Mộc Ứng hét lớn một tiếng, khiến Kim Phúc sợ tới mức nhảy cao.

“Người làm gì gọi lớn tiếng như vậy? Nếu ta ghen đến làm sao bây giờ?” Kim Phúc đến miệng cắn đầu cao, trừng hấn liếc.

Thiết Mộc Ứng thấy nàng biểu lộ đúng là không chút nào toan tính, hấn nhủ hai con mắt, trong lòng không thoải mái.

“Thiết mỗ nhận điều nhảy đẹp là tốt, mời cô nương về Hi thành.” Hấn trầm giọng nói ra.

“Thành chủ chính là ghét bỏ ta?” Vũ nương giật xuống khăn sa mỏng, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc làm cho mọi người kinh hô .

“Thiết mỗ không dám, nhưng thỉnh cô nương trở lại Hi thành thay ta tạ ơn hảo ý của thành chủ.” Thiết Mộc Ứng kiềm chế tính tình nói ra, không cần thương hại loại hành vi này.

“Thành chủ chưa lập gia đình, tin tưởng nếu thấy khuê nữ của thành chúng tôi, chắc chắn thay đổi tâm ý.” Tất cả thành sứ giả đều tiến lên đồng thanh nói nghĩ khuyên hấn thay đổi tâm ý.

“Thật nhiều người muốn cùng người thành thân đó.” Kim Phúc nhặt một trái cây màu đỏ bỏ vào miệng, ngọt quá khiến nàng phun mạnh đầu lưỡi, cảm lý trà của Thiết Mộc Ứng lên uống

Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn nàng, trên trán gân xanh lộ ra, mày rậm trói chặt, một bộ dáng muốn rống giận.

Kim Phúc này rõ ràng một bộ muốn cùng hấn thân mật, nói là tâm quý hấn. Hôm nay như thế nào lại hề đau lòng nhìn xem đoàn người vì hôn sự của hấn tranh luận.

“Các người tất cả đều không cần cãi nữa, thành chủ chúng ta không lâu nữa sẽ cưới vợ chính là ân nhân cứu mạng Kim Phúc cô nương.” Lý Hồ thấy tình huống không đúng, lập tức đứng ra thay thành chủ giải vây.

Đoàn người vừa nghe, mục quang đều nhìn về phía Kim Phúc , kể cả Thiết Mộc Ứng.

Chỉ thấy Kim Phúc quai hàm cắn đến phồng tròn, tròn mắt vô tội nhẹ nhàng nhìn lại hấn.

“Vị cô nương này liên tiếp đã cứu thành chủ chúng ta hai lần, cùng chúng ta thành chủ tâm đầu ý hợp.” Lý Hồ đoán rằng thành chủ kiềm chế bản thân quá mức mà lưu Kim cô nương qua đêm, nhất định là đã sớm có ý niệm thành thân trong đầu.

Thiết Mộc Ứng vừa nghe Lý Hồ lời này, trong nội tâm ngược lại có chủ ý —— Lý Hồ phương pháp này ngược lại vẫn có thể xem lời từ chối nhã nhặn. Hướng chỉ, nếu thật muốn kết hôn hôn, Kim Phúc tuy ngốc, nhưng lại sẽ không vướng bận. Cố gắng mỗi ngày thưởng nàng vài bánh bao, nàng sẽ an phận tại trong phủ triều chọc hấn vui vẻ. Mà lại nhìn nàng thân cường thể tráng, lại ăn được, nên cũng có thể thay hấn sinh vài tiểu oa nhi dễ thương a.

Kim Phúc đến xem xét mọi người toàn bộ chăm chăm nhìn vào nàng, nàng nuốt xuống thực vật trong miệng, kể đến bên người Thiết Mộc Ứng, dán bên tai hấn hỏi: “Lý Hồ không phải nói người muốn cưới vợ là cưới người liên tiếp cứu người hai lần, thế sao tất cả ai cũng nhắm vào ta?”

“Chúng ta về phòng, ta có lời muốn hỏi cô.” Thiết Mộc Ứng nắm tới tay Kim Phúc, cùng nhau đứng dậy.

Nàng cúi đầu nhìn qua bàn tay của hấn, lại ngẩng đầu nhìn về phía mắt đen của hấn, lại cúi đầu nhìn qua hai người lẫn nhau cầm tay.

“Không có người nắm qua tay của ta.” Nàng cười toe toét miệng đối với hắn mãnh liệt cười, nắm chặt tay của hắn.

Thiết Mộc Ứng cũng dùng vài phần lực đạo nắm chặt trở về, lúc này mới nhớ tới hắn cũng chưa từng nắm qua tay nữ tử.

“Ta thích như vậy.” Kim Phúc đến nắm được càng dùng sức chút ít.

Thiết Mộc Ứng giờ lên khoe môi, dẫn nàng cùng nhau đi vào phòng, ngoài ý muốn phát hiện cảm giác ôm nàng sóng vai, thật sự ——Rất tốt

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Kim Phúc được Thiết Mộc Ứng cầm tay, mới đi vài bước liền đến gian phòng, hại nàng rất thất vọng.

“Ta có thể tiếp tục nắm tay người ko?” Nàng hỏi.

Thiết Mộc Ứng gật đầu, dẫn nàng lại bên giường ngồi xuống.

“Người tìm ta có chuyện gì? Người giấu cái gì kỳ trên dị bảo cấp cho ta?” Kim Phúc đến hưng phấn đến ngồi không yên, đang đưa tay của hắn hỏi.

“Nếu là nàng cùng ta thành thân, nghĩ muốn cái gì kỳ trên dị bảo, ta đều tìm cho nàng.” Thiết Mộc ưng nói ra.

“Tốt tốt, ta đây cùng với người thành thân. Ta muốn ăn bánh bao hạnh nhân, còn có du hương bánh bao.” Nàng hai mắt sáng lên nói.

“Nàng biết rõ thành thân là gì không?” Hắn cắt đứt lời của nàng, mày rậm nhíu lại.

“Thành thân?” Nàng lẳng lẳng hỏi lại.

Thiết Mộc Ứng chỉ cảm thấy may mắn nàng đối đãi cái khác nam tử không giống đối với hắn thân thiện như thế, nếu không nàng đã sớm không biết bị lừa đến nơi nào .

“Thành thân chính là một nam một nữ tạo thành một gia đình.” Hắn nói.

”Đó.” Nàng gật đầu, nói tiếp: “Nếu như có thể ăn thật nhiều bánh ngọt thì càng tuyệt”

“Nàng trong đầu cũng chỉ có chuyện ăn sao?” Thiết Mộc Ứng không thể nhịn được nữa nói.

“Nói cho cùng! Ta chính là bởi vì ăn mà lỡ đại sự, bằng không đã sớm thành tiên.” Kim Phúc lòng có ưu tư vỗ vỗ bờ vai của hắn. Mỗi trăm năm cấp tiên ban thi, nàng luôn thua một cửa định lực, cho nên đến nay vẫn là Tiểu Yêu.

Thiết Mộc ưng á khẩu không trả lời được nhìn qua nàng, đôi môi lại không tự chủ được giờ lên vui vẻ.

“Nàng yêu thích ta sao?” Hắn trực tiếp hỏi.

“Yêu mến yêu mến.” Kim Phúc đến khanh khách cười to, lập tức nhảy đến trên người hắn.

Thiết Mộc Ứng hai tay vội vàng chống đỡ bả vai nàng, miễn cho nàng ngực cũng dán tới.

Chỉ là, Kim Phúc đến mừng rỡ bộ dáng cho là thật làm cho hắn lằng lằng. Từ nhỏ đến lớn hắn chỉ biết biểu hiện hài lòng, mới có thể được ngợi khen, có thể mỗi nàng gặp hắn, tựa như trời sinh hắn toan tính bình thương.

“Như vậy chúng ta việc hôn nhân liền như vậy định i.” Ngay thơ khuôn mặt nhỏ nhắn, thấp giọng hỏi: “ì cha mẹ nàng còn không?”

“Cha mẹ. mất đã lâu rồi.” Đại khái là ba trăm năm sao.

“Cha mẹ ta trước đây cũng đã mất, như vậy giữa chúng ta hôn sự chỉ cần nàng và ta cũng được.” Hắn con người đen nhìn chăm chăm nàng, sờ nhẹ sợi tóc mềm mại của nàng.

“Đó.” Nàng gật đầu, đem mặt gò má đặt lên cổ của hắn .

Thiết Mộc Ứng thân thể đầu tiên là cứng đờ, thấy nàng thân mật cử động như thể tự nhiên, thì dần dần thư giãn xuống.

Kim Phúc đến nằm được thoải mái, môi nhỏ hé ra, ngáp một cái, một bộ tư thái thiên hạ vô sự.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng không có lo lắng, không khỏi lo lắng nang trừ ăn ra, cái gì cũng đều không hiểu, căn bản chỉ là muốn chơi xấu bên cạnh hắn, kỳ thật không hiểu ý tứ thành thân là gì.

“Thành thân là chuyện cả đời, vợ chồng chính là muốn ở chung cả đời.” Hắn nâng lên cằm của nàng, bình tĩnh nhìn nàng.

“ Nếu ta buồn bực, muốn rời đi làm sao bây giờ?” Nàng mở to mắt, thành thật mà hỏi thăm.

“Thành thân liền không cho phép được rời đi, nàng nên gánh vác trách nhiệm thân là thê tử của ta .”

“Thê tử? Chiêu cố hài tử sao? Cái này ta hiểu!” hồ ly mẹ phải chịu trách nhiệm dưỡng dục, cho tiểu hồ ly ăn, ăn cùng ngủ cái này hai việc không làm khó được nàng.

Kim Phúc đến ngóc lên cái cằm, tin tưởng tràn đầy nhìn hắn.

“Giữa phu thê không nên có giấu diếm.” Hắn nghiêm túc nói ra.

“Chính là. Chính là.” Nàng cắn môi, gò má trong lòng bàn tay hắn xoa nhẹ vài cái, nhỏ giọng nói: “Ta chính là có việc không thể nói a.”

“Tỷ như nàng là như thế nào đi vào trong thành, đi vào trong phòng ta chính là nguyên nhân?” Hắn trực tiếp hỏi ra việc hắn để ý nhất trong lòng.

“Đúng.” Nàng dùng sức gật đầu.

“Ta chỉ hỏi nàng một câu.” Thiết Mộc Ứng dùng sức cầm bờ vai của nàng, con mắt sáng ngời căng tròng nhìn nàng.”Nàng có thể gây bất lợi cho ta?”

Nàng thân sắc biến đổi, cảm ngược ở cánh tay của hắn.

“Ta ăn rất nhiều xem như bất lợi với người sao?” Kim Phúc đến kinh hoàng mà hỏi.

Thiết Mộc Ứng ngửa đầu cười to, cười đáp trên mặt nghiêm khắc tất cả đều tiêu tán.

Hắn dùng kinh nghiệm cả đời của mình tin tưởng nàng sẽ không gây bất lợi với hắn, hắn thậm chí tin tưởng nàng có chút dị năng, cho nên mới có thể như phi thiên chui vào trong phòng hắn. Hắn cũng tin tưởng tài năng của nàng

“Chúng ta nhanh chóng thành thân.” Thiết Mộc Ứng mỉm cười hai con ngươi thấp liếc nhìn nàng, ngón cái mon trón gò má mềm mại của nàng.

Kim Phúc đến khẽ nhếch miệng nhìn đầy mắt hắn vui vẻ, bỗng dưng bụng lấy khuôn mặt của hắn.

“Thật kỳ quái.” Nàng thì thảo lắm bầm, lông mày rậm lại nhú lại.”Người khi hung dữ thì ngực ta hội đau nhức; người đối với ta cười, lòng của ta sẽ nhảy thật nhanh. Tại sao phải như vậy? Ta bị bệnh sao?”

Thiết Mộc Ứng lỗ tai nóng lên, khuôn mặt biến thành một loại màu đỏ sậm

“Người đỏ mặt.” Kim Phúc đến đôi mắt quay tí một vòng, khuôn mặt thẳng bức đến trước mặt hắn.

Hắn bàn tay chế trụ phần gáy nàng, quyết định lúc này nếu không làm cho nàng chiếm thượng phong, nếu không nàng tấn công trở tay không kịp.

“Loại bệnh này chỉ có một loại thuốc có thể trị.” Hắn vui vẻ nói.

“Cái gì thuốc? Nói mau nói mau.” Nàng trừng lớn mắt.

Thiết Mộc Ứng cúi đầu hôn môi của nàng.

Kim Phúc tới môi bị ngậm chặt, một cái không đề phòng liền bị đầu lưỡi của hắn cho xâm lấn. Vốn cho là hắn muốn ăn đầu lưỡi của nàng, nàng kinh hô một tiếng nghĩ đẩy ra hắn, nhưng hắn hôn lại làm cho nàng từ chỉ thả lỏng.

Nàng không rõ hắn đến tột cùng nuốt nàng cái thuốc gì, nhưng nàng cảm giác trong cơ thể có loại bạo động, như cắn nhẹ một quả tuyết, có thể lại có loại khoái ý làm cho nàng không thể không ưa thích động tác của hắn, nghĩ muốn càng nhiều.

Thiết Mộc Ứng ngẩng đầu nhìn qua hai gò má nàng, Kim Phúc mờ mịt mặt mày hôm nay lại kiều mị mang chút ít yêu khí, xúc động mà nghĩ muốn đem nàng đè xuống giường trong lúc đó.

Hắn hít sâu một hơi, dựa vào khả năng tự chế nhiều năm qua mới miễn cưỡng đè nén dục vọng xuống.

“Người gạt người, lòng ta nhảy càng nhanh hơn.” Kim Phúc tới kéo qua tay của hắn dán tại ngực.

Thiết Mộc Ứng cảm giác được bộ ngực phập phồng dưới lòng bàn tay mềm mại, một cỗ nhiệt khí lập tức dưới bụng bay thẳng, hắn cố gắng muốn rút tay lại, nhưng nằng hết lần này tới lần khác ép tới rất căng.

“Cái này thuốc uống mấy lần mới có thể hiệu quả, chỉ có trượng phu có thể đối thê tử sử dụng.” Thiết Mộc Ứng đơn giản lấy cái trán chống đỡ nằng, chỉ cho phép nằng thấy mắt của hắn, mà không phải là chú ý tới thân thể hắn hiện tại đang đốt cháy lên.

“Ta đây có thể ăn một hồi thuốc nữa sao?” Kim Phúc dán lên môi của hắn, bàn tay nhỏ bé nắm ở cổ của hắn.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nằng bộ dáng yêu kiều, tất cả tự chế thiếu chút nữa biến mất, tại bên môi nằng nói nhỏ nói: “Nằng cái này tham ăn cùng tiểu phúc giống như đực.”

“Vậy người yêu thích ta nhiều hay là tiểu phúc nhiều?” Hắn yêu mến loại nào, nằng sẽ biến thành loại ấy.

Thiết Mộc Ứng cười ha ha, cảm thấy cùng nằng cùng một chỗ thì tâm tình sẽ rất tốt.

“Người so với hồ ly không giống nhau.” Hắn nói.

Không giống sao? Kim Phúc đến nhăn lại lông mày, ngực một hồi quặn đau, đang muốn hỏi lại thì hắn lại hôn mấy cái lên cái trán của nằng

“Thành chủ, sự tình không ổn.” Lý Hồ trực tiếp xông vào trong phòng, vừa nhìn thấy đây là cảnh uyên ương, con mắt trừng.”Ai da, không nghĩ tới huynh trong lúc này lại tiến tới nhanh như vậy.”

Lý Hồ cười hắc hắc.

Thiết Mộc Ứng thật muốn tìm mũi giày đem mình bao lại, miễn cho mặt của hắn đang đỏ tới mang tai làm cho xấu hổ

“Sự tình gì không ổn?” Thiết Mộc Ứng nghiêm túc, che dấu thấp ho khan vài tiếng.

” Trưởng doanh báo lại Thiết Minh Anh bị nhốt ở trong lao, có vài tên nô bộc xông vào, bắt đi hắn và Hồng Tuyết Anh.”

“Thiết gia quân lại ngăn không được vài tên nô bộc?” Thiết Mộc Ứng sắc mặt trầm xuống, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt Lý Hồ.

“Hô doanh trưởng nói mấy tên nô bộc như là trùng tà đồng dạng, như thế nào đánh giết cũng ngăn cản không được, đứt tay đứt chân vẫn liều mạng đi lên phía trước.” Lý Hồ nói ra.

Thiết Mộc Ứng thần sắc càng run sợ, lĩnh quân nhiều năm chưa từng gặp qua như việc lạ vậy, hết lần này tới lần khác như thế có kỳ quái, lại dễ dàng nhất đảo loạn tâm quân.

“Hồng Tuyết Anh bị bắt chạy, còn lớn tiếng kêu nói chúng ta trong phủ thành chủ hôm nay yêu khí khắp nơi, muốn tìm đạo sĩ đến trừ yêu.”

Yêu? ! Là nói nằng sao?

“Đạo sĩ” Kim Vượng cầm một cây đào mộc kiếm trong miệng đọc phù chú, muốn hại chết bọn họ phải là người tu hành sao? Kim Phúc đến mờ to mắt, không tự chủ hướng phía Thiết Mộc Ứng tới gần.

“Đừng sợ.” Thiết Mộc Ứng một mực nắm ở bờ vai của nằng.

Kim Phúc đến gạt đầu, đối với hắn cười. Hắn nói không cần sợ, nằng kia sẽ không sợ.

“Thật nói đến yêu khí, Hồng Tuyết Anh chính là nhân tài kiệt xuất. Thiết Minh Anh ba tháng trước sau khi cưới nằng, cứ nghĩ là tửu sắc tài vận, nhưng là nhất thời nửa khắc liền gặp thiếu nữ có sắc thì tất cả người sẽ chết.” Lý Hồ cẩn thận nhớ kỹ.

“Bọn họ hôm nay người đang nơi nào? Đệ phái người nào đi theo dõi bọn họ? Thiết gia quân có thương vong?” Thiết Mộc Ứng không nghĩ nhiều, đôi giọng hỏi.

“Hùng doanh trưởng đã sai người tiến theo dõi, chỉ là những người kia rất quý dị, như là hương thảo nguyên Linh sơn mà đi, mới thoáng cái liền lại đã mất tung tích”

Kim Phúc tới nghe bọn hắn nói chuyện, nằng ghé vào trường trên giường, hoàn toàn cảm giác không ra trong phủ có yêu khí.

Nằng ngáp một cái, đông đông đông chạy đến bên người Thiết Mộc Ứng, ôm cánh tay của hắn, đơn giản muốn lấy lại người.

Thiết Mộc Ứng liếc nhìn nằng một cái, cũng không ngăn cản cử động của nằng, chỉ là tiếp tục đem lời nói xong.

“..... Có hay không những người ghét Thiết Minh Anh, bắt người.” Thiết Mộc Ứng run sợ lông mày, rất nhanh ra quyết định.”Ta phải cứu người.”

“Huynh thân là thành chủ, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Lý Hồ lo lắng an nguy của hắn, lên tiếng ngăn cản nói.

“Thiết Minh Anh dù sao cũng là huynh trưởng của ta, ta phải tự mình đi trước, mới có thể biết rõ xử trí như thế nào.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

Kim Phúc đến lắng nghe, liếc mắt gật đầu.

“Nàng gật đầu gì vậy?” Thiết Mộc Ứng cười liếc nàng.

“Người lời nói nghe đều rất có đạo lý, hơn nữa người vừa xuất hiện, mọi người sẽ lộ ra biểu lộ người rất lợi hại.” Kim Phúc đến bưng lên gương mặt, học mọi người thần thái kính sợ.

“nàng chỉ cần là nàng là tốt rồi, không cần học bọn họ.” Thiết Mộc Ứng xoa xoa tóc của nàng hôn nhẹ.

“Học người khác một chết đi, loại sự tình này người không cần công đạo.” Nàng lười biếng nói.

Thiết Mộc Ứng tâm tình trở nên tốt, cười đối Lý Hồ nói ra: “Tóm lại, hùng doanh trường ở ngoài sáng ta ở trong tối, dùng bỏ câu đưa tin liên lạc, nhanh chóng tìm ra Thiết Minh Anh ở nơi nào. Mặt khác, ta việc này ra ngoài phải đi dò hỏi dân tình, miễn cho đưa tới dân chúng bất an.”

“Phải” Lý Hồ nói ra.

“Ta ban ngày tiếp đãi hết các sứ giả quốc gia, liền lập tức xuất phát.”

“Hào.” Kim Phúc đến tinh thần sáng láng gật đầu.

“Ta có nói muốn dẫn nàng cùng đi sao?” Thiết Mộc Ứng nhìn qua người đang dính trên tay hắn

“Ta muốn đi theo người.” Nàng một bộ dáng đương nhiên .

“Ồ lại trong phủ, ta không cho phép nàng gặp nguy hiểm. Còn có, nàng giúp ta chiếu cố tiểu phúc, nó nếu như gầy, ta liền tra hỏi nàng.” Thiết Mộc Ứng cố ý đem lời nói nghiêm trọng chút ít.

“Tiểu phúc rất tốt, mặc kệ nó. Tóm lại, ta muốn đi theo người, ta khí lực lớn, cái mũi linh, lỗ tai hảo, nhất định có thể giúp đỡ được.” Nàng nhảy đến trước mặt hắn, lại vỗ ngực lại nhấn cái mũi lại kéo lỗ tai, sợ hắn không biết nàng có bao nhiêu lợi hại.

“Cô nam quả nữ không nên cùng nhau đi.” Thiết Mộc Ứng lắc đầu.

Lại chiều này! Kim Phúc đến trừng lớn mắt, hai tay tra eo, nguyên bản khí đồ đồ hai gò má lại đột nhiên biến đổi.

Hắn không cho Kim Phúc đi cùng, nàng kia biến thành Tiểu Phúc đi theo.

“Cô nam quả nữ việc này không thành vấn đề, chúng ta trước khi tòng quân, một nén nhan chiều cáo thiên địa, liền có thể thành thân. Các người trước tiên có thể bái đường, sau khi trở về lại bổ sung hôn sự. Huynh mang theo Kim cô nương cũng có chỗ tốt, miễn cho Hồng Tuyết Anh sử dụng cái gì chiêu ti tiện.” Lý Hồ lâm bảm cùng Thiết Mộc Ứng trao đổi liếc, cảm thấy nữ nhân kia ánh mắt bất chính.

“Trước bái đường không sao, chỉ là cô nương này kén ăn, không nên cùng ta đồng hành.” Thiết Mộc Ứng lắc đầu, không đồng ý.

“Ta ăn ta ăn, ta cái gì đều ăn.” Kim Phúc đến ôm lấy cánh tay của hắn, đôi mắt – trông mong nhìn qua hắn, sợ không có cái gì náo nhiệt.

Hắn nhìn lên nàng bộ dáng kia, cái gì thần thái nghiêm khắc cũng trở thành mềm .

“Nếu không cho nàng cùng đi, xác định chắc nàng cũng sẽ vụng trộm đi theo. Chỉ là, nếu muốn đi theo ta, mệnh lệnh của ta người liền không cho phép vi phạm, hiểu không?”

”hiểu.” Kim Phúc đến nắm tay của hắn, hoa chân múa tay vui sướng.

Lý Hồ đứng ở một bên thì tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Thiết Mộc Ứng nổi tiếng từ trước đến nay ít nói cười Thiết Mộc Ứng, giờ lại cười nhẹ nhàng ngó nhìn bộ dáng nho nhỏ bên người, nắm tay của nàng, cùng nhau đi ra đại sảnh.

Lý Hồ vội vội vàng vàng theo sau, nghe thấy Thiết Mộc Ứng trong sảnh đường lớn tiếng tuyên cáo nói: “Thiết mỗ quân lữ xuất thân, cưới vợ việc lễ nghi phiền phức, đêm nay cùng Kim Phúc cô nương bái đường thành thân. Một tháng sau mở ra tiệc cưới, mời các vị cùng Thiết thành dân chúng vui về.”

Thích, quả nhiên bất đồng. Đêm nay muốn thành thân, thành chủ thật đúng là không thể chờ đợi được a!

Lý Hồ cười đi vào đại sảnh, lớn tiếng hét to tìm được đồng chí môn nhiệt liệt thảo luận việc hôn sự này .

Thiết Mộc Ứng cùng Kim Phúc tại đêm đó sau khi bái đường thành thân, liền như vậy mang theo một số người của Thiết gia quân âm thầm ra đi.

Trên đường đi, bởi vì không muốn để lộ rõ thân phận địa vị, bọn họ ngụy thành dân chăn nuôi, dùng một cỗ xe trâu lôi kéo những thứ dụng cụ làm nhà tranh cứ như vậy đi trên đường.

Kim Phúc trên đường rất hoạt bát sôi nổi, nhìn cái gì đều cảm thấy hứng thú. Mỗi đêm đều rúc vào trong ngực Thiết Mộc Ứng ngủ, ngoại trừ thường hay bị ác mộng làm cho thức tỉnh, thì tất cả coi như đều ngủ rất sáng khoái tinh thần.

Ác mộng luôn thấy khi ngủ là Kim Vượng trừng nhìn nàng, nàng đối với cái này trong nội tâm cảm thấy cực độ bất an, bởi vì nàng dùng lực cảm ứng gọi về cho Kim Vượng đến vài lần, vậy mà huynh ấy lại hoàn toàn không có hồi âm.

Nàng đoán rằng hẳn chắc bởi vì đang rất giận nàng, bị nàng chọc cho tức điên vì rõ ràng gả cho một con người, cho nên mới không cùng nàng liên lạc. Nhưng nàng chính là rất thích cảm giác ở bên người Thiết Mộc Ứng, nếu như thành thân có thể quang minh chính đại bên cạnh hắn, vậy có gì không tốt? Dù sao con người sống bất quá bảy, tám mươi tuổi, đợi sau khi Thiết Mộc Ứng chết, nàng lại tiếp tục tu hành, như vậy cũng được nha.

Tuy nhiên nàng vừa nghĩ tới Thiết Mộc Ứng sẽ chết, nên cái gì cũng ăn không vô, nàng nghĩ chắc bởi vì gần nhất thật sự nàng ăn quá nhiều nên thấy thứ gì cũng không muốn nữa.

Lúc này, Kim Phúc ngồi ở trên cỏ, nhìn bọn gỗ dựng gỗ, làm sàn nhà, sau đó mở rộng ra nhà bạt tạo thành khung nhà, đập đập đóng đóng, ba tầng, hết thầy liền đại công cáo thành .

Mọi thứ đều an bài xong đều là nhờ Thiết Mộc Ứng cùng binh lính cùng nhau làm, mà ngay cả thức ăn mà nàng cùng hắn dung đều giống với của những binh lính khác.

Nàng tối hôm qua mới nghe bọn lính nói hẳn lúc nào cũng vì dân, là thành chủ tốt, ngay cả nàng cũng cho là phúc đức lắm mới gả được cho thành chủ !

Vượng , đoàn người đều nói muội gả cho trượng phu tốt, huynh đừng có tức giận muội nữa. Nhanh kên tiếng đáp lại muội, huynh nói gì muội cũng sẽ nghe theo. Kim Phúc lần nữa cố gắng dùng linh lực cùng Kim Vượng khơi thông.

Nàng chờ đã lâu, ngồi thuyền trên thảo nguyên ngoại trừ thanh âm gió thổi qua cây cỏ, còn lại vẫn không có bất cứ thanh âm nào khác.

Kim Phúc nhăn lại lông mày, bắt đầu sợ hãi những gì trong ác mộng sẽ trở thành thực, Kim Vượng không còn để ý tới nàng.

“Tốt lắm, có thể vào được.”

Thiết Mộc Ứng hướng nàng ngoắc, nhìn nàng khoác áo Tuyết Hồ, một thân hồng y thật xinh đẹp, môi của hắn bắt giác cong lên.

Tuy đã thành thân, nhưng vì còn khởi hành trên đường, nên bọn họ chưa động phòng hoa chúc, ở nơi thảo nguyên thoáng mát đầy màu xanh, hắn cảm thấy cuộc sống trong thời gian bây giờ thật rất hạnh phúc

Có Kim Phúc tại bên người, chuyện gì cũng đều thú vị, chuyện gì cũng vui..

Nàng như tiểu yêu thích nhảy lên người hắn đã thành thói quen, bởi vì đã thành thân, hẳn liền không ngăn trở hành động của nàng. Binh lính đều nói bọn họ tình cảm sâu sắc, vị thành chủ phu nhân này bất quá có tình tình của một tiểu oa nhi, suốt ngày cứ quấn mãi bên người thành chủ.

Thiết Mộc Ứng ôm nàng, ngăn cản nàng đang nghịch hoa cỏ.

Kim Phúc dựa vào bên cạnh hắn, bị kéo vào nhà, bên trong chính giữa là bếp lò đang nấu trà sữa, một phòng mùi sữa bốn phía, nhưng nàng lại thờ dài.

“Làm sao vậy?” Thiết Mộc Ứng ngồi xuống thăm ôm lấy nàng đặt bên phải.

“Thiếp đang nghĩ đến Kim Vượng .” Nàng hai tay vòng quanh eo của hắn, đáng thương nói.

“Kim vượng là người nàng gọi là huynh trưởng?” Hắn nhớ nàng có một lần nhắc đến tên người này

“Đúng vậy a.”

“nàng còn có người thân vì sao không nói cho ta biết? nàng hiện nhớ huynh ấy, chúng ta liền mời huynh ấy đến quý phủ ở lại. ta rất hoan nghênh.” Môi của hắn khẽ chạm vào mi tâm đang co lại của nàng, nàng, không thích nàng lo nghĩ.

“Kim vượng đến nếu biết rõ thiếp thành thân rồi, nhất định sẽ la mắng thiếp, bởi vì huynh ấy không thích thiếp cùng người khác có quá nhiều quan hệ.” Nàng lại thờ dài, nhưng Thiết Mộc Ứng thì ôm nàng càng chặt. “Nhưng thiếp thích ở tại Thiết thành, tất cả mọi người rất tốt với thiếp.”

“Nàng cùng Kim Vượng lúc trước cư trú ở Linh sơn chẳng lẽ ở đó không có người ở?” Hắn hỏi.

“Ở sâu trong hang động, cũng chỉ có hai chúng ta.” Nàng nói.

” hai người, thật sự rất buồn.” Hắn giờ mới hiểu được nàng nguyên nhân vì sinh trưởng tại nơi rừng núi không có người, chẳng trách lại có cá tính thần khiết như vậy

“Đó.” Nàng đem mặt vùi sâu vào bộ ngực của hắn, hiện tại rất muốn biến thành hồ ly, như vậy mới được hắn hào hào ôm hết cả người. Đối với Thiết Mộc ung, nàng ngay từ đầu rất tham luyến ngực ấm áp của hắn.

Nhưng là, thời gian ở chung càng lâu, nàng phát hiện hắn luôn buộc bản thân mình vĩnh viễn so với người khác phải nghiêm khắc, luôn luôn đặt nhu cầu của dân chúng Thiết thành lên hàng đầu, những điều này người tu hành đều nên làm, nhưng nàng mặc dù lại tu trên trăm năm cũng làm không làm được như vậy, hắn nhưng lại có thể dễ dàng thực hiện.

Bội phục từ bên ngoài, nàng muốn đối hắn phải tốt. Chỉ cần nàng ở cùng hắn, thì có thể làm cho hắn lộ ra mỉm cười; mà hắn cười, nàng sẽ vui vẻ giống như muốn bay lên trời, những chuyện có lợi cho nhau như vậy việc gì phải ngại?

“Hang động có thể ở sao?” Hắn vuốt phía sau lưng của nàng, rất thích ma sát lưng nàng thế này.

“Thiếp cùng Kim Vượng ở vô cùng tốt, trước còn có Xích Nguyệt ở chung, là sư phụ dạy chúng ta nhập môn tu hành, giáo hội chúng ta như thế nào đi sẵn, tìm linh lực trái cây. Bất quá, nàng rời đi ít nhất trăm năm rồi, cũng không biết đi nơi nào.” Kim Phúc nhắc tới cái này, bỗng dưng rung mình một cái.

“Nàng không thích Xích Nguyệt?” Hắn bắt qua thân thể của nàng, làm cho nàng nằm ngửa khi hắn trên đùi.

Nàng hơi nghiêng thân thể, gò má đem bàn tay hắn trở thành gối đầu, nhỏ giọng nói: “Xích Nguyệt hay bảo chúng ta đi bắt con thỏ, sơn Khương, cột chúng nó tứ chi, cắt cổ chúng nó, luyện một ít chú thuật Huyết Chú. Ta không thích nhìn thấy nhiều máu, chúng nó cũng biết đau chứ.”

“Các nàng nếu không theo?”

Kim Phúc đến rừng mình một cái, hướng sâu trong lòng ngực của hắn, hận không thể có thể tiến vào trong thân thể của hắn.

Thiết Mộc Ung kéo áo lông hồ ly trên người nàng cho ấm, nhìn nàng hôm nay khoác áo Tuyết Hồ mà khuôn mặt vẫn còn tái nhợt, trong nội tâm thương tiếc, vuốt khuôn mặt của nàng.

“Không muốn nói thì đừng nói.”

“Xích Nguyệt bỏ đói thiếp bảy ngày sáu đêm, bị trói tại trong nhâm động chỉ có thể hé miệng uống vài giọt sương sớm trên vách đá, cho nên một chút đói cũng không muốn nghĩ, bởi vì khi nghĩ tới sẽ nhớ khi đó.”

Thiết Mộc Ung nhìn xem nàng khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ, đầu tiên là đem nàng ôm chặt vào lòng, mu bàn tay lại lộ ra gân xanh, hận không thể bóp chết cái tên tàn nhẫn từng đối tệ với Kim Phúc

Nàng nhỏ như một oa nhi, còn hung ác bỏ đói nàng bảy ngày sáu đêm! Xích Nguyệt kia tốt nhất là cầu nguyện đời này đều đừng để hắn bắt được.

Kim Phúc tuy được hắn ôm chặt, nhưng nghĩ tới gian đói trước kia, lập tức lại đem một khóa bánh bao hương trong mồm nhét.

“Ăn chậm một chút, còn có một cái đĩa, ta sẽ không để cho nàng bị đói.” Hắn đau lòng lấy ra một bình nước, uy nàng uống vài ngụm

Kim Phúc đến nuốt xong cả khóa bánh bao, trong mỗi tay đều cầm một cái, mới có biện pháp bình tâm lại.

“Cuối cùng là ai cứu nàng?” . Hắn hỏi

“Kim Vượng đến cho thiếp uống máu của hắn, mới có thể lấy lại sức. Về sau, Xích Nguyệt cùng Kim Vượng tìm đến đồng bọn đánh một trận, đại chiến ba ngày ba đêm đều không ngủ, Kim Vượng phát hiện nàng sắp chết, muốn cùng nàng chết, nàng giật mình, liền từ Linh sơn đào tẩu.” Nàng nhớ cuộc chiến diễn ra kinh thiên động địa, cầm bánh bao trong tay kích động cao thấp đứng đưa.

“Nàng không có việc gì là tốt rồi.” Vỗ vỗ đầu của nàng, lấy bánh bao hương trong miệng nàng một nhét, hắn bỗng nhiên cười.”Nàng ngược lại rất thích hợp đi làm nhà văn, nói chuyện lạ như thật.”

“Thiếp chính là thật sự, thiếp chỉ có bộ dáng vô tư ngốc nghếch thôi.” Nàng mơ hồ không rõ nói.

“Ngốc nghếch?.”

“Như vậy không tốt sao? Kim vượng mà nói thiếp vô tư cũng là một cái phúc.”

“Như vậy rất tốt, nàng chỉ cần tiếp tục sống vui vẻ như vậy, trời sắp xuống, có ta chống đỡ.” Thiết Mộc ung nhìn mặt của nàng, nghiêm túc nói ra.

“Chàng thật tốt.” Kim Phúc đến thực vui vẻ. Quay người lại nhảy đến trên người hắn, an vị trên cái hông của hắn.

Thiết Mộc Ung nhìn qua nàng ngồi ở trên người, cảm giác nàng cùng Tiểu Phúc bất quá chỉ thiếu một cái cái đuôi.

“Không biết Tiểu Phúc lại chạy đi nơi nào.” Hắn hỏi.

“Yên tâm, nó sớm muộn gì sẽ trở về.” bưng lấy mặt hắn, không thích hắn suốt ngày nghĩ đến Tiểu Phúc. Rõ ràng nàng tại trước mặt hắn rồi, còn chưa đủ

sao?

“Nàng nói về rất chắc chắn, chẳng lẽ thật có thể cùng Tiểu Phúc thần giao?” Thiết Mộc Ứng cười nheo hai má phình to của nàng, đối với nàng thật sự chỉ có yêu thích chứ không muốn buông tay.

“Đương nhiên có thể, chàng muốn hỏi gì về Tiểu Phúc, thiếp tất cả đều có thể trả lời.” Nàng vỗ ngực, rất có nắm chắc nói.

“Như vậy nàng nói cho ta biết, vì sao mỗi khi nàng xuất hiện, Tiểu Phúc sẽ biến mất? Bị nàng dọa chạy sao?”

Kim Phúc đến sắc mặt đại biến, lập tức nhảy ra khỏi lồng ngực của hắn, lăn đến một bên ngồi xếp bằng.

Nàng liếc trộm hắn, lại lắc đầu lại cắn môi, vẻ mặt mọi hồ không biết trả lời như thế nào.

“Cái này. Ngươi. Ngần vịn đừng hiểu lầm. Thiếp không phải Tiểu Phúc. Tiểu Phúc cũng không phải thiếp.” Nàng ghi nhớ lời Kim Vương lời, không thể thừa nhận nàng chính là hồ ly a.

Thiết Mộc ứng cười ha ha lên, cánh tay duỗi ra kéo nàng về bên người.

“nàng làm gì lo lắng sợ hãi như thế, nàng là người, Tiểu Phúc là hồ ly, cái này hai loại hoàn toàn bất đồng, ta làm sao có thể nghĩ sai.”

“Vì sao không có khả năng? Linh sơn cũng có rất nhiều hồ ly sẽ biến thành người.” Nàng mở to hai mắt không hề chớp mắt nhìn hắn.

“Loại này yêu ma quái dị, lừa gạt được dân chúng mê tín, còn ta không tin.” Hắn không cho là đúng lắc đầu.

Nàng đâm đâm đầu vai hắn, nghiêm trang hỏi: “Nếu như thiếp nói, thiếp là chính là hồ ly biến thành người?”

“Làm xằng làm bậy, bắt luận nhân yêu, ta đều diệt trừ. Nếu không phải xâm phạm đến Thiết thành, như vậy liền bình an vô sự.”

“Như vậy ta liền yên tâm” Kim Phúc đến nhếch miệng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nằm sấp lên bộ ngực của hắn, ngáp một cái.

Thiết Mộc Ứng thấy nàng đáng yêu, động tình nâng cằm của nàng, hôn môi của nàng, không cho phép nàng ngủ.

Kim Phúc đến bị hắn hôn đến động tình, học phương thức của hắn hôn trả lại, nhưng như thế nào đều có loại cảm giác chưa đủ.

“Có người dạy bảo qua nàng đêm động phòng hoa chúc nên làm những gì sao?” Hắn tại nàng bên tai hỏi, bàn tay mặc dù đã thăm dò vào yếm của nàng, lại vẫn là đặt yên, không dám nhiều lỗ mãng.

“Không có.” Kim Phúc đến lắc đầu, thân thể bởi vì hắn đột nhiên mút ở bên tai mà chấn động.

Môi của hắn lướt qua hai má của nàng, cái trán khẽ chạm vào nàng.

“Ta sẽ dạy nàng” Hắn nhìn chăm chăm đối mắt trong vắt trước mặt.

Kim Phúc đến bàn tay nhỏ bé che mặt, ngăn trở ánh mắt của hắn.

“Chàng. Đừng như vậy xem ta. Ta cảm thấy được thân thể nóng quá.” Nàng giật ra áo yếm hướng bên cạnh quăng ra, kéo từng vạt áo. “Toàn thân cũng không thích hợp tiến lên.”

Nàng khó hiểu tình hình vừa rồi nên nói thẳng. . . , làm cho Thiết Mộc Ứng cũng đỏ mặt lên.

Hắn bỗng đem nàng ôm vào trước ngực, càng dưới hôn nhẹ tóc của nàng, thấp giọng nói ra: “sau đêm động phòng hoa chúc, nàng liền sẽ không cảm thấy không được bình thường.”

“Vì sao đêm nay không thể động phòng hoa chúc?” Nàng chấp lên thân thể, nắm ở cổ của hắn hỏi.

“Bởi vì hôm nay có nhiệm vụ trong người.”

Thiết Mộc Ứng dừng ở bộ dáng xinh đẹp của nàng, dục vọng rục rịch khiến hắn liều lĩnh muốn nàng. Hắn đánh phải mãnh liệt ngồi dậy, chính mình đi đến bên bàn, rót một ly nước uống

“Chàng không cảm thấy hình như có cái gì lạ sao?” Nàng đột nhiên rùng mình một cái.

“Không đúng chỗ nào?”

“Không có thanh âm sinh linh.” Nàng lại đánh rùng mình một cái, cũng không an tâm gì đó nhìn quanh.

“Chúng ta trước vài đêm cũng từng tại thảo nguyên vượt qua, cũng không cái gì lạ. Có ta ở đây, ngươi cái gì cũng không cần sợ.” Thiết Mộc Ứng bung trà sữa nóng ngồi vào bên người nàng, nắm bờ vai của nàng an ổn lòng của nàng.

Kim Phúc đến gạt đầu, tự cảm lấy trà sữa trên tay của hấn uống, nhủ lòng mình không cần nhạy cảm.

Lúc này, một cái bóng đen len lút theo nhà bạt cách đó không xa chợt lóe lên, tại dưới ánh trăng lộ ra răng sắc cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Kim Phúc tới đây một đêm ngủ được không được an ổn, nửa đêm liền bị ác mộng bừng tỉnh.

Nàng đột nhiên trợn mắt, phát hiện thân một mảnh hắc ám. Nàng không sợ tối, nhưng trong mĩm mơ hồ ngửi được mùi hôi thối lại làm cho nàng bất an.

“Tĩnh, tĩnh!” Kim Phúc thúc bả vai Thiết Mộc Ứng, kinh hoàng kêu.

Thiết Mộc Ứng giương lên con mắt, phát hiện bốn phía khuếch ám một mảnh, lập tức đứng dậy rút ra trường kiếm, cũng đem nàng bảo hộ ở sau người.

Vì phòng ngừa thú loại đánh lên ban đêm, nhà bạt vẫn để đèn, cứ coi như là bị gió đập tắt, nhưng sổ sách đều an ổn chứng tỏ gió không thể làm điều đó, trừ phi ——

Có ngoại ban xâm nhập.

Thiết Mộc Ứng hô hấp chậm dần, sờ soạn tìm được cung tên, nín thở ngưng thần nghe thanh âm quanh mình.

“O o.”

Thiết Mộc Ứng một mùi tên hương phía tiếng hít thở vọt tới.

“A!” Một tiếng kêu thê lương vang lên, một hồi gió tanh tông cửa xông ra.

Kim Phúc đến trong lòng cảm giác áp bách quá nặng, biết rõ vừa rồi tại trong nhà bạt có yêu ma mai phục chứ không phải người, mà nồng đậm mùi hôi thối, càng biểu hiện đối phương tuyệt không phải lương thiện.

“Đã đi rồi.” Nàng nói.

“Nếu không phải nàng kịp thời tỉnh lại, chúng ta sẽ không thoát.” Thiết Mộc Ứng không dám buông lỏng phòng bị, mục quang dò xét xung quanh. “Ta lúc trước do an bài Thiết Minh Anh tại chỗ ở của quân lính, nhất định vì chủ quan, mới có thể làm cho người ta bắt đi hấn.”

Kim Phúc lê thân đến thân thể của hấn, cứng đờ người.

“Phía trước trong rừng có người, không chỉ một. . . .” Kim Phúc đến nhỏ giọng nói.

Trong đêm tối, mắt không thể thấy, Thiết Mộc Ứng thượng cung tiễn, eo buộc trường kiếm, cầm thật chặt tay của nàng, chậm rãi hướng phía cửa ra vào di động.

“Nàng núp ở phía sau của ta, nếu như không kịp di động, liền nhảy đến trên người của ta.” Hấn thấp giọng nói ra.

“Chàng bình thường không thể gây thương tổn ta.” Nàng có thuật pháp hộ thân.

“Đừng nói ngốc, nàng chỉ có thể núp ở phía sau thân ta, ta không cho phép nàng bị bất cứ một vết thương nào.”

Kim Phúc không hề biết trừ Kim Vượng ra, sẽ còn có người nguyện ý như vậy vì nàng.

Nháy mắt, nàng không rõ tại sao lại rơi nước mắt, đành phải càng dùng sức cầm tay của hấn, trong nội tâm quyết định ——

Hấn đối nàng tốt như vậy, nàng sau này cũng muốn mãi bên cạnh hấn!

Hai người mười ngón tay giao chặt lại với nhau cùng tiến ra cửa, lúc này ánh trăng chiếu sáng, tầm nhìn hai mắt ngược lại thay đổi.

Nhà bạt ngoại một mảnh tĩnh lặng, thảo nguyên bị gió đêm thổi trúng lung la lung lay, mảnh màu đen trong rừng im lặng dị thường, mà ngay cả âm thanh

côn trùng kêu vang cũng không nghe.

Kim Phúc đưa mắt nhìn bốn phía, không khỏi nhủ mảy. Nàng tất nhiên có kinh nghiệm cùng với yêu thú khác đối kháng, chỉ là nàng cảm giác, cảm thấy cổ tà ác khí tức này quen thuộc đến làm cho nàng bất an.

Trong rừng cây truyền đến thanh âm nhánh cây bị giẫm gãy, nàng kinh nhảy, thân thủ chỉ hướng phía bên phải trong rừng ——

“Người đang chỗ đó!”

“Trốn tránh như vậy sao gọi là hảo hán, có dũng khí liền đi ra cùng ta quyết đấu.” Thiết Mộc Ứng thô thanh vừa quát, giọng lên cung tiền hướng trong rừng bắn.

Đồng đông đồng đông.

Trong rừng cây bốn gã vạm vỡ chạy như điên ra, mỗi người mặt ác ngang ngược, hỏa hồng hai mắt tất cả đều thẳng trừng mắt nhìn Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng xem xét, cảm thấy kinh hãi ——

Cái này bốn gã đại hán, có hai người nguyên bản là binh sĩ bảo vệ nhà bạt, còn hai người thì là hắc phái đi tìm kiếm Thiết Minh Anh .

“Các ngươi bốn người thân là Thiết gia quân còn tự ý tạm rời cương vị công tác, thật không kỷ luật, còn không mau lui ra!” Thiết Mộc Ứng trừng mắt mấy người kia gương mặt trắng bệch, hét lớn một tiếng.

Kim Phúc đến nhìn qua bốn người này, thân hình Xích Mộc cập cứng cong, nàng thân thể run rẩy hướng Thiết Mộc Ứng nhỏ giọng.

“Trong bọn họ đã bị trúng thuật huyết cương, hiện tại người không ra người, chỉ có thể coi là thi thể sống.”

Nàng thanh âm chưa dứt, bốn gã đại hán liền liều mạng tấn công về phía Thiết Mộc Ứng, trong tay song đao, trường kiếm, lợi hại rơi xuống như mưa.

Thiết Mộc Ứng phản kháng lại công kích của bọn họ, Kim Phúc giống như là bóng của họ, tùy theo di động.

Bốn gã Thiết gia quân quần thành một cái vòng tròn, đem Thiết Mộc Ứng bao bọc vây quanh.

Thiết Mộc Ứng không muốn thương vong người một nhà, ở giữa dùng võ nghệ cao siêu tài giỏi, nhưng bốn gã Thiết gia quân tiến sát từng bước, mỗi một chiêu đều muốn giết chết họ.

Kim Phúc thấy Thiết Mộc Ứng mỗi di chuyển đánh trả đều có khiếm nhường chỉ may mắn tránh được chiêu đối phương, nàng thừa dịp họ không chú ý thì nhặt lên cỏ mũi nhọn trên mặt đất, biến thành một thanh kiếm.

“Bọn họ đã không nhận ra người của Thiết gia quân rồi! Bọn họ đã sớm không nhận biết chàng!” Kim Phúc đến kêu to, trường kiếm vung lên, bỏ về phía một cánh tay gã đại hán.

Đại hán cánh tay máu tươi chảy ròng, lại như là không hề cảm giác đau loại tiếp tục kích công.

Kim Phúc đành phải giọng lên trường kiếm loạn vung một trận, nhưng thấy ——

Bốn gã đại hán tất cả đều không tránh không né, máu rơi lông, vẫn không thu tay về, cố ý hướng phía Thiết Mộc Ứng lao thẳng tới.

“Triệt hạ vũ khí, miễn cho khỏi chết.” Thiết Mộc Ứng thấy thế, đau lòng muốn chết, không muốn động thủ lần nữa.

Bốn gã đại hán buông lỏng thân hình tiền gần lại quì sấp xuống, Thiết Mộc Ứng vì vậy biết rõ bốn người nội chiến với chính bản thân cho đến khi hy sinh mạng của mình.

Hắn hàm răng khể cắn, trường kiếm tuôn nhắm thẳng ngực bốn người, cho bọn họ một cái giải thoát.

Bốn người té trên mặt đất, Thiết Mộc Ứng quỳ gối xuống đất, nhìn bốn người huynh đệ chết không nhắm mắt, hắn nắm chặt kiếm, thân hình cường tráng không ngừng run rẩy.

“A!” Thiết Mộc Ứng tuôn ra một tiếng hô to kinh thiên động địa, nước mắt tràn mi. “Nhà bọn họ cũng còn có phụ mẫu, muốn ta như thế nào đối với người thân của họ đây?”

Hắn bàn tay đột nhiên vung hướng khuôn mặt, không có cách nào tha thứ chính mình.

Kim Phúc từ phía sau hắn ôm lấy hắn, nghe hắn trầm thống rên rỉ, nước mắt cũng tùy theo chảy ra hốc mắt.

“Trong bọn họ đã bị cương thi hút máu, tinh khí sớm bị hút hết, cho dù chàng không giết bọn họ, bọn họ một ngày một đêm sau cũng sẽ chết đi.”

“Nhưng ta làm sao có thể chấp nhận!” Thiết Mộc Ứng đánh vào ngực, hận không thể đem tâm đang đau đớn móc ra .

Kim Phúc không thể làm gì hơn, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hấn tư thái bi thương. Người nếu ở chung lâu, nhìn thấy đối phương chết sẽ thống khổ như vậy sao? Kim Phúc đến căng nứ lấy ống tay áo của hấn, lại phát hiện trên cánh tay bị binh lính khi nầy chém trúng, máu chảy ra nhiều và đã bắt đầu đen lại

“Chàng bị thương!” Kim Phúc đến trùng mắt nhìn miệng vết thương, hàm răng bắt đầu run lên, máu cương thấy độc như vậy, nàng đã từng thấy qua.

“Ta không sao.” Thiết Mộc Ứng đẩy nàng ra, thất thần ngồi dưới đất nhìn các huynh đệ, đối với vết thương trên người không thấy đau, tất cả đều không nghiêm trọng.

Kim Phúc thấy vết thương của hấn toát ra máu đen, nhớ tới những vết thương này nhẹ thì mấy tháng mới có thể khép lại, nặng thì thiệt mạng. Vội vàng hoàn hồn, lén lút đem lòng bàn tay che ở miệng vết thương của hấn, thì ra công lực vì hấn chữa thương.

Nàng mới che một chỗ, miệng vết thương của hấn liền khép lại hoàn toàn.

Thiết Mộc Ứng chính mình đang chìm vào bi thương trong lúc đó, hoàn toàn không biết rõ tình hình nàng làm cái gì.

Mà chuyên chú trị vết thương cho hấn, Kim Phúc cũng hồn nhiên không phát giác ra chính mình lại đang tiêu hao kinh châu tu hành lâu nay, thẳng đến nàng đầu vầng mắt hoa ngược lại ngồi dưới đất, nàng mới giật mình tu hành của nàng có lẽ đã mất thêm đi mấy chục năm.

Nàng thờ phỉ phò, cau mày nhớ tới Kim Vượng, nàng dần động, hấn giờ chỉ đề ý tu hành, giờ có thời gian đâu trông nom nàng mà nhắc nhở.

Chính là, Thiết Mộc Ứng bị thương, lòng của nàng hội đau nhức. Nàng nghĩ thù họ lấy hấn, tựa như hấn bình thường thù họ nàng, cho nên, nàng trị liệu cho hấn là đúng.

Kim Phúc tự thuyết phục chính mình, nàng ngồi dưới đất thờ, nhìn hấn tay không đao vài cái huyết, mai táng bốn gã Thiết gia quân.

“Nàng nói đây là máu cương thuật, vậy nàng cũng biết người nào thực hiện tà thuật này?” Thiết Mộc Ứng nghẹn lời hỏi, hai tay bởi vì dùng sức quá độ mà run rẩy.

Hấn không tin chú thuật, cho rằng những Thiết gia quân này là bị hạ độc được thần trí mê muội, khiến cho bọn hấn biến thành người mất ý thức, nhưng hấn nguyện ý nghe ít nhiều ý kiến khác, có lẽ có thể tìm ra bầy.

“Huyết Chú đứng đầu, chính là loại máu cương thuật này. Sau khi yêu ma thi hành máu cương thuật, bởi vì hấp thụ quá nhiều huyết khí, trên người sẽ có mùi tanh hôi, tựa như đêm nay đồng dạng.”

“Nàng vì sao cũng hiểu những vụ thuật này?” Thiết Mộc Ứng trùng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, hấn mày rậm nhíu một cái, lúc này mới đột nhiên giật mình đến —

“Miệng vết thương của ta như thế nào không thấy? Nàng là thế nào chữa thương? Chẳng lẽ nàng cũng thi hành vụ thuật!”

Đầu ngón tay của hấn bấm vào bờ vai của nàng, sắc mặt xanh trắng trùng mắt nhìn nàng, không hy vọng nàng cùng những loại ma thuật quái ác này có quan hệ

“Ta đây không phải vụ thuật, ta là dùng công lực của ta thay chàng chữa thương.” Nàng mở to một đôi mắt to hắc bạch phân minh, thành thật nói.

Thiết Mộc Ứng nghe qua người luyện võ có thể đem công lực trong cơ thể hóa thành khí, bất quá hôm nay mới hiểu được vấn đề này.

“Nàng thay ta trị liệu, công lực có thể hao tổn.” Hấn nâng khuôn mặt của nàng lên, khó chịu phát giác da thịt nàng trở nên lạnh, trắng xanh khiến hấn sợ run cả người

“Có thể xem là vậy a.” Nàng nói chuyện hữu khí vô lực, cả người đều vô lực bên cạnh hấn. “Ta bụng thật đói, một chút khí lực không có.”

“Nàng không nên lãng phí công lực cho ta.” Thiết Mộc Ứng cuối người ôm lấy nàng, bước nhanh đi trở về nhà bạt.

“Chàng bị thương, trong nội tâm của ta đau nhức, không chữa trị tốt cho chàng, ta cũng vậy không thoải mái a.” Nàng nói.

Thiết Mộc Ứng ngực cứng lại, đem nàng ôm càng chặt hơn. Ngựa chiến kiếp sống hơn mười năm, cho rằng chỉ có huynh đệ Thiết gia quân tài cán vì hấn đầu rơi chảy máu, ai biết tiểu gia hỏa này lại cũng vì hấn ngay cả mạng cũng không cần thậm chí ơn cũng không muốn nhận, muốn hấn sao có thể không đem nàng đặt trong tâm

“Là lỗi của ta, người đối Thiết gia quân hạ huyết chú, nói rõ hơn là hướng về phía ta! Ta ngày mai liền trực tiếp cùng một số người trong Thiết gia quân hội hợp, để ngựa bọn họ lần nữa trúng mai phục.” Thiết Mộc Ứng run sợ nghiêm mặt nói ra, đã quyết định muốn cùng đối phương chính diện giao chiến.

Kim Phúc đến cắn môi, cảm giác, sau khi rời đi Thiết thành, trong nội tâm thùy chung không được an bình.

“Chờ ta thể lực khôi phục, ta liền đi gặp Đào Mộc . Đào Mộc thần đồ, sai huynh đệ sử dụng một tà thần trừ yêu, cho chàng tùy thân mang theo. Người dùng huyết chú để huyết chú khống chế người, sợ nhất Đào Mộc .” Như nàng sẽ không sợ.

“Nàng làm thế nào biết dùng Đào Mộc có thể chế yêu?” Thiết Mộc Ứng thấy nàng khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn, tò mò hỏi.

“Ta tu hành thật lâu, loại lừa bịp này không lừa được ta, chính đêm nay gặp gỡ thứ kia cổ tà khí so với ta càng mạnh.” Kim Phúc đến trong đầu hiện hiện yêu ảnh kia, lông mày khóa càng chặt hơn.

Thiết Mộc Ứng thấy nàng sợ hãi như thế, vì vậy cố ý nói ra: “Nàng gương mặt này nhìn tới cũng không có nhiều tuổi, sao dám đồng dạng nói đã tu hành thật lâu.”

Kim Phúc đến không biết trả lời thế nào vấn đề này, đành phải bài trừ đi ra một cái cười ngây ngô, chỉ là nàng hiện tại không có khí lực, nở nụ cười vài cái, liền thở hổn hển

“Ta mang người tìm đại phu.” Hắc mày rậm lo lắng, lập tức xoay người đi về hướng ngựa.

“Ta ăn một chút gì bồi bổ nguyên khí, liền không có việc gì.” Nàng nói.

“Ta lo lắng.”

“Yên tâm yên tâm nha, ta chỉ muốn ăn muốn ngủ, ăn no ngủ đủ liền không có việc gì.” Nàng ôm cổ của hắn, mềm nhẹ nói.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng cầu xin. Cước bộ vừa chuyển, xoay người lần nữa đi trở về nhà bạt. Tiến nhà bạt, Thiết Mộc Ứng trước đem Kim Phúc đến đặt trên mặt thảm, nhóm lên ánh đèn, liền vội vàng đem một cái giỏ bánh bao đặt bên cạnh tay nàng.

Kim Phúc tới bắt bánh bao nguội, đáng thương nằm, không ngừng gặm cắn.

Nàng hiện tại biết rõ ba trăm năm công lực biến thành hơn một trăm năm, còn muốn miễn cưỡng duy trì hình người hậu quả chính là trở nên suy yếu. Vừa nghĩ tới nàng sau mỗi ngày ngựa không dừng vô thì ăn cái gì duy trì nguyên khí, nàng đã cảm thấy mệt mỏi.

Hoặc là, nàng nên trở về Linh Sơn tu hành, Linh Sơn tu hành một tháng, còn hơn một năm công lực nhân gian.

Chính là.

Kim Phúc đến nhường mày miết hướng Thiết Mộc Ứng, ngực trong ồ lập tức bắt ổn. Nàng không nghĩ rời đi hắn, nghĩ cùng ở bên cạnh hắn làm cho hắn cười, muốn cùng hắn một mực cùng một chỗ!

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng, cảm giác được tối nay ánh nến ở dưới con người đen sâu kín của nàng lóe quang, không biết có bao nhiêu làm cho người ta triu mến.

“Ta còn là cảm thấy lạnh.” Nàng dẹp môi, hướng hắn vron tay.

Thiết Mộc Ứng trước lấy ra cho nàng áo khoác Tuyết Hồ vì nàng phủ thêm, lại đem bàn tay nàng lạnh như băng để vào vạt áo của hắn.

“Làm gì đối đãi ta tốt như vậy? Vất vả tu hành công lực lại bởi vì thay ta chữa thương mà hủy hoại chỉ trong chốc lát, đáng giá không?” Hắn cái trán khẽ chạm vào nàng nói.

“Ta chỉ biết không nên để chàng bị thương.” Tay nhỏ bé của nàng che ở bộ ngực của hắn, tham luyện độ ấm của hắn, có thoáng cái nhẹ vỗ về.

Thiết Mộc Ứng thở hộc vì kinh ngạc, cả người đều nhiệt huyết sôi trào, hắn cúi đầu nghĩ lời tay của nàng ra.

“Rất ấm áp.”

Nghe thấy nàng thỏa mãn thở dài một tiếng, hắn đành phải cứng rắn mà đem bàn tay an trí tại bên người, bắt buộc chính mình nhìn xuống loại tra tấn này. Nàng hôm nay thân thể chính là suy yếu, hắn không nên động tĩnh.

“Mấy ngày nay ta đều có dự cảm bất hảo, tu hành giờ nói duyên cũng nói kiếp, ta không biết đêm nay sự việc này diễn là duyên hay là kiếp. Thật hy vọng chính mình không cần phải ngốc nghếch như vậy, vậy có thể tình huống chuyện sau này.” Nàng lại kể hắn một chút, tham gò má ửng đỏ của hắn.

Nàng nhẹ nhàng hô hấp nghịch da thịt hắn, như là từng cái hôn nhu hòa, để xóa bớt nỗi bất an trong lòng.

Thiết Mộc Ứng thân hình cứng còng, mệnh lệnh chính mình xem nhẹ tất cả cử động sười ấm của nàng.

“Ta không thích nàng lúc nào cũng nói đến việc tu luyện, như vậy tùy thời đều phải rời đi.” Hắn khàn khàn nói ra.

“Đối với chàng chính là một tu hành.” Cũng không thể muốn nàng đem việc hóa hồ ly này thành chuyện nhỏ chứ.

Nàng chu môi, nhìn hắn liếc.

“Đã đáp ứng trở thành thê tử của ta, liền không còn muốn tu hành. Ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, sinh vài tiểu oa nhi, không phải vô cùng tốt sao?” Hắn

cổ nén dục vọng căng cứng lúc này gương mặt cô thể hiện một tầng vui vẻ, đôi môi cũng không tự kiềm chế cúi xuống tại môi nàng vuốt.

“Sinh oa nhi a. Giống hồ ly bố cùng hồ ly mẹ sau khi giao hoan, sẽ sinh tiểu hồ ly, người cũng đồng dạng sao?” Nàng ôm lấy cổ của hắn, đáp lại nụ hôn của hắn, tham lam ấm áp không an phận vén lên áo bào của hắn, nghĩ dò xét sự ấm áp của hắn.

“Nàng biết rõ cái gì gọi là giao hoan?” Hắn cứng đờ, bởi vì lời mà nàng nói. . . , càng bởi vì nàng cử động.

“Biết rõ.” Môi của nàng tron đến cổ của hắn .

“Nàng kia như thế nào lại không biết đêm động phòng hoa chúc? Đêm động phòng hoa chúc chính là muốn giao hoan.” Hắn theo trong hàm răng tóe ra lời nói , chỉ kém một đỉnh điểm muốn đem nàng vồ đến trên mặt đất.

“Đêm động phòng hoa chúc muốn giao hoan!” Kim Phúc mục quang lập tức nhìn về phía của hắn nửa người dưới, chỉ thấy chỗ đó quả nhiên sưng lên.”Đúng vậy! Hồ ly cha trước cũng sẽ biến thành như vậy!”

Thiết Mộc Ứng mặt đỏ, phút chốc nâng cằm của nàng, không cho phép nàng lại nhìn.

“Chàng vì cái gì luôn mặt đỏ?” Kim Phúc đến bụng lấy mặt của hắn, cực độ không hiểu hỏi.

“Còn nàng vì sao luôn có thể nói như vậy?” Hắn bắt đắ dĩ nói ra.

“Chúng ta đây khi nào muốn giao hoan?” Nàng mở to mắt hỏi, đối với việc chưa từng thử qua rất hứng thú và tò mò

Một bà dục hòa lập tức kéo lên ngực Thiết Mộc Ứng, hướng đốt khuôn mặt của hắn cùng phân thân phía dưới đau đớn.

“Nếu thể lực nàng không có vấn đề, chúng ta liền có thể giao hoan.” Hắn khó khăn nuốt nước miếng.

“Vậy chàng chờ ta với, ta ăn vài cái bánh bao nữa, sẽ không có vấn đề .” Ánh mắt của nàng sáng rõ, cả tinh thần sôi nổi.

“Việc này không cần phải gấp gáp tại một khắc.” Thiết Mộc Ứng nhìn xem bộ dáng nàng miệng lớn nuốt bánh bao , cái gì xấu hổ tâm tình tất cả đều ném. . . lên chín từng mây.

Hắn hơi ngửa đầu, tuôn ra trận cười to.

Sớm phải biết nàng không phải nữ tử tầm thường, vậy hắn còn đang nhớ cái gì? Trời đất làm giường làm màn, vừa vận làm cho thiên địa chứng kiến bọn họ kết hợp.

Huỳnh đệ Thiết gia quân chết làm cho tâm của hắn đau nhức, nhưng hắn sẽ không bởi vậy bị đánh ngã, mà nàng chính là người bên cạnh giúp hắn chèo chống đứng lên

“Nàng ăn bánh bao từ từ, ta đốt thùng nước nóng để cho chúng ta lau.” Thiết Mộc Ứng rút đi một thân áo bào màu đen, bước đi hướng lò bên cạnh.

Chỉ là, Thiết Mộc Ứng tuyệt đối không nghĩ tới ——

Hắn còn không có lau xong, Kim Phúc đã ăn xong bánh bao liền hướng hắn đánh tới.

Mà hai người tại một hồi dây dưa, rất nhanh liền trên mặt đất trên nệm danh xứng với thực trở thành vợ chồng đích thực.

Một đêm triền miên, Kim Phúc mệt mỏi lại thỏa mãn.

Thiết Mộc Ứng tình hình cũng giống nàng, cảm thấy như thế nào cũng muốn không đủ nàng. Vốn nên săn sóc nàng mới nếm thử mây mưa, không nên quá trêu chọc nàng, ai biết mỗi một lần đều là nàng trước mở đầu đốt hòa.

Kim Phúc từ không hiểu được cái gì gọi là tự chế, hết thấy đều muốn vừa lòng

Theo trên người hắn biết rằng nam nữ giao hoan sung sướng, nàng liền nhịn không được một mà tiếp, lại ba mà nghĩ đòi hỏi. Không chỉ là tham luyến loại vui thích, càng mê luyến loại hai người hòa hợp nhất thể có cảm giác an tâm.

“A.”

Thiết Mộc Ứng nhìn nữ nhân trước mặt, run rẩy liên tiếp, hai gò má xinh tươi, con mắt xinh đẹp không gì sánh được, không khỏi nhanh hơn cước bộ.

Nàng ngăn không được hắn, rất nhanh liền hồng mắt khi hắn chiếm lĩnh xuống. Tại một hồi từ tiếng rên nhỏ vụ liền đến tiếng la khóc đạt tới cực hạn, nằm ngã vào giữa bộ ngực hắn.

Thiết Mộc Ứng không chỉ nghĩ đến thỏa mãn của mình , cắn chặt hàm răng, liều mạng khắc chế suy nghĩ sẽ cùng nàng giao hoan tiếp.

Tiểu gia hỏa này thật sự là tra tấn hắn!

Kim Phúc thân thể mềm dựa vào trong lòng ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trên lồng ngực hắn xoa nhẹ vài cái.

“Đói, muốn ăn bánh bao.” Nàng nói.

“Chỉ cho phép ăn một ít, ăn xong liền nên ngủ.” Nàng náo loạn một đêm, sắc trời đều nhanh sáng.

Thiết Mộc Ứng chịu đựng dự vọng chưa đủ thống khổ, cầm lấy áo khoác Tuyết Hồ đắp thân thể của nàng.

Kim Phúc đến ngáp một cái, mí mắt nửa khép lại.

Thiết Mộc Ứng đứng dậy vì nàng mang tới một khóa bánh bao, cũng trên mặt thảm chứng kiến một đoạn cái đuôi màu nâu.

“Tiểu Phúc, người trong này à.” Hắn mừng rỡ muốn đi vuốt ve đuôi hồ.

Thảm! Nàng quá phóng túng tiêu hao thể lực, lại lộ ra nguyên hình. Kim Phúc đến sắc mặt trắng nhợt, vội vàng mặc niệm nâng chú ngữ, trong nháy mắt thu hồi cái đuôi.

Thiết Mộc Ứng suy nghĩ, không thể tin tưởng đoạn giấu đầu lòi đuôi lại không cánh mà bay.

“Tiểu Phúc, người trong này à.”

Thiết Mộc Ứng đương nâng cả kiện áo lông, dưới áo lông cũng chỉ có ——

Kim Phúc thân thể trần truồng.

Hắn nhìn lại lông mày, không thể tin vung lên thảm cẩn thận xem xét.

“Làm sao có thể không thấy?” Thiết Mộc Ứng dùng sức nháy mắt vài cái, không tin chính mình hội hoa mắt đến tận đây.

Kim Phúc nhìn về mặt hắn hoài nghi, nàng dùng áo lông hồ bao lấy chính mình, chậm rãi ngồi dậy.

Đây gọi là “Giấy không thể gói được lửa” a!

“Ta rõ ràng nhìn thấy cái đuôi Tiểu Phúc.” Thiết Mộc Ứng ngồi xếp bằng trên mặt đất, lông mày càng nhăn càng căng.

“Tiểu Phúc không ở đây trong lúc này, chỉ có ta.” Kim Phúc đến nắm chặt nắm tay, quyết định nói.

“Ta rõ ràng mới chứng kiến Tiểu Phúc giấu đầu lòi đuôi.” Hắn chém đinh chặt sắt nói.

Nàng cầm tay của hắn, quyết định nói tất cả.

Bọn họ cái gì việc thân mật đều đã làm, nàng là hồ yêu một chuyện, cũng không thể giấu diếm hắn cả đời a.

Dù sao hắn sùng ái Tiểu Phúc, cũng thiên vị Kim Phúc, Kim Phúc cùng Tiểu Phúc cũng đều là một thể, giấu hắn nàng thật không thoải mái.

“Đây không phải là Tiểu Phúc, đó là của ta giấu đầu lòi đuôi lộ ra.” Kim Phúc đến lớn tiếng nói ra.

“Người nói người giấu đầu lòi đuôi lộ ra rồi?” Thiết Mộc Ứng cả kinh, không thể tin nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Kim Phúc đến đột nhiên sụt hạ vai, không dám nhìn nét mặt của hắn. Ngốc, nàng đã quên hắn nói qua hắn không tin cái gì yêu ma quái dị, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Biến thân làm cho hắn nhìn sao?

“Ha ha ha!” Thiết Mộc Ứng cười to mà đem nàng ôm trở lại bên cạnh, còn bầm véo má của nàng. “Nàng mệt muốn chết rồi sao? Nói cái gì điên điên vậy?”

Hắn cười đáp thờ không nổi, nhưng áp lực đầu vai lại vì vậy mà trì hoãn không ít.

“Nàng kể tiếp sẽ không phải muốn nói cho ta biết nàng chính là Tiểu Phúc, Tiểu Phúc chính là nàng a?” Hắn cười hỏi.

Kim Phúc đến nguyên bản yếu ớt gật đầu, nhưng nàng lúc này nghĩ một chút, bởi vậy quyết định hỏi trước: “Chàng hi vọng ta là người, hay là ta biến thành Tiểu Phúc?” Nàng không nên bị hắn chán ghét.

“Còn hồ đồ sao? Nàng nếu là hồ ly, chúng ta liền không có khả năng ở cùng một chỗ, người cùng hồ ly dù sao bất đồng.” Thiết Mộc Ứng cười đem nàng trở lại thảm, cùng nàng sóng vai nằm xuống.

Hắn chắc một muốn chết rồi, mới có thể thấy áo lông hồ trở thành cái đuôi Tiểu Phúc . Thiết Mộc Ứng trong lòng nghĩ ngợi nói.

Kim Phúc ngửa đầu nhìn hắn hình dáng cương nghị, bị ai phát hiện hắn căn bản không hy vọng nàng là hồ ly.

Tiểu Phúc cũng tốt, Kim Phúc cũng hảo, nàng thích hắn tâm ý không thay đổi, có thể hắn nếu không phải như vậy.

Kim Phúc đến gần môi, thân thể co lại, bàn tay nhỏ bé thì nắm chặt thành quyền đặt ở ngực run rẩy.

“Còn đang suy nghĩ ta hi vọng nàng là người, hay là Tiểu Phúc sao?” Hắn xem xét nàng như là còn đang buồn rầu việc này, nghiêng người khuỷu tay khỏi động chính mình. “Ta muốn nàng cùng Tiểu Phúc đều cùng ở bên cạnh ta. Nhưng là, ta đối nàng tự nhiên bất công một ít, bởi vì nàng là thê tử của ta, có thể đi cùng ta tâm linh tương thông, có thể cùng ta dặt tay trải qua đời người.”

“Hồ ly liền không thể cùng chàng tâm linh tương thông sao?” Nàng mở to mắt, chưa từ bỏ ý định mà hỏi thăm.

“Việc này vớ vẩn như thế, cũng khiến nàng suy nghĩ, nhanh ngủ đi.”

Thiết Mộc Ứng đem môi dán tại tóc của nàng , vuốt phía sau lưng của nàng, hô hấp rất nhanh liền trở nên vững vàng.

Kiếp sống quân nhân làm cho hắn dưỡng thành thói quen ngã đầu nằm ngủ, bất quá vài lần hô hấp, hắn liền chìm vào ngủ say.

Kim Phúc nghe tiếng hít thở của hắn , cảm thấy nàng cũng đã mệt mỏi muốn ngủ, nhưng nàng rất sợ sau khi thư giãn ngủ, lại sẽ không cẩn thận hiện ra nguyên hình, làm cho hắn phát hiện nàng kỳ thật chính là Tiểu Phúc.

Cho nên, nàng dùng một chút ít công lực tu hành còn lại cố gắng thức tỉnh mình không ngủ

Nàng nhắm mắt lại nghĩ mình đang tu hành, kinh hoàng phát hiện hắn quang mang yếu ớt âm đạm.

Trong nội tâm nàng sợ hãi, quyết định sau khi trở lại Thiết thành, muốn tìm một chỗ không người, bế quan tu luyện mười ngày, tận lực trở lại một ít công lực.

Nếu không, nàng không có cách nào khác làm người cùng hắn gần nhau a.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau, Thiết Mộc Ứng mang theo Kim Phúc cưỡi ngựa đi đến chỗ anh em Thiết gia quân để hội họp. Lúc này, Thiết gia quân đã bao vây quanh nhà gỗ đơn sơ mà Thiết Minh Anh bị người bắt đi nhốt ở đó, chỉ đợi Thiết Mộc Ứng đến.

Thiết Mộc Ứng xuống ngựa, nhìn qua khuôn mặt Kim Phúc lo lắng mệt mỏi, trái tim không khỏi ảm áp —— nàng lại vì hắn bận tâm lo nghĩ đến một đêm chưa ngủ.

Tại trước quân đội, Thiết Mộc Ứng không cho phép chính mình biểu hiện ra tình cảm cá nhân, vịn nàng xuống ngựa, đơn giản để nàng đi theo sau lưng.

“Hong Tuyết Anh, Thiết thành chủ đã đến, còn không mau ra nghênh đón.” Hùng doanh trưởng Thiết gia quân nói ra.

Hong Tuyết Anh lượn lờ đi ra khỏi nhà gỗ, một thân quần áo trắng phôi hợp dung nhan quốc sắc thiên hương, rất điềm đạm đáng yêu.

“Thình thành chủ giúp tiểu nữ minh xét.” Hong Tuyết Anh nhẹ nhàng khẽ chào thân, cổ áo mờ chảy xuống một bên, lộ ra một bên vai trắng.

Kim Phúc nhìn Hong Tuyết Anh, miệng nàng mím chặt, thân thể bắt đầu phát run, sắc mặt phát xanh, lén lút trốn sau lưng Thiết Mộc Ứng, lại vung lên cái mũi linh mẫn ngửi được mùi máu tươi.

“Chính y phục của người lại.” Thiết Mộc Ứng trừng mắt Hong Tuyết Anh, thô thanh quát.

“Tiểu nữ thất lễ, thật sự là bị đại nạn này, vô ý nhất thời.” Hong Tuyết Anh kéo quần áo lại, giơ lên tay áo rộng, dẫu tay áo mà khóc.

Kim Phúc thò ra liếc nhìn lên nữ tử trước mắt, rồi lại rất nhanh lùi về sau lưng Thiết Mộc Ứng.

Khoảng cách như rất gần, nàng rất rõ ràng cảm nhận được, nữ nhân trước mắt chính là người nàng đã lâu không gặp - sư phụ Xích Nguyệt!

“Huỳnh trưởng ta khỏe không? Ai bắt các người tới nơi này?” Thiết Mộc Ứng hỏi.

“Phu quân ta sau khi bị bắt, sống cũng không ra sống chết cũng không thể, thỉnh thành chủ đi vào xem.” Hồng Tuyết Anh nói ra.

“Các người theo ta vào cửa.” Thiết Mộc Ứng ôm Kim Phúc tới Hùng doanh doanh nói ra.

Mấy người tất cả cùng nhau đi vào trong nhà bạt, chỉ thấy ——

Thiết Minh Anh vẫn không nhúc nhích nằm ở thảm, hai mắt vô thần mở to, sớm đã thành người không còn ý thức.

Thiết Mộc Ứng vội vàng tiến lên một gôi chạm đất dò xét mạch của hắn.

“Tinh khí của hắn đều bị hút khô rồi.” Kim Phúc đến thấp giọng nói ra, rất nhanh liếc nhìn Hồng Tuyết Anh.

“Cô nương như thế nào biết được? Cô nương có hay không biết cách trị hết cho phu quân ta?” Hồng Tuyết Anh vội tới trước mặt nàng, bắt lấy cổ tay của nàng.

Tiểu Yêu Kim Phúc lớn mật, lại dám cùng ta đối nghịch, xem ta như thế nào đối phó người!

Một đạo lớn theo Hồng Tuyết Anh đụng chạm, trực tiếp đâm vào não bộ Kim Phúc.

Sư phụ, ta không có cùng người đối nghịch! Kim Phúc nói.

Người đem qua rõ ràng phá hủy những thi ma ta phải đi, còn dám nói không hủy đại sự của ta!

Ta lại không biết đó là người. Kim Phúc nói.

Ta phải lấy đi nội lực của người để người khỏi phá hư đại sự của ta.

Hồng Tuyết Anh một lực cầm tay Kim Phúc, bí ẩn ra tay.

Kim Phúc thân thể phát lạnh, cảm giác công lực theo chỗ cô tay càng không ngừng tiết ra. Nàng không thể co tay trở về, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồng Tuyết Anh quang minh chánh đại lấy đi công lực của nàng.

“Người làm cái gì, buông nàng ra!” Thiết Mộc Ứng ngẩng đầu nhìn thấy Kim Phúc sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, liền tranh thủ ôm nàng trở lại bên cạnh.

Chỉ là hắn mới đụng phải thân thể Kim Phúc, cả người lại như bị điện giật, rung mạnh một chút.

Hắn vội vàng nhìn về phía nàng ——

Kim Phúc đến dựa vào trước ngực hắn, hơi thở khó khăn, miễn cưỡng đem một chút công lực thu hồi trong bụng.

“Làm sao vậy?” Hắn hỏi.

Kim Phúc đến cầm chặt lấy vạt áo của hắn, sợ hãi đến hàm răng liên tiếp run lên, nói cái gì đều nói không được.

“Ta chỉ là một giờ nóng vội, không cần thận dụng chạm lấy vị cô nương này.” Hồng Tuyết Anh hai mắt đầm lệ run run nói.

“Đây là thể tử của ta.” Thiết Mộc Ứng lại đem Kim Phúc ôm chặt một ít, nhưng lại như thế nào cũng ngăn không được nàng run rẩy.

“Ta thất lễ.” Hồng Tuyết Anh lại khẽ chào thân.

“Chúng ta đi.” Kim Phúc thúc cánh tay Thiết Mộc Ứng, sắc mặt trắng bệch nói.

“Ta đem sự tình sau khi hỏi xong, liền có thể ly khai.” Thiết Mộc Ứng yêu thương vuốt tóc của nàng, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Tuyết Anh vẻ mặt nghiêm nghị.

“Vài tên nô bộc đem ta cùng phu quân sau khi giao cho một nữ tử, liền đều chết bất đắc kỳ tử. Nàng kia đem chúng ta nhốt ở chỗ này, hướng trên mặt phu quân ta thở hắt ra, phu quân ta tự biến thành như vậy.” Hồng Tuyết Anh nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, khuôn mặt thanh tú ngay cả đám hùng doanh trưởng bên cạnh cũng thấy mềm lòng. “Hôm qua ta thấy Thiết gia quân tiến lại, cho rằng rốt cục có thể thoát khổ, không ngờ trong đêm có hai gã Thiết gia quân đột nhiên trở nên hung mãnh đáng sợ.”

Hồng Tuyết Anh thân thể run rẩy không tiếp tục lời nói.

“Tên kia nữ tử đã cho quân Thiết gia đang làm nhiệm vụ bị hạ được gì?” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Nữ tử chưa từng trông thấy. Chỉ là trước khi bị bắt, liền có cao nhân nói cho ta biết, nói trong Thiết thành có hồ ly quấy phá, ta nghĩ phu quân ta đã bị hồ ly hút tinh khí.” Hồng Tuyết Anh nói ra.

Kim Phúc mở to mắt nhìn nàng ta, không biết nàng làm sao dám lấy chính mình là hồ ly nói ra như vậy

“Cao nhân cho ta cái phù chú, nói là hồ ly tinh nếu gặp phù chú này, sắc mặt sẽ trắng bệch, tứ chi vô lực, đầu choáng váng hoa mắt.” Hồng Tuyết Anh liếc nhìn Kim Phúc.

Hùng doanh trưởng cũng rất mau nhìn một chút Kim Phúc .

Thiết Mộc Ứng trong lòng nhéo một cái, cũng rất nhanh ôm lấy Kim Phúc mà nói: “Chơi đùa một đêm không ngủ, hiện nay biết rõ mệt mỏi a.”

Hùng doanh trưởng thấy thành chủ trên mặt thần thái trĩu mến, đầu tiên là sững sờ, tiện đà cười to lên tiếng.

“Không thể tưởng được thành chủ con người sắt đá cũng có mặt nhu tình này.” Hùng doanh trưởng nói ra.

“Tiểu tử kia chính là tham ăn ham chơi.” Thiết Mộc Ứng vừa cười vừa nói, xoa xoa đầu nàng .

“Đói bụng rồi.” Kim Phúc đến vuốt bụng, suy yếu nói.

Hai nam nhân nhìn nhau, cười to lên tiếng.

Kim Phúc ai oán liếc nhìn Thiết Mộc Ứng —— nàng lúc này thật là công lực đại thương, chỉ có thể dựa vào ăn để tạm thời bổ sung ít thể lực a.

“Tốt lắm, bảo binh lính tới thu thập tất cả , đưa Thiết Minh Anh trở lại Thiết thành, tìm đại phu tốt nhất trị liệu.” Thiết Mộc Ứng hạ lệnh.

“Đây là yêu hồ làm càn, tìm đại phu cũng vô dụng .” Hồng Tuyết Anh tiến lên ngăn trước mặt Thiết Mộc Ứng, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

“Trong Thiết thành không cho phép truyền thuyết loại sự việc có yêu ma quỷ quái.” Thiết Mộc Ứng thần sắc trầm xuống nói.

Kim Phúc đến giương con mắt, muốn nói lại thôi, nhìn hắn.

“Tiểu nữ tử hôm nay không chỗ nương tựa, hết thấy mọi việc đều xin nhờ thành chủ phán xét.” Hồng Tuyết Anh ôn nhu nói, con mắt tình ý lưu động theo dõi hắn.

“Ngươi cùng phụ thân có tội phản quốc rất lớn, lưu ngươi một cái mạng chính là muốn ngươi hảo hảo hầu hạ đại ca của ta, việc này không cần công đạo.” Thiết Mộc Ứng nghiêm nghị nói, ôm Kim Phúc liền hướng ngoại đi, nhìn cũng không nhìn Hồng Tuyết Anh một cái.

Hồng Tuyết Anh cắn răng, thân thể lại đột nhiên hướng bên cạnh ngã xuống, Hùng doanh trưởng vội vàng đỡ nàng.

“Không sao chứ?” Hùng doanh trưởng hỏi.

“Đa tạ tráng sĩ” Hồng Tuyết Anh đỏ bừng mặt, cúi Hùng doanh trưởng một cái.

Hùng doanh trưởng liền cảm giác đầu óc một hồi hôn mê, cảm thấy đối phương tập kích hương khí , liền muốn hướng nàng trừ khử.

“Còn không mau đi ra, chẳng lẽ nghĩ muốn cùng người ta buôn chuyện.” Thiết Mộc Ứng tại bên ngoài lạnh lùng quát.

Hùng doanh trưởng vội vàng quay người lại, nhìn không chớp mắt đi nhanh chạy về phía trước.

Kim Phúc , chúng ta chờ coi. Ta tuyệt sẽ không để cho Thiết Mộc Ứng hủy diệt những ngày an nhàn của ta. Hồng Tuyết Anh dùng ma âm truyền lời nói ra.

Ta sẽ không để cho ngươi thương tổn chàng! Kim Phúc đến thanh âm run rẩy nhưng kiên định nói.

Chỉ bằng ngươi!

Hồng Tuyết Anh cười lạnh một tiếng, theo Thiết gia quân vào nhà nàng cái xác không hồn của trượng phu nàng lên, lại lần nữa bày ra biểu tình thiếu phụ thống khổ. Một năm trước, nàng vào thành du lịch, chiếm cứ thân xác Hồng tuyết Anh, bò lên vị trí thành chủ phu nhân, hưởng thụ lấy vinh hoa phú quý, cũng lấy vô số mạng người trong Thiết thành tu luyện huyết chú, công lực sớm đã không giống bình thường.

Chỉ là, tại quân quyền Thiết Mộc Ứng đe dọa phía dưới, nàng tổng không cách nào giết quá nhiều người. Nguyên lai tưởng rằng đầu độc Hồng Cương, dẫn Chu gia quân vào thành định có thể bức đi Thiết Mộc Ứng, lưu tại trong thành từ thương vô số, thuận tiện nàng lấy mạng một số, nhưng Thiết Mộc Ứng lại đại phá.

Chu gia quân, làm hồng đại sự của nàng. Mà ngay cả nàng hôm nay lập kế đem Thiết Mộc Ứng lừa gạt đến biên thù, cũng còn không nhúc nhích được hắn.

Nàng không cam lòng, nàng muốn đoạt lại những thứ thuộc về của nàng!

Hồng Tuyết Anh chảy nước mắt vào nhà, bắt động thanh sắc kẻ Hùng doanh trưởng.

Kim Phúc sau khi về Thiết thành, bệnh nặng một hồi.

Mấy ngày sốt cao không giảm, làm cho Thiết Mộc Ứng trông nàng vài đêm.

Kim Phúc biết mình nên chợp mắt nghỉ ngơi thật tốt, nhưng nàng không dám ngủ, tổng sợ sau khi ngủ, sự phụ sẽ đổi Thiết Mộc Ứng bất lợi; cũng sợ chính mình ngủ đi, hiện ra nguyên hình hồ ly.

Lúc lực chống đỡ hết nổi nàng vài lần lâm vào hôn mê trong mộng, trong mộng lộ về Xích Nguyệt không có hảo ý uy hiếp, làm cho nàng sợ tới mức liên ngủ cũng không dám.

Nàng không biết Xích Nguyệt như thế nào biến thành con gái Hồng Cương nữ nhân Hồng Tuyết Anh? Nhưng nàng hiểu được Xích Nguyệt dục nội lực lấy thân xác Hồng Tuyết Anh, những yêu hồ cũng loại cũng không thể có khả năng đó. Như nàng nhớ không lầm những chú thuật kia, Xích Nguyệt vài ngày hút sạch tinh lực một người liên pháp lực tăng mạnh.

Thiết thành kỷ luật nghiêm minh, Xích Nguyệt như thế nào có biện pháp ăn nhiều người như vậy, mà không bị phát hiện ? Nàng lại nên như thế nào ngăn cản Xích Nguyệt ? Kim Phúc đến chân khí chính mình tu hành không chăm chỉ, đã quên Kim Vượng nói qua Xích Nguyệt có điểm yếu chỗ nào.

Mấy ngày nay vài đêm, Kim Phúc cứ như vậy nhiều lần suy tư những vấn đề kia, khuôn mặt mướt mà cấp tốc gầy gò, ngay cả nói chuyện cũng hơi thờ mong manh.

Thiết Mộc Ứng vì thế lo lắng không thôi, triệu đại phu tốt nhất trong thành, lấy được tin tức nhưng đều là nàng tức giận máu hao tổn kịch liệt, phải hảo hảo bồi bổ nhiều.

Vì vậy, cái tiết mục rót thuốc mỗi ngày ít nhất phải trình diễn một hồi.

“Thuốc này uống sạch.”

Thiết Mộc Ứng vừa tại triều đình lý cùng các trưởng lão mở hết hội nghị, một hồi về phòng liền cầm trong tay chén thuốc hướng Kim Phúc tiến.

Kim Phúc co rúc ở góc, hận không thể chấp cánh mà bay.

Thiết Mộc Ứng mày rậm nhíu một cái, thần thái nghiêm nghị trừng mắt nàng.

“Thân thể suy yếu như vậy, còn không hảo hảo uống thuốc, là muốn cùng chính mình gây khó dễ sao?” Hần nghiêm nghị nói ra.

Kim Phúc không để ý tới hần nói cái gì, hàm răng cắn chết, như thế nào cũng không thuận theo. Uống thuốc đáng làm cho nàng muốn khóc, nàng cũng không phải đầu óc có vấn đề, làm gì phải ngoan ngoãn uống thuốc đáng.

“Uống sạch đi, ta sẽ cho người ta đưa tới một đĩa lớn bánh bao Phù Dung.” Thiết Mộc Ứng thuốc đưa tới bên cạnh môi của nàng.

Kim Phúc nuốt ngụm nước miếng, còn mắt trừng lớn một ít, đúng là vẫn còn lắc đầu.

“Thôi. Nàng không uống cũng được, ta gần đây mọi việc phiền muộn, cũng không kém nàng không uống thuốc, thân thể không tốt cái này như nhau.” Thiết Mộc Ứng đặt chén súp, đưa lưng về phía nàng, thở dài một tiếng.

Sau lưng Thiết Mộc Ứng một hồi lặng im, không có chút nào động tĩnh.

Hần hơi nhếch môi, bắt đắc dĩ tức giận quay đầu lại —

Đã thấy, tiểu tử kia chính từng miếng từng miếng vừa nuốt thuốc vừa rơi nước mắt, còn dùng đôi mắt to ngập nước đáng thương nhìn hần.

Hần tâm tê rần, lập tức ngồi vào bên người nàng.

Kim Phúc đến thật vất vả nuốt vào một ngụm cuối cùng, lập tức ném chén, co lại trong lòng ngực của hần phun mạnh đầu lưỡi.

Thiết Mộc Ứng vội vàng đầu qua lấy một chén chè mật, uy nàng uống.

Không nỡ nhìn nàng chịu khổ, nhưng hần căn bản không muốn suy nghĩ hậu quả nàng không uống thuốc, bởi vậy chỉ có thể buộc nàng đem thuốc uống cạn.

Nàng mê man mấy ngày, hần hoàn toàn không cách nào ngủ, mặc dù ngủ, cũng luôn sẽ ở trong đêm bừng tỉnh, sau đó liền nhin không được đi dò xét hô hấp của nàng.

May mắn, nàng không có việc gì.

“Khô nàg.” Không trách nàg cảm thấy thuốc khô, hấn tối hôm qua móm uy nàg thì mình cũng thiếu chút nữa nôn mửa ra. “Ta lập tức bảo nhà bếp làm cho nàg bánh bao đem tới.”

“Chàng uy ta ăn?” Kim Phúc lại dựa vào hấn, cả khuôn mặt đều chôn trên cổ hấn.

“Bao nhiêu tuổi rồi, còn học oa nhi làm nũng.” Hấn vuốt tóc của nàg, loại ngũ quan bởi vì sùng ái mà mềm hoá, thoạt nhìn sớm đã không hề nghiêm trọng làm cho người ta sợ hãi.

Kim Phúc nằm ở trên đùi hấn, quyến luyến ấm áp của hấn, lại nhắm mắt lại không cho hấn nhìn ra lòng của nàg đang sợ.

Công lực Xích Nguyệt không phải nàg có thể đối phó, nhưng nàg lại không thể đối với việc này ngồi nhìn mặc kệ. Nhưng là ——Cho dù nàg chiến đấu chỉ còn hơi thở cuối cùng, nàg muốn che chở Thiết Mộc Ứng, mạng của hấn so với nàg quan trọng hơn.

Nàg có bắt buộc chính mình ăn nhiều nghỉ ngơi nhiều, bởi vì nàg nếu không đủ sức khỏe, như thế nào có biện pháp bảo vệ hấn ?

“Nàg phải nhanh khỏe lại, nếu không dân chúng trong thành đưa tới thuốc bổ, canh gà, còn có thuốc tổ truyền, đều nhanh phủ hết cả phòng.” Hấn vuốt mặt nàg, thấp giọng nói ra.

Kim Phúc đến khoe môi giương lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng bàn tay phủ xoa.

“Người Thiết thành thật tốt, quan tâm ta như vậy.”

“Biết rõ bọn họ có bao nhiêu lo lắng cho nàg, liền nên hào hào dưỡng tốt thân thể.”

“Ta nên trở về đến Linh Sơn tu luyện, lấy công lực trở về, chính là.” Nàg giương con mắt nhìn về phía hấn.

Chính cái nhìn này, chính là nói cái gì đều nói. Không nổi a.

“Gần đây trong thành nhiều chuyện phức tạp, chờ ta bớt bận, đem những tà môn này giải quyết xong, liền cùng nàg trở lại Linh Sơn, được không?” Hấn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàg hôm nay chỉ lớn cỡ bàn tay, làm sao không muốn nàg sớm ngày khỏi hấn.

“Trong thành làm sao vậy?” Nàg vuốt mày rậm nghiêm túc của hấn, không thích hấn luôn như vậy ưu phiền.

“Dân chúng truyền trong thành có hồ yêu tác quái.”

“Hồ yêu!” Kim Phúc đến hai con ngươi trừng được tròn vo, căng nắm chặt ống tay áo của hấn. “Bọn họ nhìn thấy sao?”

Thiết Mộc Ứng xem nàg về mặt bối rối, mắt lợi hại, thần sắc thu vào.

“Nàg cũng cho rằng trong thành có hồ yêu?” Hấn nâng lên cằm nàg dưới ép hỏi.

“Ta. Ta.” Ta chính là a!

“Nàg cũng biết hồ yêu trong thành bộ dáng ra sao?” Hấn truy vấn , cho rằng nhất định có người giả thần giả quỷ.

“Hồ yêu. Hội. Hội hóa thành người.” Nàg bật thốt lên nói ra, lại rất nhanh im miệng.

“Là người nào?” Mặt của hấn bức đến trước mặt nàg, nàg sợ tới mức ngồi mạnh dậy.

“Nói mau!” Hấn bàn tay lắc nàg trở lại.

“Hong Tuyết Anh.”

Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lập tức lắc đầu.

“Không có khả năng.” Thiết Mộc Ứng lẩn nữa lắc đầu. “Ta bên cạnh nhìn nàg lớn lên, tuy nàg về sau thái độ có chút bất đồng, nhưng quyết định không thể nào là hồ yêu biến thành. Nàg có lý do gì nói nàg là hồ yêu?”

Kim Phúc trong nháy mắt mãnh liệt khăn trương, hết lần này tới lần khác hấn càng bức càng gần, hại nàg đành phải che kín mặt không dám nhìn hấn.

“Nàg luôn có lý do, mới có thể nói nàg chính là hồ yêu, nói mau.” Hấn mệnh lệnh mà hỏi thăm.

“Ta. Ta nhìn thấy nàg mưu mô.”

Thiết Mộc Ứng trừng mắt, cái này xông vào trong lòng ngực của hấn, run giống như lá rụng, hấn đầu tiên là vừa trừng mắt, tiện đà cười ha ha lên tiếng, cảm giác phiền muộn lập tức hể quết là sạch.

“Hong Tuyết Anh tính cách thay đổi, cũng là có thể hiểu được việc, dù sao đại ca của ta mê rượu hảo sắc, nàng luôn phải có chút ít tâm cơ, mới có thể ổn thỏa vị trí chính thất này.” Vui vẻ theo lời nói dần dần giảm đi.

Kim Phúc đến căn môi, không biết mình còn có thể nói cái gì nữa.

Thiết Mộc Ứng không tin, cũng không thể muốn nàng kèm chặt Hồng Tuyết Anh a. Huống hồ, nàng cũng lo lắng cho xác Hồng Tuyết Anh, đối phương là hồ ly, nàng cũng là hồ a.

Thiết Mộc Ứng nghĩ nàng là người chứ không phải là hồ ly, việc này nàng rất rõ ràng.

“Hồ yêu tại Thiết trong thành làm cái gì?” Nàng hỏi.

“Trong thành mấy chỗ biên thù phát hiện mấy cổ thân thể, nói đó là hậu quả hồ yêu hút máu người, thành dân thì truyền qua cửa vĩ hồ yêu xuất hiện.”

Kim Phúc đột nhiên rung mình một cái, nàng không có đoán sai, sư phụ Xích Nguyệt quả nhiên là dựa vào hút máu người, để duy trì trong thể xác Hồng Tuyết Anh

“Vậy phải làm thế nào?” Nàng lo lắng mà hỏi thăm.

“Các cư dân ở trong thành nói hồ ly toàn bộ trốn Đồ Hộ, để hồ ly hiện hình, hôm nay đều tụ tập bắt hết vào trong phủ lý, bảo là muốn đốt cháy chúng nó.”

“Cái gì? !” Kim Phúc tới bắt cánh tay của hắn, kinh người nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhăn dọa thành trắng bệch.

“Ta đi nhìn rồi, bên trong không có Tiểu Phúc.” Hắn trấn an nàng.

Nhưng là, bên trong khả năng có Kim Vượng !

“Ta biết rõ bên trong không có Tiểu Phúc, chính là ta cũng vậy không thể để cho những hồ ly kia chết vô ích a.” Kim Phúc gấp đến độ nhảy xuống giường, tứ chi vô lực, cả người ngã sấp trên mặt đất.

Thiết Mộc Ứng vội vàng cúi ôm lấy nàng, lại bởi vì hôm nay hắn một thân mặc khôi giáp sức nặng mà nàng cả kinh.

“Nàng gấp cái gì? Ta nguyên bản không có ý định cho bọn họ giết chết những hồ ly kia, nàng nghe lời ta ở tại chỗ này nghỉ ngơi.” Hắn đem nàng đặt lại giường, thay nàng đắp lên áo khoác Tuyết Hồ.

“Hồ ly bị giam tại chuồng lý, sẽ rất sợ, mang ta đi xem chúng nó!” Nàng rúc vào trong lòng ngực của hắn, vừa nói vừa phát run.

“Nàng nên nghỉ ngơi.” Hắn nhú mảy rậm một cái, không có ý định đáp ứng.

“Xác định chúng nó không có việc gì, ta liền nghỉ ngơi. Cùng lắm thì, ta lập tức trở về Linh Sơn tu hành, khi khỏe hắn lại trở về đây, được không?” Kim Phúc gấp đến độ hốc mắt hiện hồng, đôi mắt trông mong nhìn hắn.

“Nàng không cần phải gấp gấp trở về, ta nói rồi ta sẽ đi cùng nàng.”

Lần này, Kim Phúc không nói tiếp. Bởi vì nàng đợi không được hắn cùng nàng đi trở về, cũng không còn thời gian lại làm cho hồng việc. Đồng loại của nàng đều bởi vì Xích Nguyệt mà gặp nạn, nàng cần nhanh trở lại Linh Sơn, dưỡng đủ khí lực, tìm được Kim Vượng thương lượng, mới biết được nên như thế nào đối phó Xích Nguyệt.

Mà nàng trở lại Linh Sơn trong lúc này, nàng cũng sẽ giúp cho hắn trong thành phát bùa chú trừ yêu, trấn áp tà khí của Xích Nguyệt.

“Ta được phép thả những hồ ly kia sao?” Nàng bắt lấy tay hắn, vội hỏi.

“Có thể, nhưng nàng phải có đủ lý do làm những người bắt hồ ly kia tin phục.” Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng ánh mắt dị thường kiên định, lông mày cau lại.

Kim Phúc dùng sức gật đầu, nắm lên hai cái bánh bao, một cái hướng bỏ vào trong miệng, một cái nhét eo lưng —— nàng hiện nay cần tất cả khí lực ra sức đánh cược một lần.

"Dùng hỏa thiêu chết đi!"

“Ta nghĩ dùng tên bắn chết cho dứt khoát, da hồ ly còn có thể để lại dùng.”

Kim Phúc được Thiết Mộc Ứng ôm trong ngực, dọc theo trên đường nghe thấy lời nói của Đồ hộ, trong lòng một trận lạnh lẽo, vì vậy liều mạng thúc giục hắn bước nhanh.

Trong cái chuồng cũ chất đầy rom rạ, mười người Đồ hộ tụ tập ở trước cửa. Mười Đồ hộ này đã thay dân bắt những con hồ ly này về, chỉ còn chờ đợi Thiết Mộc Ứng hạ lệnh xử lý, trả cho mọi người một cái công đạo.

“Thành chủ đến!”

“Phu nhân thân thể đã tốt? Như thế nào hôm nay gầy thành như vậy? Phu nhân có muốn uống thuốc bổ để thần bảo quản gia vào lấy?” Đô hộ môn vừa nhìn thấy Kim Phúc, đều quan tâm trước tiên.

“Ta một chút cũng không tốt.” Kim Phúc đến phát tay để cho Thiết Mộc Ứng thả nàng xuống, nàng cước bộ không vững, thất tha thất thểu đi đến 30 con hồ ly bị giam trong lồng trước mặt.

Mấy hồ ly còn nhỏ cầm lấy lồng sắt, cố gắng mà xông ra lồng sắt.

“Các ngươi tại sao phải giết chết những hồ ly này?” Kim Phúc hai đầu gối quỳ xuống đất, những hồ ly cảm ứng được khí của nàng, tập thể phát ra thanh âm gào thét, thanh âm kia như trẻ mới sinh buồn bã khóc, nghe thấy người cũng muốn khóc than.

Mọi người thấy một màn này, có vài tên Đô hộ tâm địa mềm mỏng, đã nhin không được không muốn tiếp tục.

Thiết Mộc Ứng chứng kiến Kim Phúc đến ôm lồng sắt lên tiếng khóc lớn, tuy không rõ nàng vì sao phải khóc đến thương tâm như thế, nhưng thấy nàng như thế yêu quý sinh mạng, trong nội tâm cũng là vui vẻ.

“Tại sao phải giết chết những hồ ly này? Các ngươi không phải nói, trên trời có đức hiếu sinh sao? Ta thấy tổng quản thời gian trước còn tới trong chợ mua con vật gì, cả phóng sinh, vì cái gì hiện tại muốn giết hồ ly?” Kim Phúc khóc đến toàn thân run rẩy, cả người cũng sắp úp sấp trên mặt đất.

Thiết Mộc Ứng muốn đem nàng đỡ đến một bên, nhưng nàng không muốn, liều mạng ôm những hồ ly kia.

Hắn nhìn qua nàng một đôi mắt to trên khuôn mặt nhỏ nhắn thon gầy, liền thấy ảo giác, cho rằng nàng là do hồ ly biến hóa mà thành. Hắn dùng lực lay động đầu, vung đi vọng tưởng của mình.

“Phu nhân, ngài có chỗ không biết a, những hồ ly này hại chết thật nhiều người, vì an toàn dân chúng, thà rằng giết lầm, còn hơn bỏ sót.” Đô hộ nói ra.

“Ngươi nói hưu nói vượn a!” Kim Phúc cố lấy khí lực toàn thân, dùng sức reo một tiếng, “Cái kia hồ yêu nếu quả thật lợi hại, làm sao có thể bị các ngươi bắt lấy!”

Mọi người ngây ngẩn cả người.

“Cũng đúng a, những con hồ ly đã có biện pháp hại chết bốn người mà không bị phát giác, làm sao có thể thoát cái đã bị chúng ta bắt được?” Đô hộ búng tỉnh đại ngộ nói.

“Đừng! Hơn nữa các ngươi giết hồ ly lung tung, kết thù oán, kiếp sau sẽ tái sinh thành hồ ly đem các ngươi nhốt ở trong lồng.” Kim Phúc đến thét lên thò hồn hên, vội vàng từ trong lồng ngực xuất ra một khóa bánh bao cắn mấy ngụm.

“Ăn chậm một chút, nghẹn đấy.” Thiết Mộc Ứng cầm bánh bao trong tay nàng, từng miếng từng miếng uy nàng.

Đô hộ môn nguyên bản chờ phu nhân lại tiếp tục nói những điều hay gì, không nghĩ tới nàng nói được một nửa mà bắt đầu ăn bánh bao. Bọn họ vội vàng nhìn về phía Thiết Mộc Ứng tìm kiếm chỉ thị, có thể vừa thấy được thành chủ bộ dáng ôn nhu cho ăn, bọn họ không khỏi kinh ngạc.

Cái này. Thiết thành gần đây nói thật là không đúng! Đây quả thật là Thiết Diện thành chủ quanh năm không thấy một hồi khuôn mặt tươi cười sao?

“Phu nhân làm sao có thể cam đoan những này hồ ly tất cả đều là hồ ly tâm thường?” Đô hộ tài gò nhắt lên tiếng hỏi.

“Ngươi bình thường luôn nói ta khờ, chính là ta cảm thấy được bọn họ mới ngốc a!” Kim Phúc nhìn Thiết Mộc Ứng, lòng mảy đều ninh. “Hồ ly nếu có pháp lực, tự cũng không bị bắt. Nếu có pháp lực, cũng không bị nhốt trong lồng, tùy ý các ngươi giết.”

“Phu nhân nói phải a.” Mọi người đều gật đầu.

“Ta mấy ngày trước đi cứu huynh trưởng ta thì cũng từng tận mắt nhìn đến rất nhiều việc quái dị. Nhưng ta tin tưởng đó là bởi vì người nào ác độc làm, mà không phải là yêu ma can quấy. Nhân dân Thiết thành không phải ngu dân, sẽ không bị đạo sĩ vài câu ngữ điệu hồ yêu tác quái, nhắm trúng lòng người bàng hoàng.” Thiết Mộc Ứng lớn tiếng nói, thanh âm to tại trong chuông cũng lên tiếng.

“Có lẽ thành chủ nên hỏi ý kiến phu nhân, nàng đối với việc hồ ly, hiển nhiên biết quá tường tận.” Hồng Tuyết Anh có tỷ nữ đồng hành, hướng phía bọn họ chậm rãi mà đến.

Kim Phúc đến vừa nghe đến cái thanh âm này, chợt mồ hôi lạnh liên tục chảy ra lùi về trong ngực Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng ôm lấy nàng, thần sắc trên mặt cũng chung thủy không biểu tình.

Hắn tuy không tin Kim Phúc nói Hồng Tuyết Anh chính là hồ yêu, nhưng tin tưởng tới cảm ứng lực đặc thù của Kim Phúc, bởi vì hắn cũng cho rằng Hồng Tuyết Anh hôm nay có cỗ bất đồng so với người thường. Hắn sống trên chiến trường đã lâu, sát khí chuyện này, hắn có thể phân biệt rõ được.

“Phu nhân chẳng lẽ có thể cùng hồ ly giao cảm?” Hồng Tuyết Anh lại hỏi, hai con ngươi nhìn chăm chăm Kim Phúc .

“Ta. Ta.” Kim Phúc đến hàm răng run lên, dứt khoát cầm lấy bánh bao chắn miệng của mình. Muốn ăn no bụng mới có khí lực đối phó yêu xấu này!

“Phu nhân của ta sở hữu dị năng, ta có thể nghe được thanh âm phương xa, lúc trước mới có thể giúp ta Thiết gia quân thuận lợi trở về thành, việc này dân Thiết thành có thể hiểu. Ngươi hôm nay mở miệng chất vấn, rắp tâm!” Thiết Mộc Ứng con ngươi đen trùng, hét lớn một tiếng. Thanh chấn chuông,

“Thành chủ bớt giận, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua nơi đây, trong lòng có chỗ khó hiểu.....” Hồng Tuyết Anh ôm ngực, dựa vào tỷ nữ bên người, một bộ chán kinh.

Trong lúc đó, người đốt mũi tên hóa đột nhiên hướng phía trong chuông nhanh bắn đến.

“Coi chừng!” Kim Phúc thanh thấp hô lên.

Đệ nhất chi hỏa tiễn đốt lồng sắt hồ ly bên cạnh chồng chất rom rạ, nhóm lên một mảnh đại hỏa.

“Doãn Đô hộ, ngươi dẫn người rời khỏi chuông! Chu Đô hộ, ngươi mau gọi người đến cứu hoả! Hồ Đô hộ, mang người đi tìm Lý Hồ, muốn hấn phải tìm ra người bắn tên.” Thiết Mộc Ứng một bên mệnh lệnh, bỗng cả nàng muốn rời khỏi chuông.

“Không!” Kim Phúc vọt tới bên cạnh lồng sắt, không chút nghĩ ngợi liền xuất công lực, mãnh liệt bề gãy khóa thiết.

Thiết Mộc Ứng xem nàng tay không kéo đứt khóa thiết, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không ra lời. Nàng. Không phải rất suy yếu sao?

“Đi mau đi mau, đừng có lại để cho người ta bắt được!” Kim Phúc đến mở ra lồng sắt, nhanh thục giục. Hồ ly nhanh rời đi, một đại đoàn hỏa rom rạ, theo Kim Phúc địa vị trên đỉnh đập xuống.

“Chú ý!” Thiết Mộc Ứng nhảy lên phía trước che cho nàng.

Lúc này, mấy mũi tên đốt hỏa lại bắn vào chuông, khói trắng cùng lửa tràn ngập cả chuông.

Kim Phúc đến ngồi dưới đất, công lực để nàng di động khí lực còn lại đều không có.

Thiết Mộc Ứng một cái bước tới trước, đang muốn nắm chặt cổ áo của nàng, không nghĩ tới một đại đoàn rom rạ đốt hỏa đột nhiên nhào tới hấn.

Hấn mới lách mình né tránh, không nghĩ tới trước mặt lại một đoàn thiêu đốt rom rạ khác, đón lấy vô số lửa khói toàn bộ hướng phía Thiết Mộc Ứng, đưa hấn chung quanh đường đi tất cả đều bị vây lại bởi lửa.

Hùng hực đại hỏa rơi vào thiết Mộc Ứng, làm bỏng cánh tay của hấn.

Kim Phúc sắc mặt trắng bệch nhìn Thiết Mộc Ứng hắt rơi những rom lửa trên người mình

“Đi! Nàng đi mau!” Thiết Mộc Ứng cổ nén bị bỏng đau nhức, bàn tay liều mạng đẩy hỏa trên người, cố gắng muốn đẩy, đưa nàng rời đi.

“Không!” Kim Phúc té hướng phía hấn đi đến.

“Nàng đi mau!” Thiết Mộc Ứng nhìn hấn bị tầng tầng lửa khói vây quanh , gằm thét muốn nàng nhanh chút ít thoát khốn.

Kim Phúc dốc sức lực cuối cùng, hướng phía Thiết Mộc Ứng đánh tới.

“Nàng điên rồi sao? Tôi nơi này muốn chết sao? Đi mau!” Thiết Mộc Ứng hét lớn một tiếng, dùng sức mà đem nàng đẩy ra bên ngoài.

Kim Phúc đến ôm cổ của hấn, làm cho hỏa đốt cháy của hấn toàn bộ chuyển dời đến trên người nàng.

“Bỏ đi!” Thiết Mộc Ứng thanh chấn xà ngang, trừng mắt tại ngọn lửa thiêu đốt nàng. Hấn sắc mặt trắng bệch, bàn tay liều mạng nghĩ đập tắt hỏa trên người nàng

“Chàng sẽ không có chuyện gì! Chàng sẽ không có việc gì!” Nàng cầm chặt tay của hấn, trong miệng thì thảo nhớ kỹ chú pháp.

Nàng cảm giác linh châu tại trong bụng nóng lên, một cỗ nhiệt lưu theo ngực nàng nôn ra. Nàng giơ lên cổ tay, xoay tròn chuyển đổi xoay tròn vài cái, làm cho hấn không bị hỏa diễm xâm nhập.

“Nhanh.” Đi, Thiết Mộc Ứng lời nói tạt tại trong cổ họng, bởi vì Kim Phúc đến trên người đột nhiên tản mát ra một đạo kim quang.

Tất một tiếng, tất cả hỏa trong chuông đều được dập tắt.

Kim Phúc đến “Phanh” ngã vào bên cạnh thân Thiết Mộc Ứng , vì hôm nay mà ngay cả một tia tu hành nội lực cuối cùng cũng không còn.

Thiết Mộc Ứng nhìn Kim Phúc hấp hối, cổ họng của hắn nghẹn lại, cũng không biết cái gì khiến hắn sợ hãi, cánh tay run rẩy ôm lấy nàng.

“Tĩnh lại! Nàng tĩnh lại cho ta!” Hắn một tay dò xét hô hấp của nàng, cuồng loạn hô to.

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, chứng kiến khuôn mặt hắn lo lắng.

“Thật tốt quá. chàng không có việc gì.” Môi của nàng bên cạnh chảy ra máu tươi, lại lần nữa hai mắt nhắm lại, ngất đi.

Sợ hãi hướng phía Thiết Mộc Ứng đánh úp lại, hắn dùng lực ôm lấy nàng, điên cuồng mà hướng phía bên ngoài chạy như điên. “Có ai không! Nhanh đi thỉnh đại phu tới!”

“Thành chủ, thành chủ, ngài cùng phu nhân không có sao chứ?” Đô hộ môn đều xông vào chuông.

Hồng Tuyết Anh được tỳ nữ nâng hạ chậm rãi đến .

Thiết Mộc Ứng ôm lấy Kim Phúc đi nhanh về phía trước, một lòng chỉ muốn đem nàng cứu tỉnh, nếu không, hắn. Hắn.

Hắn không biết mình nên làm cái gì bây giờ!

“Ai a, phu nhân như thế nào có đuôi ?” Hồng Tuyết Anh níu lấy cánh tay tỳ nữ, hai nữ nhân sợ tới mức xanh mặt.

Thiết Mộc Ứng cúi đầu xem xét, Kim Phúc tới nửa người dưới thật sự lộ ra ——

Một nửa hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn đuôi hồ ly, thân hình cao lớn lập tức cứng đờ.

Trong đầu của hắn trống rỗng, hắn dùng lực nháy mắt, cho là mình hoa mắt.

Nhưng. Kim Phúc cắt đuôi vẫn đang động ở trên người nàng.

“Nguyên lai hồ yêu chính là phu nhân! Thành chủ, người có thể ngăn vạn đừng để bề ngoài của nàng làm cho mê hoặc a! Thừa dịp nàng hôm nay hôn mê bất tỉnh, nhanh chóng trừ khử a!” Đô hộ môn kêu to.

“Nàng vừa rồi đã cứu ta một mạng.” Thiết Mộc Ứng trừng mắt những người Đô hộ, bọn họ sợ tới mức lui về phía sau ba bước.

“Thành chủ, ngài quyền cao chức trọng, nàng đương nhiên biết rõ muốn bảo trụ ngài. Nếu người khác tử vong, cũng không có may mắn giữ mạng như vậy. Phu quân của ta nhất định cũng là bị nàng làm hại.” Hồng Tuyết Anh ghé vào trên người tỳ nữ, khóc nức nở nói.

Thiết Mộc Ứng nhìn xem Kim Phúc đến cái đuôi, nét mặt đúc bằng sắt trong nháy mắt như bị đánh úp, nhưng hắn rất nhanh khôi phục lãnh nhan nghiêm mặt, giọng lên mờ trùng hai mắt nóng này, thô quát một tiếng.

“Toàn bộ rút ra ngoài cho ta! Chưa được ta cho phép nếu ai tiến vào, giết!”

Tất cả mọi người sợ tới mức lập tức lui ra ngoài.

Thiết Mộc Ứng đập cửa chuông chính, cảm giác trong tay sức nặng trở nên nhẹ, hắn cúi đầu xem xét ——

Kim Phúc thân thể bắt đầu thu nhỏ lại.

Hắn không dám nhắm mắt, thấy nàng tại trong nháy mắt biến thành hồ ly hấp hối.

Con hồ ly này đã từng cùng hắn sớm chiều, làm bạn qua hắn vô số ngày đêm, hắn không có khả năng hội nhận sai.

Kim Phúc chính là Tiểu Phúc!

Tiểu Phúc chính là Kim Phúc !

Thiết Mộc Ứng cước bộ lao đảo lui về phía sau, hai đầu gối vô lực quy xuống .

Cho dù hết thảy tất cả đều ở trước mắt hẩn tình tường hiện ra, hẩn như cũ không thể tin.

Cái này nữ nhân thích khóc, thích quần quít lấy hẩn, Kim Phúc mà hẩn yêu mến, lại không phải là người.

Chàng hi vọng ta là người, hay là muốn ta biến thành Tiểu Phúc?

Trong lúc đó, nàng đã từng đã nói tất cả đều có giải thích, nàng dị năng cũng không phải đặc thù, bởi vì nàng là yêu không phải người.

Thiết Mộc Ứng trừng mắt máu tươi càng không ngừng từ phần môi Tiểu Phúc chảy ra, hẩn đau lòng, duỗi ra tay e sợ đứng ở giữa không trung.

Lần đầu tiên trong đời, hẩn nghĩ không ra quyết định gì, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiểu Phúc phát ra một tiếng thống khổ nức nở nghẹn ngào, hẩn còn không nghĩ, thân thể liền đã ôm chặt hồ ly.

Hẩn chỉ biết là mặc kệ nàng là Kim Phúc hay là Tiểu Phúc, hẩn đều không thể vút tới không để ý.

Hẩn không cho phép nàng chết! Thiết Mộc Ứng quay đầu đối với chuồng ngoại hô to lên tiếng.

“Đại phu ! Đại phu vì cái gì còn không có tới!”

Thiết Mộc Ứng cẩn thận đem Tiểu Phúc ôm vào trong ngực, quần áo một phần bị hỏa thiêu cháy một phần bị dính máu của Tiểu Phúc nôn ra nhuộm đầy màu đỏ tươi, thoạt nhìn thật là đáng sợ.

Hẩn bước nhanh về phía ngựa, sợ hãi mất đi nàng làm cho toàn thân hẩn run rẩy.

“Thành chủ, ngài bị thương sao?” một Đô hộ đón chào.

“Ta không có bị thương, bị thương chính là Tiểu Phúc, nàng thay ta chặn hỏa, ta mới có thể không có chuyện gì.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

Những người Đô hộ vừa thấy được trong lòng ngực của hẩn lại ôm một con hồ ly, tất cả đều bị hù đến lui về phía sau ba bước.

“Tiểu Phúc như thế nào bị thương nặng như vậy thương!” Vừa đuổi tới chuồng ngoại, đứng ở phía trước Lý Hổ tiến lên một bước dò xét xem thương thế.

“Đây không phải là cái gì Tiểu Phúc, đó là Kim Phúc phu nhân, hồ yêu a!” Hồng Tuyết Anh giấu tay áo nói ra.

Mọi người thở hắt vì kinh ngạc, kể cả Lý Hổ.

Thiết Mộc Ứng mặt không thay đổi nhìn qua Đô hộ môn trên mặt sợ hãi, thấy mỗi người đều mở mắt không dám cùng hẩn nhìn nhau.

Lý Hổ thần thái đau khổ, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Ta đến nay không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vừa rồi liều mạng cứu ta là sự thật. Ta Thiết Mộc Ứng công và tư rõ ràng, sao có thể đối với nàng chẳng quan tâm.” Thiết Mộc Ứng khan giọng nói, đi nhanh lên phía trước.

“Thành chủ, xin ngài ngàn vạn đừng để hồ yêu mê hoặc!” Mọi người quỳ gối trước mặt Thiết Mộc Ứng, ngăn trở đường đi của hẩn.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua Lý Hổ ngăn tại phía trước hẩn, hẩn lợi hại cặp mắt nhú lại, thô thanh vừa quát.

“Nói. Chuyện gì xảy ra?”

“Mới vừa có con chó tại biệt viện của phu nhân lúc trước ở qua, đào được vài thi hài nữ thi.” Lý Hổ bấm báo nói.

Thiết Mộc Ứng thân thể chấn động, nhìn xem trong ngực chỉ còn một hồ ly hơi yếu, hẩn cắn chặt răng, như thế nào cũng không thể tin tưởng nàng sẽ gây nguy hại cho con người. Nhưng hẩn cũng không tin tưởng nàng là hồ ly, nhưng tình hình thực tế thật là như thế.

“Tìm khám nghiệm tử thi công nhận, nhìn xem trong phủ còn có người nhận ra tư cách, địa vị của những người đó. Nhờ đến quan phủ, hỏi thăm nhiều người để tìm gia thân cho thi thể.” Thiết Mộc Ứng thanh âm vẫn bình tĩnh, hẩn lòng như đao cắt, ôm Tiểu Phúc trong tay không ngừng dừng lại qua run rẩy.

“. Tiểu Phúc làm sao bây giờ?” Lý Hổ hỏi.

“Đi tìm đại phu, ta muốn nó sống sót, bởi vì ta muốn tìm ra hung thủ chính thức, hung thủ làm hại dân chúng Thiết thành phải trả giá thật nhiều.” Thiết Mộc

Ứng nói ra.

“Đứng” Lý Hồ tuân mệnh.

Thiết Mộc Ứng ôm Tiểu Phúc, đi qua bên người Hồng Tuyết Anh thì bỗng nhiên quét tới liếc.

Chỉ thấy nàng mặc dù kinh hoàng khuất thân hành lễ, nhưng con người lại không hề có thần sắc kinh ngạc, như là hết thấy đều ở trong dự liệu của mình.

Thiết Mộc Ứng cặp mắt lợi hại, xoay người hướng Lý Hồ hỏi: “Tìm được tên bắn đốt chuồng rồi sao?”

“Hùng doanh trưởng. Chúng ta tìm được hán thi hán đã chết bất đắc kỳ tử, thi thể như đã bị hút khô linh khí.” Lý Hồ đỏ vành mắt nói ra.

Thiết Mộc Ứng đôi mắt một hung, hán cắn chặt răng đè nén tức giận, lại càng thêm ôm chặt hồ ly trong ngực .

“Triệt để tuần tra nhà của mọi người trong Thiết thành, nhóm ra kỹ càng danh sách, bất cứ người nào mắt tích vượt qua nửa ngày trời, thân nhân hàng xóm liền phải đi báo quan.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Vâng” Lý Hồ cúi đầu.

Thiết Mộc Ứng đầu cũng không quay lại đi nhanh lên phía trước, bởi vì trong ngực còn có một tính mạng đang chờ hán cứu.

Sau ngày ấy, Kim Phúc liền bị nhốt vào địa lao.

Trong đoạn thời gian dài, rất nhiều được liệu trần quý được bí mật đưa vào nhà lao cho nàng. Kim Phúc hôn mê liền không thấy tỉnh, chờ đợi hoài vẫn không thấy nàng nhúc nhích.

Cùng thời gian đó, trong thành không có phát hiện thi thể người nữa, các dân chúng vì vậy nhận định lúc trước những thi thể kia tất cả đều do Kim Phúc gây nên.

“Không thể tưởng được phu nhân chính là hồ yêu!”

“Nhưng nàng trước cứu nhiều người Thiết thành như vậy, còn cứu thành chủ. . . “

“Đó là dụng tâm kín đáo, yêu ma thì làm sao có thể có tâm thiện!”

“Nhìn nàng bình thường ăn bánh bao bộ dáng đầy hung ác, như là hận không thể đem xương cốt nhai nát.”

Nàng không xấu. Nàng không có ác độc. Nàng chỉ là tham ăn a.

Kim Phúc đến tại trong mộng thống khổ rên rỉ lên tiếng, cảm giác có người đẩy ra miệng của nàng, nuốt mấy ngụm chén thuốc. Nàng nhả ra nhiều, không thể uống, nhưng đối phương không có buông tha cho, từng miếng từng miếng ụ nàng.

Sau hai ba ngày, Kim Phúc liền tỉnh, biết mình đang bị giam trong phòng chỉ có vài cửa sổ nhỏ, bản thân cũng nhìn thấy da lông hồ ly của mình, nhưng nàng cũng không có cách nào khác thay đổi được gì.

Tất cả công lực của nàng từ lúc cứu Thiết Mộc Ứng một khắc liền toàn bộ biến mất. Nàng bây giờ, rốt cuộc không thể biến lại thành người, chỉ có thể là con hồ ly vô dụng.

“Ai.”

Kim Phúc vừa nghe tiếng Thiết Mộc Ứng thở dài, nàng ra sức mở mắt ra, chống lại hán đen thui nhìn nhau.

Cặp mắt đen kia có quá nhiều bi phiền, lo lắng, khổ sở cùng đau lòng, còn có một cô xa cách ——

Là ánh mắt nhìn thứ không phải cùng loài với mình.

Kim Phúc tâm đau xót, đem mặt vùi sâu vào trong thân thể .

Hán đã từng nói người cùng hồ bất đồng. Nhưng nàng bất luận là người hay là hồ, đều đồng dạng quan tâm hán a!

Không, nàng muốn làm người, bởi vì sau khi trải qua thời gian chung sống với con người thân mật vui vẻ, nàng sớm đã không còn nhớ tới mình là một hồ ly. Nàng thích hán nắm tay của nàng, nàng thích cảm giác trong lòng ngực của hán cùng hán nói chuyện, và nàng còn muốn lấy tay vuốt khuôn mặt thống khổ của hán.

Chỉ là, muốn tu thành người, ít nhất phải trăm năm công lực. Huống hồ, cho dù nàng lại tu hành thành người, hán còn muốn nàng sao?

Ngẩng đầu dừng ở hán, trong lòng đầy bi thương, suốt nửa nước mắt chảy ròng.

Bắt đắc dĩ, hồ ly chảy không ra nước mắt

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng như thấy đôi mắt muốn rơi lệ, cổ họng nàng xiết chặt, nghĩ muốn vuốt ve nàng, nhưng tay lại thủy chung không có rơi xuống.

Chảy lệ, hán từ lúc trong đêm bảo vệ nàng thì đã chảy khô.

Nàng hai ngày qua đứng giữa sự sống và cái chết, hán biết công lực nàng đã mất, con người cũng không thể biến thành

“Biết rõ chúng ta không nên cùng một chỗ, lúc trước làm gì cho phép ta. . . . Hôm nay gây ra loại kết cục này, ta tình nguyện cái gì cũng chưa từng bắt đầu.” Hán sau khi đầu quay đi, khí lòng của mình đau nhức, cũng hận nàng lừa gạt.

Kim Phúc đến nghe vậy, đau đến cuộn lên thân thể, không ngừng thở phì phò.

“Làm sao vậy?” Thiết Mộc Ứng vội vàng quay đầu lại.

Kim Phúc đến ngừng đầu, chờ hán đụng chạm nàng — nàng tuy khôi phục không được hình người nữa, nhưng là nàng vẫn có thể làm Tiểu Phúc cùng ở bên cạnh hán a.

Thiết Mộc Ứng bàn tay nắm chặt thành quyền đặt bên cạnh thân, không cho phép chính mình để lộ ra bất luận tình cảm gì.

“Ồ.” Kim Phúc phát ra tiếng bi ai gào thét, đem chân kéo lấy áo khoác Tuyết Hồ, càng không ngừng run rẩy.

Hán lại không muốn cùng nàng thân cận, ngay cả Tiểu Phúc cũng không nguyện đụng chạm, hán đối với nàng có bao nhiêu oán a!

“Mấy ngày nay, không có phát hiện thi thể nữa, nhưng là trong thành vẫn đang duy trì liên tục có người mất tích, ta không có cho người tuyên bố tin tức này, nhưng đã lệnh cấm đi lại ban đêm.” Thiết Mộc Ứng bắt buộc tự nói, bàn tay sớm đã nắm chặt thành quyền.

Kim Phúc từ áo khoác Tuyết Hồ lộ mặt ra nhìn hán, hán nói những lời này có ý tứ là —

Hán chưa bao giờ cho rằng nàng là hung thủ, hán tin tưởng nàng!

Kim Phúc đến chậm rãi bò đến bên cạnh chân hán, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng mà liếm.

Thiết Mộc Ứng chỉ là nhìn nàng, lại kiên trì không hề có bất kỳ đụng chạm, tâm chết một lần đã đủ, hán không cho phép chính mình có thêm cảm giác gì nữa.

“Phía dưới Biệt viện chôn vài thi thể, đã chứng thực đều là thị thiếp của Thiết Minh Anh bởi vì đã từng phạm sai lầm hoặc thất sủng mà bị trục xuất về quê hoặc làm tỳ nữ, nhưng chẳng biết tại sao đều bị mưu hại. Ta đã hạ lệnh đem những người đã từng ở biệt viện đó, tất cả đều nhốt vào trong lao, rất nhanh sẽ tra ra được chân tướng mạnh mẽ mỗi.”

Hồng Tuyết Anh dờ dờ quý! Kim Phúc miệng muốn hét to, nghe được nhưng chính mình lại gằm nhẹ thanh âm.

“Người bình tĩnh chớ nóng. Ta cũng cho rằng Hồng Tuyết Anh khả nghi nhất, bởi vì những người này đều là do nàng ta đưa về. Ta cũng đã âm thầm phái người theo dõi nàng ta, nhưng vẫn là cần phải có thời gian tìm ra chứng cứ.” Hán nói.

Kim Phúc đến gạt đầu, may mắn hai người tâm linh còn có thể câu thông.

“Đợi cho hung thủ bắt được, lấy lại trong sạch cho người, ta sẽ tự mình đem người mang về Linh Sơn.” Thiết Mộc Ứng khàn khàn nói ra, trên trán gân xanh bởi vì cô nén tâm tình mà căng cứng

Kim Phúc vừa nghe hán muốn đưa nàng trở lại Linh Sơn, đau lòng giống như là cả người bị xé nứt làm đôi.

Biết rõ trở lại Linh Sơn đối với nàng là kết quả tốt nhất, nhưng hán như thế nào cam lòng? Mà nàng nếu như cam lòng trở về, hôm nay có gì phải luân lạc tới công lực mất hết, còn có kết cục bị nhốt?

Ánh mắt nàng ai oán làm cho Thiết Mộc Ứng cánh tay run rẩy, hán cắn chặt răng, sợ mình nói ra hết nội tâm đau khổ.

Nàng là hồ! Hán là người! Hán nếu như lưu lại nàng, sau này sẽ để lại nhiều tiếng thảm thì to nhỏ không ngừng, hán như thế nào có thể dùng công chính, hình tượng Thiết Diện không nề tín trị quốc an dân ?

Thiết Mộc Ứng nuốt xuống cổ họng tắc nghẽn, dậm mặc nói: “Lý Hồ tìm một cái đạo sĩ, nói là dùng đào căn, lý căn, cây mơ châm nước nấu thành súp, có thể tích trừ hung tà, phương pháp này có thể dùng trên người Hồng Tuyết Anh sao?”

Kim Phúc lắc đầu, vô lực nằm trên mặt đất.

“Đào súp đối với tiểu yêu có thể dùng được, còn đối phó Xích Nguyệt đại yêu , căn bản không dùng được.” Bên cửa sổ đột truyền đến một hồi đáp lại.

“Ai?!” Thiết Mộc Ứng lập tức đến trước mặt Kim Phúc, rút ra trường kiếm bên hông, hướng phía phát ra tiếng vang lên.

Một con hồ ly long sang đứng bên cửa sổ, hai con mắt tại trong bóng đêm phát ra hào quang.

Kim Phúc nhìn hẩn, kích động ngoắt ngoắt cái đuôi.

“Ta đến mang Kim Phúc rời đi.” Hồ ly dùng tiếng người nói ra.

“Ngươi là Kim Vượng?” Thiết Mộc Ứng hỏi.

“Đúng là bốn đại gia.” Kim Vượng nhảy xuống bệ cửa sổ, nhánh chóng biến thành người đến đứng ở bên Kim Phúc. Kim Phúc nóng bóng lại gần, nhìn thấy hẩn mới chính thức an tâm.

“Ta bất quá chỉ đi tìm một cây tiên thảo, ai biết muội lại gây ra nhiều chuyện như vậy.” Kim Vượng từ trong bao trên người lấy ra vài quả Phượng Hoàng. “Mau ăn, ăn xong có khí lực, ta liền mang muội rời đi.”

“Còn chưa trả lại cho nàng một cái công đạo, ta không thể để cho ngươi mang nàng rời đi.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Ta nếu thật muốn dẫn nàng đi, ngươi có thể cản ta như thế nào?” Kim Vượng hướng hẩn môi nhếch lên đầy vẻ khoe khoang tài giỏi.

“Ồ.” Kim Phúc nhảy đến bên người Thiết Mộc Ứng, giằng co nhìn qua Kim Vượng .

“Đã nói muội không cần phải ngây ngốc theo sát hẩn, hôm nay mấy trăm năm công lực đều hủy, muội cam tâm tình nguyện sao.” Kim Vượng tức giận lớn tiếng kêu lên, đánh xuống đầu của nàng.

“Ồ.” Nàng hiện tại không thể nói chuyện.

“Ngươi làm cái gì!” Thiết Mộc Ứng một tay ôm lấy Kim Phúc , trường kiếm trực tiếp hướng cổ họng Kim Vượng.

“Ngươi động thù a! Giết ta, xem ai hiền kẻ cho ngươi bắt lấy hồ yêu Xích Nguyệt đang không chế thể xác Hồng Tuyết Anh!” Kim Vượng nhắm Thiết Mộc Ứng liếc, dứt khoát yết hầu hướng lên, nhìn hẩn giết hồ ly như thế nào.

“Ngươi có biện pháp trị nàng?”

“Là yêu đều có chuyện sợ hãi, ta đúng lúc biết rõ Xích Nguyệt tráo môn (*điểm yếu*) là cái gì!” Kim Vượng vừa nói xong, nhện không được lại trừng Kim Phúc. “Đồ muội cứng đầu, rơi vào loại kết cục này.”

“Ồ.” Kim Phúc rất ủy khuất mà đem mặt vùi trong ngực Thiết Mộc Ứng.

“Hồng Tuyết Anh quả nhiên là yêu sao? Nàng là như thế nào biến thành yêu ? Lại nên như thế nào đối phó?” Thiết Mộc Ứng không tự chủ vuốt ve đầu của nàng, ngồi xuống xếp bằng trên mặt đất.

Kim Vượng thấy Thiết Mộc Ứng vẻ mặt thành thật, không có chút nào coi thường ý tứ của hẩn, lập tức liền cùng Thiết Mộc Ứng nói phương pháp chế yêu, còn nói Hồng Tuyết Anh có thể duy trì hình người, là vì mỗi mấy ngày phải hút máu người.

Thiết Mộc Ứng nghe được mảy nhíu lại, bởi vì Kim Vượng đến trong miệng nói đầy giọng vừa đùa vừa thật, làm cho hẩn không muốn tin tưởng rồi lại không thể không tin.

Mà hẩn vì bảo toàn an toàn dân chúng, hẩn từ trước đến nay không tin thuật pháp bây giờ buộc phải tin tưởng.

Kim Phúc đến uốn tại trong ngực Thiết Mộc Ứng, nghe hẩn cùng với Kim Vượng đối thoại, cảm giác như là trở lại lúc trước — nàng có thể vô ưu vô lự cả ngày nằm trong ngực hẩn. Nhưng nàng biết rõ hết thấy đây chỉ là âm áp ngắn ngủi, một khi Xích Nguyệt bị trừ khử, nàng liền phải rời đi hẩn.

Vì vậy, Kim Phúc ở trong ngực Thiết Mộc Ứng co lại càng chặt hơn, thậm mong đêm nay vĩnh viễn cũng không có kết thúc.

Thiết Mộc Ứng dùng dây da dẫn Kim Phúc đi đến sân hành hình trong thành, ánh mắt chán ghét của dân chúng, cũng làm cho nàng bỏ đi ý niệm trong đầu muốn lưu lại Thiết Thành.

Nàng không có bất kỳ thay đổi gì, thay đổi chính là dân chúng Thiết thành.

Đơn giản là nàng hiện ra tướng mạo hồ ly, bọn họ liền xóa đi tất cả yêu mến đối với nàng, nói nàng giỏi về tâm kế, tâm địa ác độc, dùng hết tâm cơ chỉ vì muốn bỏ lên quyền thế.

Quần chúng bày ra đủ loại ác ý, làm cho Kim Phúc đến cúi đầu tại bên chân Thiết Mộc Ứng, nghe hôm nay trên người hẩn một cổ dây đặc hương vị thảo dược, không nghĩ tới việc đối mặt dân chúng.

Pháp trường đứng thẳng hai cây đại cột gỗ, trụ to lớn chất đầy rơm rạ.

Thiết Mộc Ứng ngồi giữa trên cao pháp trường, Đô hộ trong thành theo lớn nhỏ ngồi sau lưng hắn, Hồng Tuyết Anh thì dùng tư cách địa vị của mình, ngồi một bên.

Thiết Mộc Ứng nhìn quanh pháp trường dân chúng Thiết thành chen chúc, nhìn bọn họ đối với Kim Phúc đến chỉ tỏ. Hắn chỉ có thể dùng bàn tay vuốt đầu Kim Phúc, làm cho nàng biết rõ sự ủng hộ của hắn.

Chỉ là, Thiết Mộc Ứng vừa động tay súng ái, lại đưa tới quần chúng sôi trào, bọn họ lo lắng thành chủ đã bị hồ yêu mê hoặc, sợ hãi hẳn dung túng Kim Phúc, không lấy lại công đạo cho mọi người.

Thiết Mộc Ứng giờ bàn tay lên, dân chúng toàn bộ lặng im xuống.

“Các vị biết rõ Thiết thành từ trước đến nay dùng pháp trị nước, ta đối với việc thuật pháp yêu dị luôn coi như chuyện không có thật, chỉ là hôm nay phát sinh ngay ở bên cạnh ta, làm cho ta không thể không lựa chọn biện pháp đặc biệt.” Thiết Mộc Ứng mặt không hề vui vẻ, con mắt chậm rãi đảo qua quần chúng.

Quần chúng bị hắn như vậy nhìn, toàn bộ cảm thấy thành chủ đang nhìn mình, mỗi người đều đứng nghiêm đứng vững, không lên tiếng nói.

“Vì vậy, ta nghe ý kiến tiên nhân tu hành ở Linh Sơn, tiên nhân cáo tri, yêu nghiệt đương dùng hòa chước (*lừa thiêu*), hòa chước nhất định có thể khiến cho yêu hiện ra nguyên hình.” Thiết Mộc Ứng hướng hai bên Thiết gia quân làm ra lệnh.

Thiết gia quân đầu tiên chạy bao bọc xung quang pháp trường, Lý Hồ tiện đà cầm trong tay ngọn lửa tiến vào trước, từng binh lính trong tay ngọn lửa nhen nhóm cũng theo vào.

Trong khoảng thời gian ngắn, đài cao như là lâm vào một mảnh đám cháy, quần chúng thấy thế bắt đầu đánh trống reo hò.

“Thiêu Kim Phúc ! Thiêu Kim Phúc !” Có người lên tiếng hô to.

Quần chúng thanh âm rống được đến lỗ tai Kim Phúc, đành phải tựa đầu rúc vào hai chân trong lúc đó.

“Kim Phúc đã hiện ra nguyên hình, cần gì lại thiêu hòa chước?” Thiết Mộc Ứng lạnh giọng nói ra, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn xem dân chúng. “Huống hồ nàng không phải hung thủ, hung thủ một người khác hoàn toàn.”

“Không có khả năng!” Quần chúng phần nộ rống to chấn động hình đài.

Kim Phúc kinh hoàng nhìn Thiết Mộc Ứng, sợ các cư dân xông lên trước đem nàng cột lên cột đốt cháy.

“Hung thủ khi Kim Phúc bị giam tại trong lao trong vòng mười ngày, vẫn phạm án bốn lần.” Thiết Mộc Ứng gật đầu làm cho Lý Hồ báo cáo tình hình gần đây.

“Yêu nghiệt y nguyên ẩn hiện hại người, chỉ là không hề tùy ý vứt bỏ thi hài. Những thi hài mất tích này đều được tìm thấy gần Nguyệt Trì thành.” Lý Hồ nói ra.

Hồng Tuyết Anh hé mắt nhìn qua hai bên hòa diễm, cố giữ vững trấn định nói: “Có lẽ là Kim Phúc làm cho cai ngục hôn mê, đi ra ngoài phạm án.”

Nói hươu nói vượn! Hôm nay miệng không thể nói, Kim Phúc đành hướng phía Hồng Tuyết Anh nhe răng trợn mắt, hận không thể có thể nhào tới cắn nàng mấy cái.

Thiết Mộc Ứng vỗ vỗ đầu Kim Phúc, muốn nàng bình tĩnh chớ nóng.

“Cai ngục hôn mê, đi ra ngoài phạm án giết người là nguoi. Hồng Tuyết Anh!” Thiết Mộc Ứng lãnh con mắt trừng hướng Hồng Tuyết Anh, phát tay làm cho hai binh lính Thiết gia quân đứng ở bên người của nàng.

Quần chúng môn lên tiếng kinh hô, toàn bộ dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Hồng Tuyết Anh.

“Không.” Hồng Tuyết Anh tròn mắt ngăn trở hỏa quang, đối với dân chúng thê lương bi ai khóc lên. “Thành chủ có thể nào vì bảo vệ nữ tử mình yêu thương, mà hại ta.”

Thiết Mộc Ứng cắt đứt lời của nàng, dùng loại âm lượng sét đánh đối quần chúng môn nói ra: “Hồng Tuyết Anh trước dùng yêu pháp mê hoặc Hùng doanh trưởng, làm cho hắn bắn tên thiêu chuồng, nghĩ muốn đưa ta vào chỗ chết. Quý kẻ sau khi thất bại, lại dung kẻ mê hoặc binh lính trông coi mình, thừa dịp trong đêm đi ra ngoài săn bắn lấy máu người. Nhưng người không biết ngoại trừ binh lính theo cạnh, còn có người bên ngoài bí mật theo sát người.” Thiết Mộc Ứng lạnh lùng nhìn về phía Hồng Tuyết Anh.

“Oan uổng a.” Hồng Tuyết Anh cả người nằm ngã xuống đất, nước mắt thủy chung không ngừng chảy.

Kim Phúc đến được trợn mắt há hốc mồm, không biết nàng làm sao có thể khóc ùy khuất thê lương như vậy.

“Ta nếu thật là hồ yêu, sao lại có thể không biết có người âm thầm theo dõi ta, còn phạm tội giết người?” Hồng Tuyết Anh nói ra.

“Bởi vì ta nghe theo ý kiến cao nhân, làm bùa cho binh sĩ theo dõi người, cũng dùng cỏ che giấu tung tích hân, người đương nhiên không thể nhận ra.” Thiết Mộc Ứng đôi mắt sắc, làm cho bọn lính nâng lên Hồng Tuyết Anh.

Hồng Tuyết Anh cả kinh, đang muốn giãy dụa, đã thấy hỏa diễm bốn phương tám hướng hướng thẳng nàng, nàng mở mắt không ra, cả người liền bị kiềm kéo đến hành hình trên cột gỗ.

“Thành chủ, ngài không thể dùng quân pháp bức cung mà không có ý kiến của dân..... Ngài đây là vu oan giá họa! Tiểu nữ cho dù không phải yêu nghiệt, cũng sẽ bị hỏa thiêu chết a!” Hồng Tuyết Anh mắt nhắm lệ nhìn về phía thành dân, muốn cho nhân dân bức Thiết Mộc Ứng dập đi những đám hỏa này. “Cư dân Thiết thành, thỉnh thay ta giải oan..... Hân bị hồ yêu mê hoặc a.....”

Dân chúng trừng mắt Thiết Mộc Ứng cùng Kim Phúc, trong mắt toát ra sợ hãi cùng oán hận.

“Đốt Kim Phúc! Thả hồng Tuyết Anh!” Quân chúng có người hô to, âm lăng liên tiếp hướng đài cao tới gần.

Thiết Mộc Ứng lại vuốt đầu Kim Phúc, muốn nàng đừng lo lắng, tiện đà trong tay đưa tới dây da buộc Kim Phúc giao cho Lý Hổ.

“Ta Thiết Mộc Ứng không bao giờ để người oan uổng.” Thiết Mộc Ứng cời trên người cấm bào, đang mặc Bó Y màu đen, eo buộc trường kiếm đi nhanh đến cột gỗ bên người. “Người tới, trói chặt ta.”

Thiết gia quân theo lệnh chấp hành, đem Thiết Mộc Ứng cột tại trên cột gỗ.

Không! Nào có việc này! Bị Kim Vượng cho một đồng Phụng Hoàng quả cùng tiên thảo, công lực Kim Phúc miễn cưỡng khôi phục một ít, lo lắng nghĩ đánh về phía Thiết Mộc Ứng.

Hết lần này tới lần khác cổ của nàng bị ghim chặt, như thế nào cũng đến không được bên người hân.

Bọn họ không phải nói, chỉ cần đem Hồng Tuyết Anh trói đến cột gỗ đốt, sẽ hiện ra nguyên hình, hết thấy sẽ chân tướng rõ ràng sao? Như thế nào hân cũng lên cột gỗ?

Thiết Mộc Ứng nhìn về phía Kim Phúc, gương mặt cười.

Kim Phúc từ đôi mắt Thiết Mộc Ứng, biết rõ hân thứ nhất là không muốn khiến cho dân kêu ca, cho nên lấy thân thử nghiệm, nhưng hân trong nội tâm lớn nhất tâm nguyện——Hân dùng tánh mạng của mình hướng tất cả mọi người chứng minh hân đối Kim Phúc rất tin tưởng!

Kim Phúc liều mạng xông về phía trước, bắt chấp trên cổ dây da đã căng đến in dấu vào da.

Thiết Mộc Ứng trấn định tâm thần không hề nhìn nàng, quay đầu cùng Lý Hổ trao đổi liếc.

“Thiết Mộc Ứng tuyệt không bao giờ vì bản thân, trời có thể minh giám!” Thiết Mộc Ứng hét lớn một tiếng, đối binh lính nói ra: “Châm lửa!”

“Thành chủ, tuyệt đối không thể!” những Đồ hộ đều quỳ xuống đất kêu to.

“Thành chủ, chúng ta tin ngài!” Quân chúng cũng gấp khóc hô lên.

“Nếu không châm lửa, ai trái quân lệnh đem xử lý!” Thiết Mộc Ứng lại quát một tiếng.

Tại quân chúng trong tiếng thét chói tai, Thiết gia quân trong tay đốt ngọn lửa hướng rom rạ, oanh địa một tiếng đốt hướng cột gỗ, hỏa trong nháy mắt bùng lên.

Bị trói tại trên cột gỗ Hồng Tuyết Anh hét lên một tiếng, đôi mắt thoáng chốc biến thành màu đỏ.

“Mau dừng tay!” Hồng Tuyết Anh hét lên một tiếng, cổ tay dĩ nhiên gãy trói buộc, mị mắt nổi lên.

Hồng Tuyết Anh bàn tay vung lên, hỏa diễm liền dập tắt một nửa, chỉ là, gặp hỏa quang, chịu không nổi đốt nóng nàng, bởi vì sợ hãi mà không cách nào né ra, thân hình lung la lung lay nhảy qua, nguyên thần cũng bắt đầu dao động.

“Lại thêm hỏa!” Thiết Mộc Ứng lại quát một tiếng, nửa người dưới đã lâm vào trong ngọn lửa.

Hi vọng vào loại thuốc mỡ phòng ngừa bị phỏng mà Kim Vượng cho hân, có thể làm cho hân chèo chống đến khi Xích Nguyệt hiện ra nguyên hình.

“Không cần!” Quân chúng nghe thấy được hương vị đốt trụi, chứng kiến thành chủ cố nén thống khổ, nguyên một đám tắt cả đều thân thủ đánh về phía trước.

Kim Phúc đến đau lòng cho bọn hân, nàng bị dây da ghim thờ không nổi, nhưng vẫn là cố ý đi phía trước chạy như điên, bởi vì nàng không thể trở mắt nhìn xem hân chết cháy!

Lúc này, Thiết Mộc Ứng tại sau hai cổ tay âm thầm theo ống tay áo lấy ra lưỡi đao, cắt đứt trên dây thừng cổ tay.

Bình lính vội vàng châm lửa dưới chân Hồng Tuyết Anh, chỉ thấy nàng hét lên một tiếng, cả người như đồng bùn nhão hướng trên mặt đất co quắp, một cổ hắc khí theo giữa mũi miệng Hồng Tuyết Anh chậm rãi phun ra.

Thiết Mộc Ứng thấy thế, lập tức theo bên hông rút ra trường kiếm, tại nguyên thần của nàng chưa hoàn toàn thoát ly khỏi xác thì lập tức đâm vào lồng ngực của nàng.

Hồng Tuyết Anh tại trường kiếm đâm vào ngực thì nguyên bản chưa kịp phản ứng, thẳng đến ngực nóng rực, làm cho nàng phát hiện đao kiếm đâm vào không tầm thường, mà là kiếm gỗ đào!

“Không!” Xích Nguyệt nguyên thần lùi về trong xác, nàng miệng phun máu đen, một tay cầm lấy cổ áo Thiết Mộc Ứng, nghiêm nghị kêu to. “Vì sao ngươi nhiều lần hại đại sự của ta! cư dân Thiết thành phản đồng như thế, ta ăn vãi cái lại có ngại gì!”

Hồng Tuyết Anh miệng chợt biến thành hé ra miệng to như chậu máu, hướng Thiết Mộc Ứng cắn.

Lúc này, Kim Phúc đến kéo đứt dây da, nhào phía trước, nhưng hết thảy —

Quá trễ.

Hồng Tuyết Anh một ngụm cắn lên cổ họng Thiết Mộc Ứng, Thiết Mộc Ứng máu tươi vẩy ra.

Kim Phúc đến một chưởng chụp vào hai mắt Hồng Tuyết Anh, làm cho nàng nhắm mắt.

Hồng Tuyết Anh kêu thảm một tiếng, một chưởng vung hướng Kim Phúc.

Kim Phúc đến bay ra ngoài, té rớt đến vài bước, xương cốt muốn nứt, trong miệng nôn ra máu tươi.

“Ngươi đã thương nàng!” Thiết Mộc Ứng dùng phần khí lực cuối cùng, rút về kiếm gỗ đào đâm vào hai mắt Hồng Tuyết Anh ngay lúc đó.

“Nôn.” Hồng Tuyết Anh trong miệng rơi ra một khóa chỉ có thể thấy ở người tu hành đại linh châu màu đỏ, hai mắt nộ trợn đoạn khí, toàn thân trong nháy mắt hư thối trường gòi. (*thối rữa*)

“Thành chủ!” Lý Hồ là người đầu tiên xông lên trước, hai tay liều mạng đè nặng yết hầu Thiết Mộc Ứng, lại hoàn toàn ngăn không được máu. “Gọi đại phu! Mau gọi đại phu!”

Thiết Mộc Ứng miễn cưỡng trợn mắt, nhìn Kim Phúc đến một lần cuối cùng, vô lực nhắm mắt chìm vào trong bóng tối.

Kim Phúc chống một hơi, bò lên, tại linh châu màu đỏ, đem ngậm đến trong miệng, bỏ phục bỏ hướng bên người Thiết Mộc Ứng.

Lúc này, Kim Vượng hóa thành người chạy vào, linh xảo tránh thoát tầng tầng Thiết gia quân bên ngoài pháp trường.

Muội mau đưa linh châu nuốt vào! Kim Vượng đến dùng một loại thanh âm hét lớn chỉ có Kim Phúc nghe.

Vượng, ta kiếp sau còn muốn làm muội muội của huynh.

Muội dần chết, cũng chỉ có thể ở cùng ta.

Kim Vượng đến trơ mắt nhìn Kim Phúc đem viên linh châu đỏ thắm của Xích Nguyệt tu sáu trăm năm công lực uy trong miệng Thiết Mộc Ứng.

Sau đó, nàng ngã vào trong ngực Thiết Mộc Ứng, đoạn khí.

Thiết Mộc Ứng mở mắt ra, đúng lúc nhìn qua bộ dáng nàng nuốt xuống một hơi cuối cùng.

“Không!”

Thiết Mộc Ứng phát ra tâm thần đều nứt rỗng to một tiếng.

Kim Vượng đến nhào tới, tại lúc Kim Phúc nhắm mắt trong cơ thể viên linh châu trong suốt, ôm lấy thân thể của nàng, xoay người chui vào đám đông, đoàn người còn không biết phát sinh chuyện gì, liền đã biến mất vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thiết Mộc Ứng không biết Kim Phúc đã dứt hấn linh đan diệu dược gì, nhưng hấn tìm được đường sống trong chỗ chết, là sự thật.

Thiết gia quân mỗi người đều cảm thấy kỳ lạ, nói không thấy qua vết sẹo cổ họng bị cắn đoạn, còn có thể sống khỏe như vậy, càng làm cho người không thể tin chính là, Thiết Mộc Ứng miệng vết thương ở cổ sau khi rịt thuốc một ngày sau, liền khép lại giống như chưa từng bị cắn nứt ra.

Thiết Mộc Ứng sau khi lành bệnh, thể lực, tri giác càng tăng cao. Hấn nhảy lên có thể bay qua tường thấp, có thể nghe thấy bên ngoài thanh âm một dặm.

Bệnh sau mười ngày, hấn liền lãnh binh đánh bại Hạc thành nghĩ đang chuẩn bị thừa dịp hấn bệnh muốn công chiếm Thiết thành .

Lúc ấy, hấn một người lực kháng hai mươi quân địch, mà lạ thêm là tướng lĩnh quân địch chưa kịp ra tay, hấn liền đã đánh bại được đối phương, lần nữa trở thành giang hồ truyền thuyết trong những câu chuyện phiếm của dân khi nhàn hạ ——

Sau khi Kim Phúc cứu được Thiết Mộc Ứng, dân chúng trong Thành không khó khăn trải qua những ngày mưa gió, mỗi người đều nói Kim Phúc đến nhiều lần cứu thành chủ, coi như là yêu, cũng như thay Thiết thành mang đến những điều tốt đẹp nên đã gọi nàng là “Phúc yêu”.

Các dân chúng thay nàng lập đàn dựng bia, thắp hương bái trời, ngày ngày ngóng trông nàng có thể trở lại Thiết thành vì mọi người mang vận may đến.

Nhưng là, ngày qua ngày, mặt trời mọc lại lặn, cái gì cũng không thay đổi. Kim Phúc đều không trở về, còn Thiết Mộc Ứng sau khi nhặt về được cái mạng của mình cũng chưa từng thấy nét cười trên gương mặt.

Trên thực tế, Thiết Mộc Ứng khi đã lành bệnh có đi qua Linh Sơn, muốn tìm tung tích của nàng, nhưng Linh Sơn toàn bộ bao phủ một tầng sương mù, đoàn người bọn họ đều thấy không rõ, vài tên binh lính còn suýt nữa rơi xuống vách núi. Cuối cùng là bởi vì Hạc thành tấn công thành, toàn bộ không thể không trở về.

Về sau, Mộc Ứng lại dẫn binh lính đi qua một lần nữa, nhưng Linh Sơn đường vẫn giấu mây mù xa vời, hấn thân là Thiết thành thành chủ không thể mạo hiểm làm cho thành dân lo lắng, đành phải đối với thỉnh cầu của Lý Hồ, âm thầm hồi phủ, bắt buộc chính mình tiếp nhận sự thật Kim Phúc vĩnh viễn sẽ không trở lại bên cạnh hấn.

Lý Hồ nói, Kim Phúc đã liều mạng cứu hấn, chính là ông trời cho hấn một cái mạng, muốn hấn thay trăm vạn cư dân Thiết thành mà suy nghĩ, những sự tình này, hấn cũng biết.

Chỉ là, đêm dài lạnh lẽo Thiết Mộc Ứng nhớ đến bộ dáng Kim Phúc mặc áo khoác Tuyết Hồ đối với hấn mỉm cười, nhớ nàng ăn bánh bao bao giờ cũng phình gò má, nhớ nàng liều lĩnh dũng cảm muốn bảo vệ tánh mạng hấn .

Nhờ có nàng, hấn mới biết rõ hấn không phải trời sinh nhất định sống cô đơn lãnh mạc, bởi vì có nàng bên cạnh giúp hấn nhận ra bản thân mình cũng có lúc vui vẻ mỉm cười hạnh phúc.

Hấn hận chính mình cứu nàng muộn một bước, hấn hận chính mình thiếu nàng mấy cái mạng, lại không có biện pháp trả lại, hấn nguyện ý dùng cái mạng của mình đổi nàng về!

Nhưng hết thấy đều đã quá muộn!

Lại một ngày, gà gáy sáng tinh mơ, Thiết Mộc Ứng bỗng nhiên từ trên giường bật dậy.

Vẫn là hé ra gương mặt kiên cường, nhưng gò má gầy, cặp mắt mờ mịt, mà chính bản thân cũng vô lực, nhìn quanh cũng không có một người. Đúng là, mỗi khi hấn ở một mình thì tịch mịch như vậy vây quanh hấn.

Thiết Mộc Ứng xuống giường, dùng nước đá rửa mặt trấn định tinh thần, dùng cành Dương Liễu có bột phấn thuốc bắc làm sạch xỉ. Mới vừa mặc quần áo, liền nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân.

Trong chốc lát, Lý Hồ tại cửa ra vào kêu: “Thành chủ, đã chuẩn bị tốt xe ngựa.”

Đến hôm nay Kim Phúc rời đi đã bảy bảy bốn mươi chín ngày, dựa vào lời kể lại của dân Thiết thành, hôm may là ngày cuối cùng hôn phách ở lại dân gian.

Thiết Mộc Ứng cũng không dám dối gạt mình, hấn biết rõ Kim Phúc thân thể ốm yếu, bị Hồng Tuyết Anh đả một đòn như vậy, không có khả năng còn sống.

Hấn hôm nay muốn đem bánh bao mà nàng thích ăn nhất đến vị trí gần Linh Sơn nhất, cùng nàng nói tâm sự, làm cho nàng ở nhân gian một ngày cuối cùng không cảm thấy tịch mịch cô đơn

Tịch mịch, hấn đã nếm đủ.

Thiết Mộc Ứng đẩy cửa ra, gió lạnh không gây khó khăn cho hắn, bởi vì Kim Phúc sau khi rời đi, hắn sớm đã không biết cái gì gọi là ấm áp, “Lên đường đi.”

Thiết Mộc Ứng hướng Linh Sơn đi tới, sương mù dày đặc ngăn trở tầm mắt, hoàn toàn không cách nào đi sâu vào, nên tại trong một rừng cây thì ngừng lại.

Hắn tìm chỗ đất trống, bảo Lý Hồ cùng bọn lính đem hành trang xuống, cùng hắn cùng nhau làm một nhà bạt nhỏ.

“Cảm ơn các người, các người tất cả đều trở về đi, ta muốn một mình trong này.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Mây mù lớn như vậy, người cũng đừng mạo hiểm ở Linh Sơn.” Lý Hồ lo lắng nói ra.

“Ta biết rõ, ta chỉ là muốn tại nơi gần nơi ở của nàng để tưởng nhớ nàng.” Thiết Mộc Ứng nói xong, nhìn lên sương mù chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng Linh Sơn.

“Đệ ở trong này cùng huynh.” Lý Hồ đặt mông ngồi xuống.

Thiết Mộc Ứng vỗ vỗ bả vai hảo huynh đệ, thấp giọng nói ra: “Trở về đi, cái mạng ta đây do nàng quên mình bảo vệ, ta dù thế nào cũng phải sống tốt.”

Lý Hồ thờ dài, dẫn các huynh đệ đối với hướng Linh Sơn chấp tay trước ngực cúi, liền rời đi trước.

Đều nói nam nhân không dễ rơi lệ, chỉ là vì chưa quá thương tâm, nước mắt thành chủ sẽ không rơi khi có bọn họ ở trước mặt.

Thiết Mộc Ứng thấy người đều đã rời đi, hắn đi vào nhà bạt, ngồi xuống nệm, trải trên mặt đất dùng hòa lò ấm áp nấu rượu, cũng làm nóng lung bánh bao.

Hắn đem áo khoác Tuyết Hồ nàng trước kia yêu nhất ôm vào bên người.

“Ta mời nàng.” Hắn hướng không trung giơ lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Rượu nóng xuống cổ họng, ấm thân thể, hắn một ngụm uống tiếp một ngụm.

Nhà bạt bố trí so với trước kia giống nhau, bọn họ tình cảnh phảng phất giống như mới hôm qua, như thế nào hôm nay đã cách xa vĩnh viễn.

“Trên chiến trường, sinh tử chính là chuyện thường, ta sớm đã thấy qua.” Thiết Mộc Ứng lớn tiếng nói, đột nhiên ngửa đầu cười ha ha, nước mắt liền tùy theo trượt xuống trên gương mặt cương nghị.

“Sinh tử nếu là chuyện dễ dàng như vậy, thế nhân cần gì sợ hãi.” Hắn đem mặt vui sâu vào lòng bàn tay, thân thể dừng mảnh rớt cuộc nhện không được chìm vào bi thương.

Hắn khóc xong lại uống rượu, uống rượu xong, nước mắt liền lại vỡ òa, rơi lệ không ngừng, thậm chí có vài lần khóc đến khàn cả giọng, cuối cùng mệt mỏi nằm trên mặt thảm, rốt cuộc chảy không ra nước mắt nữa.

“Từ biệt rồi từ biệt rồi. Kim Phúc”

Hôn mê trong lúc đó, Thiết Mộc Ứng nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi hướng hắn mà đến.

Hắn bởi vì uống nhiều nên có chút choáng, tại cánh rừng này nguyên bản có không ít âm thanh động vật, bởi vậy lơ đãng tiếp tục giơ lên bầu rượu đối miệng mà uống.

“Hi.” Nhà bạt ở cửa ra vào xuất hiện một đạo nhân ảnh.

“Ai?”

Thiết Mộc Ứng kinh người ngồi dậy, cầm lấy chén rượu hướng cửa vọt tới.

“Ai da!” Bóng người bị chén rượu đánh trúng đầu, kêu một tiếng.

Tiếng thét này —

Thiết Mộc Ứng đứng dậy nhanh xông ra bên ngoài, chưa kịp nháy mắt, liền đã chế trụ người ở cổ tay.

Người tới có một đôi mắt to, tóc dài bên tai có hai búi tóc, vẻ mặt tò mò đông người tây người.

“Đây là cái gì hương vị a?” Kim Phúc đến cười hi hi hỏi.

“Nàng còn sống!” Thiết Mộc Ứng ôm bả vai Kim Phúc, kích động đỏ bừng lên khuôn mặt.

“Đúng vậy, ta đương nhiên còn sống.” Kim Phúc đến đẩy ra tay của hắn, kỳ quái liếc hắn một cái, luôn luôn nhìn quanh.”Ta nghe thấy được một loại hương thơm ngào ngạt, hương vị ấm áp dễ chịu, đó là cái gì?”

“Đó là. Bánh bao.” Thiết Mộc Ứng khàn khàn nói, thanh âm run rẩy đến cơ hồ không có cách nào khác đem lời nói xong.

“Bánh bao có thể ăn sao?” Nàng hỏi.

Thiết Mộc Ứng lại lần nữa ôm bờ vai của nàng, cả khuôn mặt thẳng bức đến trước mặt nàng. “Nàng. nàng. nàng không nhận ra ta?”

“Ta không biết ngươi, ngươi cũng không biết ta, rất công bình a.” Kim Phúc nhếch miệng cười, lần nữa đẩy ra tay của hắn.

“Nàng. . . Là Kim Phúc!” Thiết Mộc Ứng rống to lên tiếng, hốc mắt hiện hồng.

“Làm sao ngươi biết tên của ta?” Kim Phúc bật lỗ tai, không rõ hắn làm gì gọi lớn tiếng như vậy.

“Bởi vì nàng là người ta yêu thương nhất.”

Thiết Mộc Ứng bùng lấy mặt của nàng, cẩn thận nhìn xem nàng có bộ dáng năng động, hắn thậm chí không dám nháy mắt, chỉ sợ đây hết thấy cũng chỉ là hắn vì say sinh ra ảo giác.

“Ta không phải là người cái gì. . nhất, ngươi không cần phải một mực cầm lấy mặt ta!” Kim Phúc cố cử động quai hàm đẩy ra tay của hắn, quay người lại đi về hướng lưng bánh bao. “Bánh bao có thể ăn sao? Có thể ăn bánh bao sao?”

Thiết Mộc Ứng khước miệng co giật hai cái, không muốn tin tưởng nàng nhớ rõ bánh bao, lại đem hắn quên mất sạch.

“Nàng làm sao có thể còn sống, tại sao lại không nhận ra ta?” Thiết Mộc Ứng xoay nàng trở lại, có trăm ngàn vấn đề muốn hỏi.

Kim Phúc thân thể bị chặn, không rõ người này làm gì vậy liệu mạng muốn đem mặt gần sát nàng, nhưng nàng không ghét người này, hơn nữa càng xem càng cảm thấy người này nhìn quen mắt.

“Vì cái gì?” Hắn khàn giọng nói ra, biết rõ nàng ánh mắt nhìn hắn vẫn lạ lẫm, nhưng không cách nào khắc chế dục vọng muốn tới gần nàng.

“Ngươi hại ta đau đầu quá, những vấn đề này, ta toàn bộ cũng không biết a!” Kim Phúc ôm đầu nằm trên nệm lăn qua lăn lại.

Kim Phúc nhìn hắn, một hồi bén nhọn đau đầu bắt ngờ đánh tới, đau đến làm cho nàng co rúm lại thân thể.

“Ta không hỏi là được, nàng không thoải mái ở đâu?” Thiết Mộc Ứng thấy nàng khó chịu, lập tức ngồi ở bên người nàng, sốt ruột truy vấn. “Ở đâu không thoải mái?”

“Hiện tại đã không đau!”

Kim Phúc nằm ở trên mặt thảm, nhìn người này quan tâm, nàng trong lòng ấm áp, không khỏi thân thủ sờ khuôn mặt hắn.

“Lông mi, cái mũi, gò má, cả khuôn mặt đều cứng rắn, cùng Kim Vượng đến một chút cũng không giống nhau.” Nàng lẩm bẩm nói ra, ngón tay cứ như vậy dừng ở gương mặt của hắn, như nhớ lại cái gì.

Vì sao nàng cảm giác mình trước kia đã từng làm động tác này? Vì sao nàng vừa nhìn hắn, trong lòng ngực tựa hồ đập liên hồi? Kim Phúc thân thể run rẩy.

Thiết Mộc Ứng thấy thế, vội vàng lấy ra áo khoác vì nàng mặc lên.

Vừa khoác áo cho nàng, hắn đỏ vành mắt, chớp mũi cay xót. Nằm mơ cũng không còn nghĩ đến, nàng rõ ràng có thể sống đứng ở trước mặt hắn a.

Thiết Mộc Ứng đột nhiên nhắm mắt, nắm chặt nắm tay để che giấu rung động trong lòng.

“Ngươi làm sao vậy?” Kim Phúc đem mặt tiến đến trước mặt hắn, tay tại hốc mắt của hắn dính một giọt nước,

Nàng đem giọt nước này đến môi nếm.

“Mặn thật, không thể ăn.” Kim Phúc đến le lưỡi, xì một tiếng.

Thiết Mộc Ứng si ngốc nhìn nàng, thấy nàng vẽ mặt biểu lộ kỳ quái, đột nhiên cảm giác nước mắt mình chảy thật sự dư thừa.

Nàng còn sống, nàng còn sống a!

Thiết Mộc Ứng giữ vững tinh thần, che giấu nàng, kéo tay của nàng đi đến bên cạnh bánh bao.

“Nước mắt đương nhiên không thể ăn, ăn bánh bao a.” Thiết Mộc Ứng đem bánh bao đưa tới trong tay nàng, bàn tay còn lại không nỡ buông nàng ra.

“Bánh bao bánh bao! Kim Vượng từng nói ta trước kia yêu nhất bánh bao.” Kim Phúc một tay cầm bánh bao hướng trong miệng nhét, cái gì cũng không muốn nói nữa.

Nàng một ngụm còn chưa có nuốt vào, tay lại tham lam lấy một cái nữa.

“Quả nhiên là Kim Vượng cứu nàng.” Thiết Mộc Ứng không hề chớp mắt nhìn nàng, thì thào tự nói: “Chuyện trước kia, nàng toàn bộ không nhớ rõ?”

Kim Phúc lắc đầu, tiếp tục ăn vào bao tử.

Thiết Mộc Ứng nhìn nàng sắc mặt hồng nhuận, nhất phái bộ dáng thoải mái, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đã không nhớ hấn, quên lãng hết thảy, cuộc sống của nàng lại sớm khôi phục tự tại, việc này thật đúng là làm cho người ta vui vẻ lại ——

Đau lòng a.

“Nàng muốn đến đến Thiết thành không?” Có lẽ nàng khi đến đó sẽ khôi phục trí nhớ.

“Không muốn.” Nàng lập tức lắc đầu, bởi vì Kim Vượng nói Thiết thành chỗ đó yêu ma quỷ quái nhiều, còn nói nàng trước thiếu một chút là chết ở chỗ đó.

Nàng quyết đoán cự tuyệt làm cho Thiết Mộc Ứng tâm lạnh, hấn từ trước đến nay trên vai kiên cường có thể gánh vác mọi thứ thế mà trong nháy mắt liền sụp xuống.

“Thiết thành có rất nhiều bánh bao so với cái này còn ngon hơn nhiều, còn có ngườiChờ nàng trở về.” Hấn cố nén ôm nàng vào lòng, xúc động nói.

“Ta lại không thể suốt ngày ăn bánh bao, lại đang trong núi tu hành. Sau khi tu hành xong, muốn ăn cái gì cũng không có vấn đề.” Kim Phúc nhớ Kim Vượng mỗi ngày đều nói bên tai của nàng, còn chưa có quên nha.

“Phải không?” Thiết Mộc Ứng đôi mắt buồn bã, cả người vô lực ngồi trên thảm.

Hấn còn có thể nói cái gì? Bọn họ nguyên bản chính là người của hai thế giới, nàng hôm nay quyết định trở lại con đường tu hành, không hề nhiễm thế tục nhân gian, hấn nên thay nàng vui vẻ .

“Người bộ dáng như vậy rất khó coi, muốn ăn bánh bao sao?” Kim Phúc cười hi hi hỏi.

Thiết Mộc Ứng lắc đầu, đau lòng những lời muốn nói đều nói không được.

“Uy , người còn không có nói cho ta biết người vì sao biết rõ ta là Kim Phúc?”

Thiết Mộc Ứng hít một hơi thật sâu, bên tai mơ hồ nghe thấy thanh âm có người tới gần, phút chốc nhìn về phía cửa ra vào nhà bạt ——

Một tóc dài phiêu dật trên vai sau khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ vọt tiến đến.

“Thiết Mộc Ứng, người làm hại nàng còn chưa đủ thảm sao? Hiện nay xuất hiện muốn nàng sống không yên?” Kim Vượng tới kéo nâng Kim Phúc, lập tức liền hướng ngoại đi.

“Chậm đã.” Thiết Mộc Ứng cước bộ nhanh hơn ngăn tại trước mặt bọn họ “Người là Kim Vượng sao?”

“Đúng.” Kim Vượng ngẩng khuôn mặt tuyệt sắc, trừng hấn liếc.

“Oa, ta mới nháy mắt, người đã đi ra trước mắt! Người tu hành đã bao lâu? So với Kim Vượng còn lợi hại hơn rất nhiều a!” Kim Phúc đến vẻ mặt sùng bái nhìn Thiết Mộc Ứng.

Kim Vượng gõ đầu của nàng, tức giận nói ra: “Hấn đương nhiên lợi hại! Bởi vì có một người ngu ngốc, đút hấn linh châu sáu trăm năm thật vất vả mới lấy được .” Kim Vượng trừng nàng liếc.

“A, người vận khí thật tốt, ta liền không có gặp qua loại ngu ngốc như vậy.” Kim Phúc đối với Thiết Mộc Ứng ha ha cười.

“Ta sẽ bị người tức chết!” Kim Vượng dắt nàng đi xa hơn, nhìn cũng không nhìn lại Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng lần nữa ngăn trở đường đi của bọn họ, mục quang sáng ngời nhìn chằm chằm Kim Phúc .

“Ta tình nguyện không cần viên linh châu này, mà hi vọng người kia trở lại bên cạnh ta.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Người là nói thật? Người nguyện ý đem linh châu nhả ra?” Kim Vượng một tay kéo cổ áo của hấn, hưng phấn mà hỏi.

“Nguyên bản cũng không phải là đồ đặc của ta, nếu như đối với nàng hữu ích. . . , trả lại cho nàng cũng là nên.” Thiết Mộc Ứng nhìn Kim Phúc mà nói nói.

“Các ngươi nếu như còn muốn trò chuyện, ta đây có thể ăn bánh bao nữa sao?” Kim Phúc tới hỏi.

“Đương nhiên.” Thiết Mộc Ứng kéo tay của nàng, đem nàng dẫn tới trước bánh bao.

Kim Phúc cười mị mị, cảm thấy hân hoan thật tốt, thân thể tự nhiên tới gần, tựa như nàng cùng Kim Vượng thân thiết.

Kim Vượng liếc mắt, người ngồi ở trên mặt thảm, miệng vừa mở ra liền cắn nhai.

“Ngươi giờ vui vẻ rồi, ta dùng nhiều ít tiên đan thần dược, trả lại cho nàng một trăm năm tu hành, tăng thêm suốt 30 ngày bế quan tu hành, mới khiến cho nàng còn sống, không nghĩ tới lại đụng phải ngươi lần nữa.” Chẳng lẽ hết thảy thật sự đều là trời định? Kim Vượng nuốt xuống một câu cuối cùng này.

“Nếu hóa thành hình người không phải hao phí khí lực sao?” Thiết Mộc Ứng còn nhớ rõ nàng mỗi lần lộ đuôi hồ ly đều là bởi vì công lực hao hết.

“Còn không phải tại ngươi! Ta sợ nàng khổ sở, cho nên đem đoạn trí nhớ trước đây phong ấn, không nghĩ tới nàng bất quá mới có một chút nội lực, lại trộm biến thành người rời Linh Sơn, ” Kim Vượng trừng mắt liếc, tiện đà lại trừng đến Kim Phúc. “Ngốc vẫn chính là ngốc a!”

Trong nội tâm nàng nhất định còn lưu luyến hân, cho nên mới như vậy vội vã biến thành người đi! Thiết Mộc Ứng cổ họng nghẹn lại, cúi đầu nhìn về phía nàng.

Kim Phúc đối với hân cười, chỉ lo ăn bánh bao, căn bản không có nghe bọn họ đang nói cái gì.

Thiết Mộc Ứng vuốt tóc của nàng, cảm thụ được nàng ấm áp, cảm giác nàng là thật sự ngồi ở bên cạnh hân, giống như trận bi kịch kia chưa bao giờ xảy ra.

“Ngươi đừng dùng loại ánh mắt dụ dỗ người, nàng tuy nhiên biến thành người, nhưng trí nhớ là bị phong ấn, cái gì cũng nhớ không nổi.” Kim Vượng đến đây ra tay của hân, ngăn chính giữa hai người bọn họ.

“Ngươi phong ấn cái gì? Ta trước kia nhận thức hân à.” Kim Phúc đến vừa vặn ăn xong một bánh bao, trừng to mắt nhìn Kim Vượng , lại nhìn Thiết Mộc Ứng. “Ngươi vì cái gì thoát nhìn thật là bộ dạng khổ sở? Hại ta cũng khó chịu.” Nàng nhăn lại lông mày, lấy tay dầm dầm ngực.

“Ta.” Thiết Mộc Ứng kích động nghĩ muốn ôm nàng, nhưng Kim Vượng trực tiếp ngăn trước mặt hân, ngăn trở hân.

“Muội ăn bánh bao cho ta, ít lắm nhai.” Kim Vượng dứt khoát đem cả lưng bánh bao kín đáo đưa cho nàng, đem nàng đuổi tới góc sau, mới lại nhìn về phía Thiết Mộc Ứng. “Chúng ta trở lại chuyện chính, ngươi mới vừa nói nguyện ý đem linh châu nhà ra? Ngươi không sợ sau khi trả linh châu cho nàng, ngươi sẽ chết?”

“Ta sẽ tử sao?” Thiết Mộc Ứng nhìn về phía Kim Phúc , thấy nàng ngây thơ nhưng hai con ngươi không quen biết, hân trong lòng đầu tiên là đau xót, lại nghĩ tới dân chúng Thiết thành, hân chân chờ một chút.

“Ta sớm nên chết, hôm nay đem mệnh trả lại cho nàng, cũng coi như không có tiếc nuối. Nhưng là, nếu thật phải chết, có thể để cho ta trước đem Thiết thành mọi việc xử lý thỏa đáng, ta không thể để cho dân chúng Thiết thành bởi vì không chủ mà lâm vào khủng hoảng.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

Kim Vượng hai con ngươi tươi đẹp mãnh liệt trừng mắt hân.

“Ngươi là nam nhân tốt, ta đảm bảo ngươi không chết.” Kim Vượng đến dùng sức vỗ vai của hân, cười ha ha lên. “Cũng không phải ta giúp gì! Linh châu sau khi tiến vào trong cơ thể ngươi, sẽ chủ động vận ra nội lực bảo vệ thân thể. Nhai, ngươi nếu nhả ra linh châu công lực nhất định sẽ có chút hao tổn, nhưng vẫn là sống tốt, tài giỏi hơn người.

“Nàng có linh châu, có thể khôi phục như trước, đúng không?” Thiết Mộc Ứng nóng lòng nói, trông mong được nàng có thể nhanh chút nhớ tới chuyện của bọn họ

“Đúng vậy. Nàng nếu uống viên linh châu này, công lực tự nhiên so với ta cao cường, ta đối với nàng phong ấn trí nhớ cũng sẽ bị giải trừ.”

Kim Phúc thừa dịp ăn bánh bao nhìn về phía Thiết Mộc Ứng, thấy hân như cũ chuyên chú nhìn nàng, liền kim lòng không được hướng hân lại gần.

Thiết Mộc Ứng khoe môi giương lên, cũng không thể chờ đợi được mà nghĩ đi về hướng nàng.

“Chậm đã.” Kim Vượng lần nữa ngăn trở hân, không cho là đúng nói: “Nàng hồi phục trí nhớ có chỗ nào tốt? Đi theo ngươi trở lại Thiết thành, qua ba, năm mười năm, sau đó nhìn ngươi chết, chính mình lại thống khổ mấy trăm năm?”

Thiết Mộc Ứng nhớ tới chính mình bởi vì nàng tử vong mà tâm tình khó chịu, vừa nghĩ tới nàng muốn một mình chịu đựng hết thảy, hân cắn chặt răng, lại lộ vẻ do dự.

“Không bằng ngươi đem linh châu cho ta, ta lại đem một trăm năm công lực cho nàng, bảo vệ thân thể nàng bình an, cũng sẽ không còn chút ít gì nhớ về quá khứ.” Kim Vượng hưng phấn mà vỗ tay, lớn tiếng nói ra.

Thiết Mộc Ứng nhìn Kim Phúc đối với con mắt vô ưu vô lự , cảm giác hơi thở khó khăn .

Làm như thế nào lựa chọn chính xác? Thật vất vả, hần mới cùng nàng gặp lại, như thế nào cam lòng lần nữa cùng nàng chia lìa.

“Ta đây đẹp sao? Người nhìn ta mãi không chán sao?” Kim Phúc đẩy Kim Vượng ra, hướng trong ngực Thiết Mộc Ứng lao vào.

“Nàng muốn lưu ở Linh Sơn sao?” Thiết Mộc Ứng nắm bờ vai của nàng, khàn tiếng thanh hỏi.

“Đương nhiên, Kim Vượng ở trong này a.” Kim Phúc đương nhiên nói.

Thiết Mộc Ứng thân thể lay động dưới, con người đen nhìn chăm chăm mặt của nàng, mở to miệng muốn nói gì làm cho nàng thay đổi tâm ý, nhưng mà cái gì cũng không có xuất khẩu.

Hắn có thể miễn cưỡng nàng sao? Miễn cưỡng thì như thế nào? Hắn thật sự cam lòng để cho nàng từ nay về sau mấy trăm năm đều không có hắn bên cạnh mà bị thương sao?

“Ta nguyện ý đem linh châu cho người.” Hắn hàm răng khê cắn, nhìn về phía Kim Vượng mà nói nói.

Kim Vượng lại lần nữa đối Thiết Mộc Ứng thay đổi cách nhìn. Nguyện ý nhả ra linh châu cứu người là một việc, nguyện ý buông tay cho Kim Phúc rời đi, mới là dứt bỏ lớn nhất. Hắn biết rõ nhân loại, đều là ích kỷ .

“Trước khi ta nhả Linh châu ra, có thể cho ta một chút thời gian cùng nàng một chỗ không?” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Người nghĩ làm cái gì?” Kim Vượng phòng bị mà hỏi thăm.

“Cái gì cũng không làm, chỉ là nhìn nàng.” Hắn cười khỏ nói.

“Người đừng vọng tưởng muốn dẫn nàng đi, coi nàng hôm nay”

“Ta nếu thật muốn mang đi nàng, đem linh châu cho nàng chẳng phải thành. Ta nghĩ nàng nếu như hồi phục trí nhớ, sẽ nguyện ý đi theo ta.” Thiết Mộc Ứng cắt đứt lời của hắn, bàn tay cầm chặt tay Kim Phúc.

“Như vậy thì muốn làm cái gì?” Kim Phúc đến cử động giờ cao tay hai người đang cầm, cười hi hi hỏi.

Một màn này như đã từng quen biết làm cho Thiết Mộc Ứng tâm đau xót, càng thêm nắm chặt tay của nàng.

“Chúng ta đi ra ngoài đi một chút.” Thiết Mộc Ứng khàn giọng nói ra.

“Hào hào hào, ta ngồi buồn chết rồi, ta dẫn người đi hái quả Phượng Hoàng.”

Kim Phúc nói xong, liền vội vội vàng vàng kéo tay của hắn, như gió xoay người lao ra nhà bạt.

Mà Thiết Mộc Ứng chỉ có thể mang theo bất đắc dĩ , theo phía sau nàng, bất buộc chính mình không cho phép suy nghĩ ——

Cái này quả nhiên là bọn họ ở cùng nhau một ngày cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Một ngày nay, Kim Phúc cùng Thiết Mộc Ứng đi khắp nơi trên núi, nàng hái được một đồng quả Phượng Hoàng, ăn vào miệng môi nhừ, mới bằng lòng ngồi nghỉ ngơi tại thâm cốc.

Nàng ngáp một cái, hần khom người giúp nàng kéo áo khoác Tuyết Hồ. Kim Phúc đầu vừa nhấc.... Thiết Mộc Ứng quả nhiên đang nhìn nàng.

“Đó! Lại bị ta bắt được người đang nhìn ta!” Kim Phúc cảm thấy bị hần nhìn như vậy, trong nội tâm đầy ngọt ngào, như ăn mật.

“Ta thích nhìn nàng.” Thiết Mộc Ứng hai tay ôm mặt nàng

“Nhưng ta không thích người nhìn ta như vậy, hội đau nhức.” Kim Phúc lại lấy tay nắm thành quyền, đấm đấm vào ngực mình.

Thiết Mộc Ứng nhìn nàng, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Nên nói cho nàng biết, bởi vì hần thời gian sống có hạn, không muốn nàng sau này con đường tu hành dài mấy trăm năm đều phải trải qua cuộc sống không có hần, nên hần lựa chọn rời đi, mà sau khi rời đi, sẽ không bao giờ trở lại Linh Sơn. Dù sao mỗi ngày không gặp mặt cũng tốt, thương tổn có thể hạn chế xuống thấp nhất.

Bởi vì tạm biệt không có ngày gặp lại, cho nên hần hôm nay mới có thể mắt cũng không chớp nhìn mãi nàng.

Đây hết thảy là thời gian cuối cùng cùng nàng vui vẻ vô ưu vô tư.

Thiết Mộc Ứng lộ ra cười khổ, Kim Phúc thì bung lấy mặt của hần, học hần, cũng nhìn trong chốc lát.

“Không thú vị.” Kim Phúc há to mồm, ngáp, bắt quá nàng vẫn nắm tay của hần, không thể nào nhắm mắt lại, sợ một khi ngủ, hần sẽ còn ở trước mắt.

“Nàng biến thành người có mặt không?” Hần hỏi.

“Hơi mặt chút, nhưng ta không muốn biến thành hồ ly cùng một chỗ với người.” Kim Phúc không chút nghĩ ngợi nói ra.

Thiết Mộc Ứng kích động ôm lấy bờ vai của nàng, cúi xuống mặt thẳng bức đến trước mặt nàng.

“Nguyên lai, nàng còn nhớ rõ.” Thanh âm của hần run rẩy, chớp mũi khẽ chạm vào nàng.

“Nhớ rõ cái gì?” Kim Phúc đến sờ sờ khuôn mặt của hần, nhỏ giọng hỏi: “Người vừa muốn roi nước mắt sao?”

Thiết Mộc Ứng nhìn nàng, nghĩ đến từ nay về sau không có nàng tri kỷ làm bạn, hần là thật sự muốn roi lệ a.

“Ta không sao.” Hần nói.

“Không có việc gì vì sao cau mày?” Kim Phúc vuốt mày rậm của hần, cũng học hần nhăn lại lông mày.

“Nàng không phải mặt mũi sao? Mặt liền nghỉ ngơi đi.” Thiết Mộc Ứng lồng ngực kịch liệt phập phồng, nhưng hần bắt buộc chính mình hít một hơi thật sâu.

“Hào.” Kim Phúc đến bên cạnh thân, trực tiếp tựa đầu trên bắp đùi của hần gối.

“Nàng.” Có thật là không nhớ chuyện của chúng ta? Thiết Mộc Ứng dùng sức mím chặt môi, không cho phép chính mình ép hỏi.

Nàng nhắm mắt lại, một tay đặt lên bụng, một tay cầm tay của hần, cảm giác rất thỏa mãn.

“Người hát một bài nghe a.” Nàng hé ra một con mắt nói.

“Ta không biết.”

“Vậy nói chút ít chuyện xưa cho ta nghe một chút a. Ta ngủ không được thì Kim Vượng đều làm như vậy.” Kim Phúc mở hai mắt ra, đôi mắt – mong chờ nhìn hần.

“Ta chỉ biết chiến tranh, chưa từng kể qua chuyện xưa.” Thấy nàng vẻ mặt trông mong, hần thở dài, bàn tay che ở cặp mắt của nàng.

“Trước đây có một tướng quân, hần không có thói quen cùng người khác thân cận. Một ngày, hần gặp phải một tiểu hồ ly, tiểu hồ ly tựa như người nhà của hần, hần vốn không thể hướng người ngoài tâm sự, nhưng đối với hồ ly lại nói hết. Hồ ly cũng chỉ đối với hần đặc biệt, làm bạn của hần khi hi nộ ái ố. Bọn họ ở cùng nhau yêu mến, nhưng hồ ly là người tu hành, bọn họ nhất định không thể cùng một chỗ.”

Thiết Mộc Ứng thanh âm vững vàng trầm thấp, bắt quá mới nói vài câu, Kim Phúc liền ngủ được đôi môi khẽ nhếch, phát ra tiếng ngáy đang ngủ say.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng gương mặt thỏa mãn ngủ, những chuyện xưa kia chưa nói xong tất cả đều hóa thành nước đắng, chỉ có thể hướng trong bụng nuốt.

“Nàng đang ngủ. Người đủ hài lòng, có thể đem linh châu còn cho ta đi.” Đã theo sát bọn họ cả một ngày Kim Vượng đến nhảy ra ngoài.

“Người làm ồn như vậy không sợ nàng tỉnh.” Hần nói.

“Nàng một khi đã ngủ, ném đá mới có thể tỉnh.” Kim Vượng vừa thấy Thiết Mộc Ứng mặt mũi tràn đầy không muốn, cảnh giới tâm lập tức nổi lên. “Người đáp ứng cho ta linh châu rồi, cũng đừng mơ đổi ý.”

“Hết thảy cũng là vì tốt cho nàng, ta sẽ không đổi ý.” Thiết Mộc Ứng yên lặng nhìn Kim Vượng.

“Tốt lắm, vậy đừng lãng phí thời gian. Người bây giờ ngồi xếp bằng, hai tay giống như ta vậy tại bụng liên kết.” Kim Vượng làm cái động tác, muốn hần

đi theo học. “Nhắm mắt lại đem ý niệm tập trung ở bụng của người, nghĩ có một hạt châu màu đỏ tồn tại trong đó. Hít sâu một hơi, đem hít vào chìm tại bụng.”

Thiết Mộc Ứng nhắm mắt lại, theo thanh âm hương dẫn của Kim Vượng làm việc. Hắn cảm giác có một hơi nóng theo bụng hắn bay lên, một đường đốt cháy qua lồng ngực của hắn, cổ họng, hắn không tự chủ mở to miệng, nghĩ nôn ra hỏa cầu này —

Kim Phúc đến không biết chính mình sao tỉnh lại, nhưng nàng chính là đã tỉnh.

Nàng nằm trên mặt đất, trông thấy Thiết Mộc Ứng cùng Kim Vượng ngồi mặt đối mặt, Thiết Mộc Ứng đôi môi nhả ra một viên linh châu màu đỏ, vừa vụn bay ở phía trên mặt của nàng.

Kim Phúc thấy viên châu này nhìn rất quen mắt, tay liền đưa lên.

Không biết đây là vật gì? Có thể ăn được hay không?

Kim Phúc cầm hạt châu phóng tới bên môi cắn một cái —

Kim Vượng đến vừa vụn mở mắt ra.

“Một chút.”

Kim Vượng kêu to, nhưng linh châu màu đỏ Kim Phúc đã cắn xuống trong nháy mắt, liền chìm vào phần môi nàng.

Kim Phúc đến cả người bỗng cảm thấy có thay đổi.

“Ách.” Nàng ôm yết hầu, giãy dụa đứng người lên.

“Nhả ra nhả ra!” Kim Vượng vọt tới bên người nàng oa oa kêu to.

“Nàng không sao chứ?” Thiết Mộc Ứng vội vàng nâng nàng dậy, lòng nóng như lửa đốt vuốt phía sau lưng nàng.

Nàng đứng trên mặt đất mãnh liệt nhảy mấy lần, thẳng đến hạt châu nuốt xuống yết hầu mới dừng lại.

“Hô.” Nàng thở dài một hơi, cảm thấy có cỗ năng lượng ấm áp dễ chịu, nàng quay quanh thân một vòng, tứ chi cùng thân toàn bộ sáng ngời lên.

“Làm sao vậy? Còn có ở đâu không thoải mái?” Thiết Mộc Ứng thấy nàng không nói, thoáng cái ôm mặt của nàng, thoáng cái vỗ phía sau lưng của nàng, hận không thể đem nàng từ trong ra ngoài xem có tốt không.

Kim Phúc nhìn Thiết Mộc Ứng, trong lúc đó nhảy lên một cái, rồi bỗng dưng nhảy lên thân thể của hắn.

“Thiết Mộc Ứng, chàng đã đến rồi!” Kim Phúc đến hai chân hai bên hôn hắn, hưng phấn mà kêu to.

“Nàng đã nhớ!” Thiết Mộc Ứng ôm eo của nàng, cảm giác mình bởi vì vui mừng mà muốn nổ tung.

Hắn đem mặt chôn trên tóc của nàng, dù dùng sức ôm nàng thế nào vẫn cảm giác được không đủ.

“Kim Phúc, muội đem linh châu nhỏ ra! Đó là của ta của ta a!” Kim Vượng tức giận đến nắm ngực dậm chân, vòng quanh bọn họ nhảy lên nổi giận.

“Muội không nhỏ a! Ai kêu huynh đối với muội phong ấn, để cho muội quên hắn.” Kim Phúc đến hai tay ôm chặt cổ Thiết Mộc Ứng, trừng Kim Vượng.

“Hắn là sợ nàng thương tâm” Thiết Mộc Ứng trấn an nói, hoàn toàn lý giải Kim Vượng làm như vậy là vì bảo vệ tâm tình của nàng.

“Được rồi, vậy huynh vờ tay ra, muội sẽ cho huynh một trăm năm công lực.” Kim Phúc mà nói.

“Không thêm” Kim Vượng tức giận đến nổi đỉnh đầu bốc khói, hừ lạnh một tiếng sau đó quay đầu đi.

“Là huynh nói không cần. . . , quên đi.” Kim Phúc quay đầu lại tiếp tục đánh giá Thiết Mộc Ứng, đau lòng vuốt khuôn mặt của hắn. “Làm sao chàng gây thành như vậy? Hai gò má đều chỉ còn xương cốt. Có khỏe không? Khi đó bị nóng đã hết chưa?”

“Nàng uy ta nuốt vào viên linh châu này, ta đương nhiên không có việc gì.” Thiết Mộc Ứng lại ôm nàng. “Nàng lúc ấy suy yếu như vậy, hắn là chính mình nên nuốt viên linh châu này vào.”

“Ta khi đó thâm nghĩ đến, vạn nhất ta chết đi, nhiều nhất cũng chỉ có chàng cùng Kim Vượng đến khóc thương. Còn nếu chàng chết, cả mọi người ở Thiết thành sẽ khóc chết, a.” Kim Phúc đột nhiên dùng sức lắc đầu, đối với hắn phun mạnh đầu lưỡi. “Ngu ngốc, ta thật ngốc mà! Ta khi đó hắn là nên nuốt viên linh châu, sau đó lại cứu chàng, như vậy chẳng phải tất cả đều vui vẻ sao?”

“Lúc ấy tình huống khẩn cấp, nàng một lòng muốn cứu ta, không thể nghĩ nhiều như vậy cũng là chuyện bình thường.” Thiết Mộc Ứng vuốt khuôn mặt của nàng, may mắn hết thấy đều đã là quá khứ.

Kim Phúc suy nghĩ đối với hần cười, gò má trên bàn tay hần xoa xoa ôm ôm

“Người nói chuyện làm gì khách khí như vậy, nàng ngốc cũng không phải một ngày, hai ngày, chuyện bình thường. Còn có, các người không nên ở chỗ này chằng chằng nàng nàng, rất chướng mắt!” Kim Vượng đến giật Kim Phúc xuống, hết lần này tới lần khác nàng cả người như dính tại trên người Thiết Mộc Ứng.”Ta hối hận, cho ta một trăm năm công lực. Nhanh cho ta.”

Kim Phúc nhìn Kim Vượng, nàng rất nhanh từ trên người Thiết Mộc Ứng đối sang nhảy đến trên người hần. (^0^ ồ ồ! Kim Phúc thú vị thật, nhảy qua nhảy lại ôm người như ôm cột = =)

“Bỏ đi, làm gì vậy dính tại trên người của ta?” Kim Vượng kêu to, tay kéo chân nàng, chính là kéo không ra nàng.

“Huynh là ca ca tốt nhất, cho nên muội muốn cho huynh hai trăm năm công lực.” Nàng nghiêm trang nói, đứng ở trên mặt đất. “Nếu như huynh ngày nào đó cũng trọng thương không thể trị thì muội cũng vậy liều lĩnh cứu huynh.”

“Phi, còn lâu ta mới rui ro!” Kim Vượng hét lớn một tiếng, ác trùng nàng liếc. “Muội tên ngu ngốc này, muội giữ lại mấy trăm năm công lực bên người này, hần tùy tiện sẽ chết già, như vậy có cái gì ý nghĩa.”

Kim Phúc nhăn lại lông mày đi đến bên người Thiết Mộc Ứng, cầm tay của hần.

“Ta tu hành mấy trăm năm, cũng không biết tu hành có ý nghĩa gì. Hôm nay ta muốn ở bên cạnh chàng, tại sao phải cần có ý nghĩa gì?” Kim Phúc dẹp miệng hỏi, hay là không muốn hiểu rõ vấn đề này.

Nàng chỉ biết là Thiết Mộc Ứng nhất định phải ở cùng nàng mới có thể vui vẻ, cho nên nàng như thế nào đều muốn bên hần.

“Muội ngốc đến không thể cứu chữa! Người có thể so với chúng ta chết sớm, nếu hần chết, muội cũng sẽ thương tâm đến chết, cuộc sống như thế có cái gì đáng giá lưu luyến? !” Kim Vượng rống to nói.

“Ta quên chàng là người, người rất nhanh tử.” Kim Phúc ngửa đầu nhìn Thiết Mộc Ứng, nước mắt liền rớt xuống.

Nếu như nàng liền cùng hần tách ra nửa khắc cũng không nguyện ý, thế nào có thể nhìn hần tại trước mặt nàng chết đi

“Ta không cần chàng phải chết.” Nàng oa oa khóc lớn tiếng, sửa người tiến trong ngực của hần.

“Là người khó tránh khỏi cái chết.” Thiết Mộc Ứng lau nước mắt của nàng, cái gì cũng không nói, chỉ là tùy vào quyết định của nàng.

“Chàng hi vọng ta ở lại bên cạnh chàng sao?” Nàng đỏ vành mắt ngửa đầu nhìn hần, trong đầu hỗn độn một mảnh.

“Ta chỉ hi vọng nàng vui vẻ.” Hần ngó nhìn nàng, nói nhỏ.

Nàng đem mặt vui vào trong bộ ngực của hần, đột nhiên trong lúc đó hết thấy đều có đáp án.

Hần vì dân chúng Thiết thành, có thể không để ý chính mình, vì nàng, có thể chịu được cô đơn. Hần không thay chính hần nghĩ nhiều, làm sao lại không ai thay hần suy nghĩ một chút.

Coi như là làm bạn hần cả đời, cuối cùng muốn nhìn hần mất đi, nhưng nàng hi vọng mỗi một ngày trước khi hần rời đi nhân thế, đều có thể bởi vì có nàng làm bạn mà không có gì tiếc nuối.

“Mặc kệ, ta muốn với chàng cùng một chỗ! Chàng chết, ta phụ trách nhặt xác, mạng thi thể chàng trở lại Linh Sơn theo giúp ta tu hành!” Kim Phúc đến vỗ ngực, một bên khóc lớn một bên lớn tiếng nói.

Thiết Mộc Ứng phút chốc đem mặt vui sâu vào cổ của nàng, gương mặt kích động hiện hồng, nghẹn ngào đến nói không ra lời.

Cái gì mà hạ quyết tâm, cái gì mà chỉ cần nàng hạnh phúc hần ngay cả lời như vậy cũng không thể nói ra, hần muốn vì chính mình ích kỷ một lần, hần hi vọng nàng lưu lại cùng hần cả một đời.

Chỉ là, hi vọng này vừa đang định muốn nói ra..., nàng đã thay hần nói ra khỏi miệng.

“Ha, Muội thông minh quá! Đợi đến lúc muội thay hần nhặt xác thì vẫn giữ bộ dạng hiện nay, nhất định sẽ bị người Thiết thành gọi yêu nữ không già, cho dù muốn lưu ở trong thành, cũng không còn người dung túng muội.” Kim Vượng không khách khí nói ra.

“Nàng là thật nguyện ý chịu được sự cô tịch sau khi ta rời đi? Thật có thể chịu được cư dân Thiết thành đối nàng khó hiểu khi thấy dung nhan trẻ mãi của nàng. . . .” Thiết Mộc Ứng nắm chặt tay của Kim Phúc, dù có vạn điều không muốn, nhưng vẫn là bắt nàng chấp nhận sự thật này.

Kim Phúc phiền não nhăn lại lông mày, thành thật nói: “Như thế nào còn có nhiều chuyện như vậy a? Ai!”

Nàng đem mặt tựa ở trên cổ Thiết Mộc Ứng, nhưng thoáng cái liền hưng phấn mà ngẩng đầu đối với Kim Vượng đến hét lên: “Muội nhớ được chúng ta không phải có một thuật pháp, có thể bỏ qua việc tu hành, biến thành người chính thức ?”

“Chúng ta đã tu thành yêu, tránh kiếp luân hồi, người sống bất quá bảy, tám mươi tuổi, chẳng những phải trải qua giai đoạn sinh lão bệnh tử, còn muốn một lần nữa luân hồi. Muội vì Thiết Mộc Ứng như vậy chịu một cái đoản mệnh đáng giá sao?” Kim Vượng tức giận đến cầm lấy đá trên mặt đất ném nàng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Kim Vượng làm gì tức giận như vậy?” Nàng cau mày, mơ hồ hỏi.

“Nàng là thật muốn làm người bình thường, không tu hành nữa?” Thiết Mộc Ứng nghiêm túc nhìn nàng

“Làm gì vậy lại hỏi? Ta chính là một mực không rõ ràng làm tu hành là vì cái gì, cho nên Kim Vượng mới có thể cầm bánh bao dụ dỗ ta tu hành.” Nàng sau khi suy nghĩ một chút, còn nói thêm: “Đương nhiên, khi pháp lực gia tăng, sẽ cảm thấy chính mình rất lợi hại.”

“Như vậy nàng theo ta trở lại Thiết thành là vì cái gì?” Hắn cảm thật chặt tay của nàng, không cho nàng có một chút trốn tránh.

“Ta nghĩ muốn chàng vui vẻ.” Kim Phúc đến không chút do dự nói ra.

Thiết Mộc Ứng cảm giác có nước mắt muốn tràn mi, hắn xóa đi viên lệ này, tự nói với mình sau này nhất định phải gấp bội yêu thương sủng nàng.

“Nếu là các cư dân Thiết thành đối với hồ ly không thể chấp nhận, nàng cũng có thể nhịn sao?”

“Làm gì nhịn a, ta nói Kim Vượng giúp ta biến thành người thật sự, chẳng phải được rồi sao.” Kim Phúc đã nghĩ đến thì nhất định phải làm được, lập tức lôi kéo hắn hướng Linh Sơn trước mặt đi.

Nàng hôm nay có nhiều hơn mấy trăm năm công lực, bước đi trên đường tới như bay.

Thiết Mộc Ứng bị nàng kéo ở sau người, bất quá đi một bước khoảng cách xa, khuôn mặt cũng vì chạy như bay mà bị nhánh cây cắt qua gây vết thương chồng chất.

Hung phấn nàng không có phát hiện, luôn oa a oa a lời nói.

Mà Thiết Mộc Ứng chẳng những không giận nàng mơ hồ, ngược lại là cười ngây ngô nhìn xem bóng lưng của nàng, dù sao nàng nhớ lại hắn rồi, còn có chuyện gì so với bây giờ còn vui hơn?

Ha ha ha ha ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: end

Chín tháng sau —

Kim Phúc sau khi trở lại Thiết thành, trong thành quả thực náo nhiệt trở lại.

Hơn nửa năm, trong quán trà nhưng người dân vẫn ngồi nói về những việc mà Thiết Mộc Ứng nói lại, nói Kim Phúc vốn là người, bởi vì Cửu vĩ hồ gây chuyện, cho nên cố ý ở trước mặt mọi người đem nàng biến thành hồ ly. Còn nói ngày đó tại pháp trường vị cứu tinh cứu Kim Phúc tướng mạo tuyệt mỹ kia là Kim, thần tiên trên trời hạ phàm.

Chuyện xưa càng nói càng thần kỳ, còn Kim Phúc trong cuộc sống lại trôi qua càng lúc càng như những người bình thường.

Ách. hoặc cũng có điểm không phải người thường.

Người bình thường sẽ không đối với mặt trời đã leo lên đến đỉnh núi cũng chưa ngủ dậy.

Kim Phúc mơ hồ quan sát, nhưng vẫn không bị ánh mặt trời đánh thức, tiếp tục thờ to ngủ. Nàng hôm nay không cần ra ngoài, có thể ngủ đến lúc Thiết Mộc Ứng đích thân đến tóm nàng rồi khỏi giường.

Hắn biết nàng bây giờ không còn là yêu hồ, thay hắn bốn phía dò hỏi dân tình cũng rất hao phí thể lực.

Ngẫm lại Kim Vượng giúp nàng biến thành người, cùng Thiết Mộc Ứng trở lại Thiết thành vẫn còn như là việc hôm qua, không nghĩ mới đây đã qua nửa năm rồi.

Thiết Mộc Ứng không muốn nàng đã từng là yêu nên tại sau này sợ bị người ta to nhỏ, bởi vậy tìm một cách nói, đối dân chúng tuyên cáo nàng ban đầu là do bị Hồng Tuyết Anh biến thành hồ ly.

Các thành dân đối với lời nói Thiết Mộc Ứng từ trước đến nay không nghi ngờ, lập tức tin tưởng rồi truyền tai nhau khắp nơi. Huống hồ, bọn họ đều từng thấy tận mắt Kim Phúc cứu qua hần mấy lần, trong nội tâm cũng rất yêu mến nàng, không những vậy rất hoan nghênh việc nếu nàng là một hồ ly phụ nhân.

“Ất xì!” Kim Phúc hắt hơi một cái, đầu liền hướng bên trong chăn mền chui vào.

Thời tiết lạnh như vậy, hần nên bảo bọn lính mang nhiều củi cho dân chúng ở biên thù, bọn họ chỗ đó gần Linh Sơn, khí hậu rất giá lạnh.

Ai, nàng lúc trước yêu nhất chơi băng tuyết khi trời đổ tuyết rơi, hiện nay vừa nghĩ tới Hạ Tuyết —Kim Phúc đến bỗng dưng rung mình một cái, chỉ cảm thấy lạnh.

Thiết Mộc Ứng đem súp vào phòng thì nhìn qua chính là trên giường một chăn lông phòng to đang cất lực run rẩy

“Ta luyện quân đội xong, cũng đã xong việc lên triều, còn người lại vẫn nằm trên giường?” Hần tại bên giường ngồi xuống, cười hỏi.

“A!” Kim Phúc bị hần dọa kêu to một tiếng, bỗng dưng kéo chăn bông xuống, “Chàng làm gì vô thanh vô tức dọa người!”

Nàng chu miệng lên, dùng đầu đụng hần hai cái.

“Chú ý.” Thiết Mộc Ứng tay trái cử động chén súp, tay phải thuận thế liền đem nàng hướng trong ngực kéo.”Húp chút.”

Kim Phúc chơi xấu trước ngực hần, nâng chén cũng lùi, để hần đích tay cầm, từng miếng từng miếng uống hết canh nóng, toàn thân chợt ấm áp dễ chịu lên.

“Như thế nào ngủ muộn như vậy?”

“Chân đau a.” Kim Phúc từ dưới nệm duỗi ra chân quơ quơ.

Thiết Mộc Ứng tỏ vẻ không thể làm gì được nhìn tiểu nữ tử này, đã thói quen nàng lấy cớ đau đớn, cuối cùng cũng chỉ muốn được ngủ lâu một chút.

“Làm gì vậy không tin ta? Ta ngày hôm qua đi theo các cư dân, tại trong ruộng đứng ba canh giờ! Điện nước lạnh, những lão nhân gia kia từng đều so với ta.”

“Đã nói với nàng bao nhiêu lần.” Thiết Mộc Ứng mày rậm nhíu một cái, thanh âm lập tức tăng lên. “Nàng hôm nay thể lực tất cả đều không giống Kim Phúc lúc trước, không thể tùy tiện làm mọi việc.”

“Biết rõ a.” Kim Phúc đối với hần nhếch miệng cười.

“Nàng biết rõ rồi mà còn cố phạm phải.” Thiết Mộc Ứng hung hăng cắn nhẹ môi của nàng, liếc yêu.

Hần xoay người lấy ra một hộp kim sang dược, giơ lên chân của nàng đặt trên đùi, đau lòng bởi ở mấy chỗ tổn thương do giá rét mà hồng lên đau nhức.

“Ngửa.” Kim Phúc rút chân về, leo lên trên người hần, trực tiếp ôm hần bỏ nhào xuống giường. “Chàng giúp ta cùng một chỗ ngủ.”

“Chúng ta cái này vừa nằm xuống, sợ bữa tối cũng không thể ra khỏi phòng dùng.”

Thiết Mộc Ứng bàn tay thăm dò vào vạt áo của nàng, bàn tay ấm áp đưa tới khiến nàng một hồi thoải mái rên rỉ, theo hần đầu ngón tay qua lại vỗ về chơi đùa, nàng bắt đầu động tình, lần lượt yêu cầu hần càng nhiều.

“Chúng ta cũng đừng xuất môn.” Nàng cắn cổ của hần, cả người đè nặng hần, tính trẻ con cho rằng như vậy có thể ngăn cản hần xuất môn.

Hần một cái quay người đem nàng đặt ở dưới thân, mục quang không thể rời đi hai gò má phỉm hồng mỹ lệ của nàng.

“Buổi chiều không muốn đi xem tiến độ xây thủy đập? Nếu thủy đập thành công thì mùa hạ dòng nước chảy xuống rất dễ cho việc tưới tiêu, nàng hôm qua đi dò hỏi những nông dân đã phải chịu khổ một chút, như vậy nàng còn không muốn cùng ta ra ngoài đó xem tình hình thế nào sao?”

“Chúng ta đây nhanh chút ít.” Nàng phùng má, đưa tay hần đặt ở ngực.

Thiết Mộc Ứng bật cười lên tiếng, nhìn không được khi thấy nàng thẳng thắn liền rơi xuống hôn khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Hay là chúng ta đi sớm rồi trở về, ta sẽ cùng nàng suốt cả đêm.” Hần chấm dứt nụ hôn sâu, làm cho chỗ thân mật nhất của hai người chạm nhau, ám chỉ ban đêm sắp xảy ra vui thích.

Nàng nức nở nghẹn ngào một tiếng, nhìn hần liếc, vì nghĩ hần có thể cùng nàng lâu một chút, cũng chỉ hảo nhận lệnh mà nhìn.

“Kim Vương nói chúng ta là ngu ngốc, có phúc không biết hưởng. Lên làm thành chủ, hẳn mỗi ngày phải tác uy tác phúc (*làm mưa làm gió*) , ăn thịt uống rượu, làm gì công tác khổ vậy?” Nàng nói.

“Kim Vương có tu hành của hẳn, mà trợ giúp dân chúng Thiết thành có ngày tháng tốt lành có thể gọi đó chính là thời gian tu hành của ta.” Thiết Mộc Ứng nói ra, ôm thân thể của nàng lên làm cho nàng tựa ở trước ngực của hẳn. “Nàng hối hận trở thành người sao?”

“Không hối hận, nhưng ta hiện tại muốn tu hành .” Nàng không chút do dự nói ra.

“Vì cái gì?” Tim của hẳn liền khẩn trương, sợ hãi nàng hối hận vì không ở lại Linh Sơn tu hành.

“Ta lúc trước không biết tu hành mục đích là gì, hiện nay ta biết rõ nếu có càng nhiều công lực, liền có thể làm cho càng nhiều người sống tốt. Thiết thành mặc dù không chiến tranh nhân họa, thế nhưng có nhiều người già, phụ nữ và trẻ em cần hỗ trợ.” Nàng nghiêm trang nói.

Thiết Mộc Ứng vuốt gò má nàng, vui mừng nhìn qua nàng hiểu chuyện rất nhiều.

“Đúng vậy, cho nên ta mới muốn lệnh cho các Đô hộ tổ chức tuyển ra một người đứng đầu ở mỗi địa phương, làm cho bọn họ có thể đối đại sự Thiết thành dễ dàng nắm bắt. Tựa như chức Thành chủ, người đứng đầu không nhất định phải truyền cho nhi tử, chỉ cần dùng người có đức kế nhiệm, Thiết thành liền có thể ổn định và hoà bình lâu dài.”

Kim Phúc lặng nhìn hẳn, sau đó —— cho một cái thật dài ngáp.

“Chàng hiểu thì tốt rồi.” Mặt của nàng tại trên lồng ngực hẳn xoa qua xoa lại. “Ta chỉ muốn biết vì cái gì đã lâu rồi ta còn chưa sinh được oa nhi? Chẳng lẽ chúng ta giao hoan số lần không đủ nhiều sao?”

“Nàng” Thiết Mộc Ứng mở mắt to nhìn nàng, vẫn bị lời của nàng làm cho đỏ mặt tới mang tai.

Ngoại trừ số ít mấy ngày bên ngoài, bọn họ cơ hồ là hàng đêm hoan ái , như vậy cũng coi như giao hoan không đủ sao?

“Ha ha, lại mặt đỏ.” Kim Phúc đến giật nhẹ lỗ tai đỏ lên của hẳn, cười hi hi ngồi vào bên giường nói ra: “Kỳ thật không có oa nhi cũng không sao, trong phủ thiết nhiều hài tử đủ cho ta vui đùa rồi. Ta thích cùng bọn họ chung một chỗ, ta hôm qua vẫn cùng Tiểu Tam cùng mấy người nữa chơi rất vui.”

“Chắc ông trời vẫn chưa muốn nàng có oa nhi, bởi vì nàng chính mình nếu có một oa nhi, như thế nào chiếu cố oa nhi khác.” Lão Thiên đã giúp bọn họ bên nhau, nên hẳn không dám nhiều hơn nữa hy vọng xa vời.

“Ha ha a.” Nàng cười ngây ngô nhìn lại hẳn.

“Nàng như thế nào luôn vô ưu vô tư như thế?” Hẳn cười xoa quai hàm nàng.

Kim Phúc nguyên bản muốn ngủ, động tác thả lỏng xuống, nàng nhú mày, khuôn mặt bên phải xoay, bên trái xoay.

Nàng nghiêm túc nghĩ nửa ngày sau, về mặt mờ mịt nhìn về phía hẳn, hỏi: “Ta cũng vậy không biết. Như vậy không tốt sao?”

Thiết Mộc Ứng cười to lên tiếng, bụng lấy gương mặt của nàng, đối với nàng nói: “Đương nhiên tốt, nàng cái gì cũng tốt.”

Kim Phúc cũng nở nụ cười, nàng ôm cổ của hẳn, cắn môi của hẳn, học theo ngữ khí của hẳn nói ra: “Chúng ta hôm nay có thể sống cùng một chỗ, như thế cũng đủ hạnh phúc, có hay không có oa nhi không quan trọng, đúng không?”

“Đúng.” Thiết Mộc Ứng cười ôm thân thể của nàng, trong đầu lại đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu. “Nàng nàng nguyệt sự bao lâu rồi không có tới?”

Kim Phúc đến trừng lớn mắt, kỳ quái nhìn hẳn. “Ta làm sao biết? Chuyện này phiền toái như vậy. Có thể không đến là tốt nhất, “

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng, trống ngực tim đập đột nhiên dồn dập . Nếu như hẳn nhớ không lầm, nguyệt sự của nàng tựa hồ gần hai tháng không có tới. Hẳn đột nhiên cúi ôm lấy nàng, đem nàng đưa tới trước bàn trang điểm.

“Mau mau rửa mặt xong, ta mang nàng đi tìm đại phu.”

“Ta mới không cần xem đại phu.” Nàng vừa nghĩ tới đại phu liền nghĩ đến thuốc đắng, lập tức liền nhú mày, le lưỡi, chính là không muốn nghe lời.

“Xem xong đại phu, ta mang nàng đi xem ảo thuật xiếc trên đường.” Hẳn nhanh nói nói, khuôn mặt bởi vì hưng phấn mà đỏ bừng lên.

“Nuốt kiếm? Phóng hỏa? Mứt quả?” Nàng trừng lớn mắt, nhếch miệng cười.

“Cái gì cũng có.”

Thiết Mộc Ứng thay nàng đổi lại xiêm y, mặc lên áo khoác Tuyết Hồ, không thể chờ đợi được lôi kéo tay của nàng nhanh đi ra cửa phòng.

Hiện giờ hết thấy mọi việc đều tốt, nhưng nếu có thêm một việc tốt nữa thì —

Rất rất tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.